

S.N. LAZAREV

Oblici gorosti

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

S.N. Lazarev

OBLICI GORDOSTI

Prevod s ruskog:

Slobodanka K. Vanjkevič

Beograd

avgust 2018.

Naslov originala:

С.Н. Лазарев. Облики гордыни

Санкт–Петербург, 2018

Copyright © S.N. Lazarev, 2018

Copyright © Satja Juga, 2018

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,

bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“

aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

UVOD

U Bibliji je napisano da je gordost najveći čovekov greh. Ona nije samo uzrok bolesti, nesreća ili patoloških promena u duši i čovekovom karakteru, već je osnov bilo kog greha.

Više od dvadeset pet godina pokušavam da proniknem u suštinu gordosti. Uobičajene predstave koje imamo o njoj vrlo su površne. Uprkos istinama koje su zapisane u svetim knjigama, mi i dalje nemamo jasno razumevanje ovog vrlo ozbiljnog problema.

Obično pod gordošću podrazumevamo uzdizanje sebe i omalovažavajući odnos prema drugima. U suštini, nedostatak volje za životom, nedostatak ljubavi prema sebi i drugima, očajanje, kao i osećaj besmislenosti i surovosti života, takođe su oblici gordosti. Čini nam se da je za prevazilaženje gordosti dovoljno da se, naprsto, oslobođimo svih pomenutih slabosti. Međutim, iz nekog razloga, ljudski rod ne uspeva da to ostvari već više od dve hiljade godina.

Da bismo shvatili šta je gordost i kako da je prevaziđemo, potrebno je da analiziramo istorijsko iskustvo, da razjasnimo kako se pojavljuje gordost i koliko je ona opasna ne samo za pojedinca, već i za čitavu civilizaciju.

Čovek koji je zaslepljen gordošću ima običaj da se hvali svojim uspesima pred Bogom, zaboravljujući da mu ih je On i poklonio. Gord čovek je ubeđen da je sve postigao sam, a ne uz pomoć Boga i po volji Božjoj. Čovek sa prevelikom gordošću nije zahvalan Bogu za ono što ima.

Spoznaja univerzalnih zakona se odvija postepeno. Proučavajući priče i parbole iz svetih knjiga, možemo da vidimo istinski smisao pojave, da shvatimo povezanost naših osećanja i postupaka sa onim što se naziva gordošću. Kad se čovek nalazi u smrtnoj opasnosti, on se udaljava od svega onoga za šta je vezan i tada njegova spoznaja Boga postaje sveobuhvatnija i dublja.

Ova knjiga je plod dugogodišnjih istraživanja i ozbiljnih životnih iskušenja. Istinsko razumevanje ne nastupa na nivou svesti, već na nivou osećanja. Ipak, ona, kao i osećaji sami po sebi, još uvek ne znače razumevanje, već je neophodno da se oblikuje slika koja bi sve informacije objedinila u celinu, a ona nastaje metodom upornog ponavljanja.

Da bi čovek mogao nešto da shvati istina mora da mu bude predočena iz različitih uglova, s različitim stanovišta. Jedna latinska poslovica glasi: „Ponavljanje je majka učenja“. Ukoliko sam ranije, pišući knjige, smatrao da se ne treba ponavljati, sada shvatam da je važne informacije potrebno objašnjavati mnogo puta. Duboku i ozbiljnu misao potrebno je osvetljavati sa svih strana i vraćati joj se uvek iznova.

PRVI PROBLEM

U Starom zavetu je napisano: „Gordost počinje kad čovek otpadne od Gospoda i srcem se odmetne od svoga Stvoritelja. I jer je početak gordosti greh, ko se njoj oda, širi gnusobu. Gospod ih zbog toga kažnjava čudesnim kaznama i potpuno uništava. (Knjiga Sirahova 10:12,13).

Najveći čovekov greh je gordost. Upravo je ona u korenu svih grehova. Jedan od najvećih znamenja gordosti je osećaj nadmoći čovekove volje nad Božjom voljom, osećaj nadmoći svog „ja“. Gordost liči na malignu ćeliju, koja ceo organizam želi da podredi sebi.

U knjizi „Postanje“ je napisano da je Bog udahnuo čoveku dušu. Čovekova duša je božanska po svojoj suštini i ona se sastoji iz „ja“, povezanog s telom, zatim „ja“, povezanog sa svešću, kao i Višeg „ja“. Čovek je višeslojan, istovremeno je duša, duh (svest) i telo. No, on je prvenstveno duša.

Naša duša ima nekoliko nivoa. Gord čovek zaboravlja na to da je višeslojan i da poseduje više „ja“. On najvažnijim smatra svoje spoljašnje, prolazno „ja“, koje opslužuje telo i povezano je s njim tokom nekoliko decenija.

Duša je skup informacije i energije. Ona je povezana s vremenom, prostorom i materijom, a istovremeno prevaziđa okvire ovih kategorija. Duša je primarna i po raspadu tela ona nastavlja svoje postojanje. Ona je povezana s podsvešću, pri čemu sadrži u sebi iskustvo milijardi godina. Naša podsvest zna sve o prošlosti i budućnosti, ona živi u skladu s Božjim zakonima.

Sve religije govore o gordosti, ali ljudi ni danas ne znaju šta je to. Na koji način čovek može znati da poseduje izuzetno visoku gordost i da se mora menjati?

„Početak greha je gordost“. Greh je gubitak težnje ka Bogu, zamjenjivanje Boga drugim ciljevima. Kao posledica toga u čovekovoj duši isprva iščezava ljubav, zatim mu slabi moral i na kraju on izvršava zločin. Najpre prema drugim ljudima, a zatim i prema sebi samom.

Gorda osoba više ne vidi Božju volju u svemu nego svet deli na dobro i zlo. Ona veruje da dobro dolazi od Boga, a zlo od đavola. Budući da joj u životu sve ide loše, ona veruje da su u pitanju đavolja posla pa

joj stoga postaje gotovo nemoguće da sačuva ljubav u duši. Njena očekivanja postaju sve veća, zbog čega oseća nezadovoljstvo svojom sudbinom i mržnju, pri čemu optužuje sve oko sebe za svoju nesreću i neprimetno odbacuje ljubav.

Najočigledniji i najopasniji greh je odricanje od ljubavi prema Bogu i gubitak osećaja da sve dolazi od Njega. Tvorac nije samo izvor stvaranja, već i uništenja. Njegova volja se sprovodi kroz zakone univerzuma, pa kada kršimo ove zakone, stižu nas problemi i nesreće. Na taj način smo kreatori sopstvenih patnji.

Preovlađuje verovanje da nas Bog kažnjava zbog grehova. Međutim, duša pamti sve naše postupke, osećanja i misli, što nam se vraća kao bumerang u skladu sa zakonima univerzuma. Svevišnji nam dopušta, kao maloj deci, da pravimo greške kako bismo se razvijali, ali nam, pritom, šalje znake upozorenja. Onaj koji ih zanemaruje verovaće da ga Bog kažnjava, dok je pravi razlog onoga što mu se događa nedostatak ljubavi u duši, nesavršenost i lenjost.

Postoji još jedna zabluda koja zvuči ovako: Bog je nekad davno sazdao Vasionu i danas sve postoji nezavisno od Njegove volje. Naravno, Bog ponekad silazi na zemlju da bi zaveo red, ali Hristos je govorio potpuno suprotno: mi svakog trenutka dobijamo energiju od Boga i ne možemo da postojimo bez ljubavi prema Njemu.

Bog upravlja Vasionom svakim delićem sekunde. Na spoljašnjem nivou postoji ljudska volja, a na unutrašnjem nivou postoji samo Božja. U Bibliji je rečeno da nijedna vlas ne može pasti čoveku s glave bez Božje volje.

Budući da je jedan od oblika gordosti osećaj nadmoći prema drugima, mnogi ljudi pogrešno veruju da će prevazići gordost ukoliko budu potiskivali sebe, odricali se svojih želja i udaljili se od svetovnog načina života. Međutim, samouništenje, pasivnost, osećaj sopstvene ništavnosti i grešnosti takođe je jedan vid gordosti.

Nema potrebe prezirati svoje telo, odricati se spoljašnjeg blagostanja, posipati se pepelom po glavi... Prirodno je voleti svoje telo i brinuti se o napretku svoje porodice. Ali moramo shvatiti da to nije najvažnija stvar u životu, niti bi ona trebalo da nam bude absolutni cilj.

Put odricanja od svih životnih dobara znači zaustavljanje razvoja. Isus Hristos je govorio o tome da čovek može težiti onome što želi s čvrstom verom da će mu se želje ispuniti. Čovek mora imati energiju kako bi ostvario želje jer će u suprotnom biti isti kao onaj koji svoj talent zakopava u zemlju (talant je merna jedinica za srebro, pominje se u Novom zavetu i iznosi 58,9 kg srebra - prim. prev.) Talent je mera uloženog truda. Kada čovek zakopava talenat u zemlju, to znači da ne želi da se razvija, pa će ga zato Bog kazniti. Prevazilaženje gordosti nije proces samounižavanja ili odricanja od želja, već transformacija životinjskog principa u ljudski, a potom u božanski.

Čovekova energija prvenstveno bi trebalo da bude usmerena na razvoj duše i uvećanje ljubavi u njoj, a zatim ka zadovoljenju nagona. Naša najveća želja trebalo bi da bude zadovoljavanje potreba duše, a tek potom - duha i tela. Na prvom mestu bi trebalo da budu ljubav i moral, osećaj jedinstva sa čitavom Vasionom, razvijanje plemenitih osobina, a tek potom sve ostalo: porodična sreća, blagostanje i telesno zdravlje.

Želja da kontrolišemo svoju sudbinu, da upravljamo njome, takođe je obeležje prevelike gordosti. Gord čovek pokušava da upravlja svojim okruženjem pomoću uma. Međutim, prosta je činjenica da um ima snagu da upravlja situacijama u prilično beznačajnoj meri. Božja volja je primarna: Bog upravlja nama posredstvom duše, tj. osećanja. Čovek koji pati od visoke gordosti ne ume da sluša svoju dušu. On živi posredstvom uma zbog čega se kod njega neizbežno pojavljuju unutrašnja napetost, uzbudjenost i manjak energije, što ga gura u nerešive probleme i bolesti.

Gordost se ispoljava kao nedostatak želje za promenom. Gord čovek prestaje da se razvija. Kada se klanja svom telu, blagostanju i zadovoljstvima, njegova duša se kvari. Ovaj proces protiče neprimetno, naročito u samom začetku, ali njegove posledice su žalosne. Po pravilu, tad čoveku s Višeg plana pristiže pomoć da bi mu se duša pročistila kroz probleme i bolesti, ali i da bi ga podstakla na promenu.

Međutim, gorda osoba nastavlja da uništava svoju dušu, zato što je navikla da joj telo diktira snove i želje. Ona ne želi da teško oboli i pati, nego joj je lakše da umre. Danas su ljudi spremni i na eutanaziju samo da se ne bi mučili.

U Novom zavetu je napisano: „Bog je ljubav“ (Prva poslanica apostola Jovana 4:8). Gordost je odbacivanje ljubavi u duši, jer mi zaboravljamo na to da smo večna duša koju je stvorio Bog, te mu okrećemo leđa. Zbog toga nam ne pritiču ljubav i energija, a duša počinje da nam vene. Možemo biti srećni samo kad dobijamo ljubav od Boga jer nam je duša, zahvaljujući tome, živa.

Izgubivši unutrašnju sreću, krećemo u potragu za srećom u spoljašnjem svetu, a ljubav nam se postepeno pretvara u požudu i strast, pa sreću pronalazimo jedino u zadovoljstvima. Bežimo od bola, ne želimo da se žrtvujemo, niti da se brinemo o bližnjima. Težimo samo tome da dobijamo i uživamo, zaboravljujući da bez bola i davanja ne može biti razvoja.

Što se više udaljava od Boga, čoveka više privlače spoljašnja zadovoljstva. Što je udaljeniji od Boga, teže mu je da prihvati gubitak onoga za šta je vezan. Što je jače vezan za život, teže mu je da prihvati gubitak života.

Uvećanje gordosti prate osobine poput isključivosti, arogancije, zavisti, pohlepe, nepopustljivosti, nedostatka želje za promenom i priznavanja svojih grešaka, kao i osećaj sopstvene ispravnosti.

Potrebno je da se, pre svega, brinemo o duši, a tek potom o duhovnom i telesnom blagostanju. Isus Hristos je govorio: „Niko ne može dva gospodara služiti: jer ili će jednog mrzeti, a drugoga ljubiti; ili jednog voleti, a za drugog ne mariti. Ne možete služiti Bogu i mamonu“ (Jevanđelje po Mateju 6:24). To znači da ne možemo istovremeno ići prema dva cilja. Na prvom mestu bi trebalo da nam bude ljubav prema Bogu, dok je sve ostalo sporedno.

Ljubav prema Bogu je važnija od čovekovog života. Gord čovek zaboravlja na to i svoj život stavlja u epicentar svega. Najveća želja mu je da opstane i zbog toga je u stanju da se, kao prvo, odrekne vere i molitve, a zatim moralnosti i svega onoga što čoveka čini čovekom.

Klanjanje životu dovodi do njegovog gubitka jer se možemo klanjati samo Bogu, a smisao života nam može biti samo ljubav prema Bogu, odnosno jedinstvo s Njim i težnja ka Njemu. Svi drugi ciljevi, kao što su život, porodica, društveni odnosi, moć, uspeh i zdravlje su marginalni. Ukoliko čovek nema dovoljno ljubavi prema Bogu, težnja ka

ovim ciljevima može naškoditi njegovoj duši. Ljubav prema Bogu se ispoljava u delima, kao služenje Bogu i poštovanje Njegovih zapovesti.

Gordost se prevazilazi kroz postojanu težnju prema Bogu, prihvatanje Njegove volje, priznavanje Njegove primarnosti i Njegove absolutne moći. Čovek pobeđuje gordost kada mu je ljubav u duši važnija od života, pravde i bilo kojih drugih dobrobiti.

Neophodno je sačuvati ljubav, uvećavati je, osećati da je svet jedinstven i da je svaki čovek vredan ljubavi, budući da se u svakome nalazi Tvorac. Nedopustivo je loše misliti o drugima, osuđivati ih i prezirati. S jedne strane se treba brinuti o telu i duhu, dok, s druge strane, treba obuzdavati želje tela i uma.

Kad budemo osetili da se Božja volja manifestuje u svemu, tada se u nama neće pojavljivati gordost, kao posledica udaljenosti od Boga. Kada osećamo prisustvo Boga i shvatamo da je sve od Njega, tad možemo sačuvati ljubav u bilo kojoj situaciji.

NIVOI GORDOSTI

Postoji nekoliko nivoa gordosti. Čovek je višeslojno biće i otud gordost postoji na telesnom, duhovnom, kao i na nivou duše. Razumevanje toga će nam pomoći prilikom rada na sebi.

Osoba koja se poistovećuje s telom doživljava sebe kao fizičku ljuštu i to je ujedno najprimitivniji nivo. Takva osoba se prema drugim ljudima odnosi kao prema konkurentima u bitki za preživljavanje. Njen odnos prema drugim ljudima je ispunjen potiskivanjem, potčinjavanjem i uništenjem. Ona ima neprestanu potrebu da dokazuje svoju nadmoć i dominantnost. Prema slabima se odnosi s prezrenjem i podsmehom te od njih zahteva strogo potčinjavanje. One koji su mu jednaki pokušava da prevari i da ih potčini sebi dok se jakih plaši i pred njima ustupa.

Uništavanje slabijih je prirodno stanje kod životinja, jer u njihovom svetu preživljavaju samo jaki. Uzgred, ovaj nivo ponašanja se može primetiti i kod dece. Kod dece ranog uzrasta nisu razvijene socijalne navike, nego je primetna dominacija životinjskog načela. Povlađujući nagonima, ona se ismevaju slabijim od sebe, nastojeći da što češće

demonstriraju svoju nadmoć. Mi to posmatramo kao patologiju, ali ona to nije. To je primitivno ponašanje karakteristično za životinjski nivo. Tokom razvoja čovek prelazi na više nivoe i taj proces traje tokom celog života.

Čovek koji se poistovećuje s duhom ne iživjava se nad drugima, niti ih prezire. On ima osećaj nadmoći, pri čemu uporno dokazuje da je pametniji od drugih. U njemu je usađen osećaj unutrašnje važnosti i pokroviteljski se odnosi prema drugima. On može da pomogne, ali, istovremeno, na neki način guši druge, ispoljava nadmoć i lukavstvo.

Čovek koji se poistovećuje s duhom želi da svi budu poput njega, u skladu s njegovim idejama i principima. On može da se žrtvuje, daruje poklone, brine se o bližnjima, sve dok se to uklapa u njegovu sliku sveta. Međutim, ako neko ne odgovara njegovim principima, idealima ili unutrašnjem stanju, on postaje razdražljiv, ljutit i guši drugoga da bi upravljao njime.

Čovek poistovećen s duhom želi da sve one koji su slabi učini nalik sebi, da ih kontroliše i pokori. Ravne sebi pokušava da uveri u svoju ispravnost i da ih na taj način takođe pokori. A što se tiče jakih, njima zavidi, plaši ih se i sve vreme sanja o tome da ih pokori.

Čovek koji je poistovećen s dušom demonstrira nivo jedinstva. On nikoga ne prezire, nikome se ne podsmeva, niti oseća potrebu da ispoljava nadmoć i upravlja drugima. Čovek duše oseća jedinstvo s ljudima, sarađuje s njima i pomaže im. On želi da pomogne da se zajedničkim snagama reši problem, a ne da zgazi i ponizi protivnika. To je potpuno novi oblik ponašanja.

Uslovno rečeno, čovek duše može da se podeli na dva nivoa: na pravednika i sveca. Na prvom nivou je pravednik, koji oseća zajedništvo s drugim ljudima. Njegov ideal je da se svi međusobno pomažu i da brinu jedni o drugima. Pravednik veruje u to da svako ima pravo da bude drugačiji, ali da bi svi trebalo da budu moralni. On teži tome da bude u zajedništvu s drugima, da svi budu okupljeni oko nekog zajedničkog idealja.

Ukoliko se kod čoveka poistovećenog s telom pojavljuje agresija i želja da pregazi druge, ili kod onog koji je poistovećen s duhom - osuda ili kritika drugih, kod čoveka poistovećenog s dušom (pravednika) često se pojavljuje prezir prema nemoralnim i nesavršenim osobama.

Drugi nivo čoveka duše je svetački. Takva osoba prihvata ljudе onakvima kakvi jesu jer shvata da smo svi nesavršeni. Ona razume da ljudi uopšte ne moraju da budu njoj nalik, ali da su svi, po svojoj suštini, božanski te se, u tom smislu, mogu promeniti na bolje. Stoga ih je potrebno učiti i pomagati im. Čovek duše (svetac) vaspitava slabe i pomaže im, sarađuje s jednakima sebi a od hrabrih uči.

Da bismo mogli neometano da se razvijamo potrebno je da pomažemo slabima, sarađujemo sa jednakima i učimo od jakih, pokušavajući da dostignemo njihov nivo. Svako treba da uvidi na koji način se odnosi prema ljudima, postepeno se udaljavajući od ponašanja čoveka koji je identifikovan s telom i duhom, jer će samo tako istinski moći da mu se promene karakter i sudbina.

ZAČETAK GREHA

Ljubav prema Bogu je izvor sreće, radosti, zdravlja i uspeha, dok je odricanje od ljubavi najveći zločin. Bez ljubavi prema Bogu čovekova duša ne može da se razvija, nego se postepeno gasi. Svako od nas poseduje božansku prirodu, ali mnogi su na to zaboravili. Mi čak i ne slutimo koliko je naša podsvest opterećena vezanošću za sve nivoe postojanja.

Postoje tri osnovna greha koji nas udaljavaju od Boga.

Prvi je greh anđela, koji se, praktično, i ne može osetiti. Ovaj greh, isprva, ne utiče na telo i duh, osim što duša ponekad načini uzdah. Osećaj nadmoći, uzdizanje nad drugima i laž kao sredstvo kontrole pojavljuju se kasnije. Anđeo se na unutrašnjem planu odvojio od Tvorca i postao đavo. Na taj način je izgubio osećaj jedinstva s Tvorcem, postao je jedinka i doneo odluku da više ne pripada Bogu.

Đavo se nije izborio sa iskušenjem i svoje „ja“ je postavio na prvo, a ljubav na drugo mesto. Njegove sposobnosti, mogućnosti i želje, koje su proistekle iz ljubavi, bile su mnogo naprednije nego kod drugih. On je bio najinteligentnije, najlepše, najtalentovanije i najduhovnije biće. Upravo zbog toga je i dobio ime Lucifer, što znači „sijajući“.

Đavo nikoga nije osuđivao, ničega se nije plašio, nije bio sebičan, zavidan, preljubnik, nije pio, pušio niti se prejedao. Osetio se potpuno nezavisnim od Boga i izgubio je taj prvobitni osećaj sreće, ljubavi i smirenja, koji proishode iz jedinstva s Tvorcem.

Drugi greh je greh Adama i Eve. Ovaj greh sadrži u sebi greh đavola, koji mu je prethodio, i kasniji, Kainov, greh (prema legendi, on je bio sin Adama i Eve). Prvi deo greha Adama i Eve sastoji se od nepotčinjanja Bogu i neprihvatanja Njegove volje. Adam nije poslušao Boga nego se usprotivio Njegovoj volji. Drugi deo greha, Evin, sastoji se u poklonjenju životu i vezanosti za njega. To su požuda i spremnost da se počini zločin radi spasavanja i produženja života. Ovaj greh vodi ka preljubi, ka poklonjenju seksu i uživanju sve do raspada ljudske duše.

Mi ne osećamo u sebi greh Adama i Eva, kao ni greh đavola. Greh Adama i Eve se ispoljava u vidu ljutnje, prezira, razdražljivosti, osuđivanja sveta i ljudi. Neprihvatanje budućnosti, strah, uninije, nepoverenje u sebe, nezadovoljstvo sudbinom, žaljenje zbog prošlosti, laž, koja nastaje iz straha za život - sve su to obeležja greha Adama i Eve.

Kada čovek gubi ljubav i jedinstvo s Bogom, on se suprotstavlja Njegovoj volji. Postaje razdražljiv zbog sadašnjosti, žali zbog prošlosti i oseća strah od budućnosti. Odbacivanje Boga vodi do klanjanja idolima, samom sebi, svojim željama, drugim ljudima, životu. Razlog neprihvatanja kraha prošlosti, sadašnjosti i budućnosti sadržan je u vezanosti za statičnu sliku sveta i pijetetu koji ima prema njoj. Ono što je ugodno Bogu može biti neugodno čoveku. Stoga, kad čovek stavi svoje interese u prvi plan, dolazi do suprotstavljanja Božjoj volji. Pritom on ne može da prihvati raspadanje slike sveta na koju se navikao i tada oseća mržnju i žaljenje zbog čega se prepušta uniniju.

Kada se ova dva greha pojave kod dece, mogu dovesti do Kainovog greha. Upravo su neprihvatanje Božje volje i zavist uzročnici svih zločina. Proces odbacivanja Boga u čovekovoj duši protiče neprimetno. Ako ne budemo prevazišli ova dva greha, oni će se ispoljiti kroz reakcije u ponašanju i kroz određene postupke. Kada čovek počini prva dva greha, on prelazi na treći, a nakon toga već ubija, krade i pljačka.

Kainov greh je prvi čovekov greh na Zemlji. Kain je osetio zavist prema svom bratu Avelju i oduzeo mu je život. Kainov greh nije greh na nivou ponašanja, postupka, već se ispoljava kao konzumerizam, zavist,

pohlepa, ljubomora, nespremnost na žrtvu, ili oprاشtanje, te uvredljivost i želja za osvetom. Greh duše se odvija neprimetno, potom postaje vidljiv na nivou osećanja, a zatim čovek s bolesnom dušom krši administrativne i krivične zakone.

Kainov greh se takođe može podeliti na dva nivoa: klanjanje nagonima samoodržanja i produžetku vrste. Ako se čovek klanja nagonu samoodržanja, on strahuje za svoj život, brine za budućnost, živi u budućnosti i kod njega se automatski javlja poklonstvo prema nagonu produžetka vrste, požuda, neodoljiva potreba za nasladom i nemogućnost da kontroliše svoje želje.

Kada u čoveku slabí potreba za Bogom i ljubavlju, on zaboravlja na prvu zapovest i klanja se sporednim, kao da su one primarne. Njegova duša postepeno gubi ljubav koja se pretvara u vezanost i koja mu, umesto istinske sreće, donosi isprva zadovoljstvo, ali nakon toga slede osećaj bezizlaznosti, ljubomora i strah. Tada mu se energija duše iscrpljuje, a duh i telo slabe.

Pokušavajući da se izbavi od tih patnji, čovek se prepusta zadovoljavanju duha, te postaje zaokupljen željom za vlašću, novcem i blagostanjem. Ali od toga mu nije ništa bolje zbog čega se spušta na nivo tela: hranu, alkohol, drogu, seks, perverzije, koji pojačavaju zadovoljstvo. Na koncu dolazi do iscrpljenosti na svim nivoima i na njega se obrušava raspad subbine, bolest, a konačno i smrt, kao način izbavljenja od potpunog raspada duše.

Tvorba greha u duši otpočinje s gubitkom težnje i ljubavi prema Bogu. U duši svakog od nas to se dešava sve vreme i potrebno ga je prevazilaziti. Cilj našeg života sastoji se u tome da naučimo kako da sačuvamo ljubav u duši, kako da težimo Bogu kao najvišoj vrednosti i kako da ostanemo u jedinstvu s Tvorcem.

SVETI SPISI O GORDOSTI

Religija nam pomaže da se orijentišemo u svetu i nađemo smisao postojanja. Nepoznavanje i neshvatanje univerzalnih zakona, otuđenost od Boga i davanje prednosti sopstvenoj volji pojačavaju čovekovu

vezanost za svet. To dovodi do uvećane važnosti ega, jačanja agresivnosti i kvarenja čovekovog karaktera.

Ukoliko čovek shvati da je gordost uzročnik raspada duše, bolesti, smrti i ratova, on će nastojati da je prevaziđe, a religija će mu biti pomoćnik i vodič na putu ka Bogu.

Sve priče iz svetih knjiga su uslovne i figurativne. Zakoni stvaranja sveta su opisani kroz alegorije i interakciju različitih mitskih ličnosti. Više puta sam naglašavao da u stvarnosti nisu postojali ni đavo, niti Adam i Eva. U tim pričama su kodirani zakoni razvoja duše. Harmonična osoba oseća relativnost onoga što je napisano u svetim knjigama i shvata da je bukvalno tumačenje priča i parabola put ka obmani.

Čitajući svete spise, neophodno je da imamo razumevanje i osećaj za tačnu sliku postojanja. S obzirom na to da nam se sveti spisi približavaju kroz prizmu naše, ljudske, nesavršenosti, trebalo bi da shvatimo da se znanja, koja se prilagođavaju našem umu, iskriviljuju, slično svetlosti koja prolazi kroz zamućeno staklo. Suštinu onoga što je navedeno u svetim spisima treba doživeti putem osećanja, a ne umom.

Predivna definicija gordosti data je u indijskoj religiji. Specifičnost hinduizma je u tome što su nauka i religija predstavljene kao jedna celina, dok istovremeno zadržavaju i svoju nezavisnost.

U skladu sa indijskom filozofijom, udaljavanje od Boga se dešava usled gordosti, klanjanja spoljašnjem svetu i vezanosti za njega. U svetim hinduističkim spisima je napisano da je Svevišnji Prauzrok svega i da je prisutan u svemu. Čovek koji oseća jedinstvo sa Svevišnjim prevladava gordost kao koren greha.

U Bhagavad-giti je napisano: „Ja sam izvor svega, iz Mene sve proizilazi. Znajući ovo, mudraci mi se klanjaju, preplavljeni ljubavlju. Ja sam najviši duh, koji obitava u srcu svakog bića; početak sam, središte i kraj svih bića“.

Svetom upravljuju sledeće tri gune: satva - čistota, radžas - strast i tamas - neznanje. Ove gune odgovaraju trima nivoima čovekovog postojanja: duša, duh i telo. Čovek koji se nalazi u satvičnoj guni je čovek duše, u guni strasti je na nivou duha, a onaj poistovećen s telom obitava u guni neznanja i tame. U Bhagavad-giti je opisano kako nastaje i kako se razvija greh. Rečeno je da su vrata pakla: požuda, gnev i pohlepa.

„Šta nagoni čoveka da čini grešna dela čak i protiv svoje volje, kao da ga na to primorava (neka) sila?“

„To je samo požuda, Arđuna, koja nastaje zbog dodira sa materijalnom gunom strasti i kasnije se preobražava u gnev. Ona je sveproždirući grešni neprijatelj ovog sveta.“.

Ranije sam požudu povezivao isključivo sa seksualnošću, a pohlepu s novcem. Iz toga je proizilazila nerazumljiva slika: da se kod čoveka isprva pojavljuje seksualni nagon, zatim gnev i potom pohlepa za novcem. Vremenom sam shvatio da je sve potpuno logično. Požuda je vezanost duše, bes je vezanost duha, a pohlepa je vezanost tela.

Kad se čovek klanja zadovoljstvima, zaboravljujući na veru i ljubav, njegova duša oseća snažnu naklonost prema svetu. Ukoliko je lišen uživanja on upada u srdžbu. Ljubav je osećaj sreće, jedinstva, zadovoljstva, ali je istovremeno i žrtva, odnosno spajanje suprotnosti. Požuda je ljubav koja se pretvara u strast. To je vezanost, potreba za konzumerizmom, ali bez želje da se žrtvuje. Kada se čovek vezuje za svet, pojavljuju mu se gordost i ljubomora. Gordost je vezanost za samog sebe, klanjanje svome „ja“ okrenutom ka spoljašnjem svetu, a ljubomora je klanjanje drugoj osobi.

U skladu s hinduizmom, svaki čovek poseduje osobine koje ga približavaju Bogu, ali poseduje i demonske, koje ga udaljavaju od Njega. Čovek koji je na unutrašnjem planu nevezan, čija je najveća želja jedinstvo sa Svevišnjim, udaljava se od demonskih osobina, dostiže vrhunsku sreću i prevazilazi greh gordosti u samom korenu: „Onaj koji je okrenuo pogled u sebe i crpi sreću i unutrašnju radost iznutra, jogi je koji je ujedinio svetlost unutar sebe sa svetlošću Brahmana“.

Strast i vezanost za svet stvaraju požudu i gnev, ljubomoru i gordost. Osećanja postaju strastvena kad se ljubav prema Bogu zameni za ljubav prema svetu. Ljubav se isprva pretvara u vezanost, a zatim u strast. Prevazilaženje gordosti se odvija kroz unutrašnju ravnotežu između aktivnosti i pasivnosti, kroz distanciranje od vezanosti za objekte čula, nepoistovećivanje s bliskim ljudima, kroz smireno prihvatanje svega što se dešava - kako željenog tako i neželjenog, kao i kroz nepokolebljivu odanost Tvorcu.

„Za onoga koji je pobedio um, on je najbolji prijatelj, ali za onog koji to nije mogao da učini, um je neprijatelj“. Um može biti čovekov

prijatelj, ali može postati i njegov neprijatelj. Kada je težnja ka Svevišnjem čovekov glavni cilj, a svest, um i logika su mu na drugom mestu, tada um postaje njegov najbolji prijatelj i pomaže mu u razvoju. Ukoliko je, pak, čovekov um zaboravio na Boga i potpuno se okrenuo ka svetu, on uništava sve oko sebe, kao i samog čoveka. Tada podsvest započinje da modeluje bolesti tela i uma.

Istražujući oblike gordosti, nemoguće je ne dotaći se jedne od Svetih knjiga hinduizma - „Mahabharate“.

U ovoj knjizi je nabrojano četrdeset znakova gordosti.

1. Ja sam uvek u pravu.
2. Nadmenost i pokroviteljski stav prema drugima.
3. Osećaj sopstvene važnosti.
4. Ponižavanje sebe i drugih.
5. Mišljenje o tome da smo bolji od drugih,
hvalisanje.
6. Umeće da protivnika postavljamo u neugodan položaj.
7. Kontrola situacije, ali i odsustvo želje da se preuzme
odgovornost.
8. Arogantan stav, svetovnost, potreba za
stalnim gledanjem svog lika u ogledalu.
9. Razmetljivo isticanje sopstvenog uspeha, odeće i drugih stvari.
10. Ometanje drugih da pomognu sebi i nemogućnost saradnje s
drugim ljudima.
11. Preuzimanje poslova kojima nismo dorasli.
12. Neumeren rad.
13. Skretanje pažnje na sebe.
14. Uvredljivost.
15. Brbljivost ili razgovori o ličnim problemima.

16. Preterana osetljivost ili neosetljivost.
17. Opterećenost svojom ličnošću.
18. Briga o tome šta drugi ljudi misle i govore o nama.
19. Upotreba reči koje drugi ne znaju i ne razumeju, a mi znamo.
20. Osećaj sopstvene bezvrednosti.
21. Nesposobnost praštanja sebi i drugima.
22. Pravljenje idola od sebe i drugih.
23. Prilagođavanje manira ponašanja onome s kim razgovaramo.
24. Nezahvalnost.
25. Ignorisanje običnih ljudi.
26. Nepažljivost (u proučavanju Svetih spisa).
27. Razdražljiv ton govora.
28. Podizanje glasa u besu i ozlojeđenosti.
29. Nepotčinjavanje volji Svevišnjeg,
kritikovanje duhovnih učitelja.
30. Nedostatak samopoštovanja.
31. Nesmotrenost i ludost.
32. Nepošten odnos prema sebi i drugima.
33. Nemogućnost kompromisa.
34. Želja da naša reč uvek bude poslednja.
35. Nespremnost da delimo znanja, sa idejom da ćemo na taj
način kontrolisati situaciju.
36. Nemar prema telu ili preterano obraćanje pažnje na njega.
37. Bavljenje tuđim problemima.
38. Predrasude o ljudima spram njihovog fizičkog izgleda.
39. Preterano samopoštovanje.

40. Sarkazam, grub humor, želja da bockamo druge, šalimo se i smejemo na njihov račun.

Ovaj spisak je sačinjen pre više od pet hiljada godina, ali ljudi ni do danas nisu naučili kako da pobede gordost. Da bi to bilo moguće potrebno je razumeti suštinu gordosti, znati njene korene. Ako pokušamo da ispravljamo svaku od četrdeset navedenih mana, malo je verovatno da ćemo uspeti da prevaziđemo gordost. Besmisleno je boriti se sa formom ignorišući sadržaj. Ako koren nije iščupan, biljka će nastaviti da raste. Gordost se mora prevazilaziti korak po korak, na sva tri nivoa - tela, duha i duše.

U Starom zavetu je rečeno da je gordost koren greha. S pozicije judaizma, glavni čovekov cilj u životu je poštovanje zapovesti, a prva zapovest je ljubav prema Bogu i upodobljavanje Njemu. Ali ljudi tog vremena nisu bili u stanju da zamisle šta je upodobljavanje Bogu, niti da shvate da smisao života može biti težnja ka Bogu. U čemu je, onda, bio njihov smisao života? Zaštita samog života, uvećanje blagostanja, zdravlje i stabilnost.

Istine koje su iznete u Starom zavetu prilagođene su nivou ljudi tog vremena. U Tori je napisano da ukoliko čovek bude poštovao zapovesti i ponašao se moralno, ostvariće mu se sve ono o čemu je maštao. Međutim, on nije maštao o ljubavi i težnji prema Bogu, već o srećnom životu i uživanju.

Kad čovek zaboravi na Boga, slobodna volja postaje izvor svih njegovih tuga i nesreća. Roditelj dopušta detetu da obavlja nešto samostalno samo da bi to naučilo. Ono na početku pravi greške, a zatim ih ispravlja, uz pomoć roditelja. Čovek poseduje slobodnu volju, ali ne zna kako njome da raspolaže. Kada postane zavisan od nje i pogrešno postavlja prioritete, on pada u greh.

Načiniti greh znači promašiti metu, ili, drugčije rečeno, čovek ne ide ka Bogu već se udaljava od Njega. Greh je posledica kršenja prve Mojsijeve zapovesti - gubitka ljubavi prema Bogu i jedinstva s Njim. Ovaj greh prati drugi - klanjanje zemaljskim vrednostima. Kad se čovek udaljava od Boga, on se klanja sebi, svojim željama, nagonima, drugim osobama... Kad se klanja svemu drugom, sem Bogu, to je paganstvo i znači vezanost i požudu. Nakon odricanja od Boga pojavljuje se

agresivnost i dolazi do raspada onoga što postavljamo iznad Njega, jer bi nam se, u suprotnom, raspala duša.

Mojsijeve zapovesti su više usmerene na spoljašnje čovekovo ponašanje. Poštovanje zapovesti, kontrola ega, nagona, želja i požude osnovni je mehanizam za prevazilaženje gordosti u judaizmu. Mojsijeve zapovesti su pre svega uperene ka čovekovoj svesti, zato što su um i logika u judaizmu postavljeni na prvo mesto, a ljubav na drugo. To i jeste jedan od razloga zašto je pre dve hiljade godina u judaizmu nastala ozbiljna kriza.

Isus Hristos je doneo potpuno novu sliku sveta, koja kaže: „Sve je od Tvorca. Sve što dobijamo je ispoljavanje božje ljubavi, Njegova milost“. Hristos je ljudima potpunije otkrio smisao prve zapovesti. Rekao je da onaj koji se ljuti na svog brata veći je prestupnik od lopova i ubice, i da taj greh čovek čini na unutrašnjem planu, a ne na spoljašnjem.

Starac Pajsije Svetogorac je pisao: „Gordost, egoizam i sujetu su ista strast, samo u različitim nijansama i manifestacijama“. Šta je strast? To je vezanost za ego, želje i nagone i ona dovodi do porasta gordosti, egoizma, sujetu, zavisti i pohlepe.

Ako Mojsijeve zapovesti uglavnom imaju karakter zabrane, Hristove zapovesti blaženstva tokom Besede na Gori su potvrđne: „Blaženi su siromašni duhom“, „Blaženi su oni koji tuguju“, „Blaženi su krotki,“ itd. Ove zapovesti su upućene čovekovoj duši a ne svesti, a to je jedna od glavnih razlika između hrišćanstva i judaizma. Kada se obraćamo čovekovoj svesti, primereno je korišćenje ograničavajuće reči „ne“. Ali u našoj duši, u podsvesti, postoji samo reč „da“, jedino prihvatanje i saglasnost s voljom Tvorca.

Hrišćanstvo govori o tome da je za prevazilaženje đavoljeg greha potrebno svakog trenutka osećati Božju volju i doživljavati Tvorca kao Praizvor ljubavi, a sebe osećati kao deo Njega.

U judaizmu se od vernika zahteva pokajanje, žrtva i molitva, dok je u hrišćanstvu prvenstveno reč o transformaciji karaktera i ličnosti. Potrebno je svakog dana poboljšavati karakter, pogled na svet i ličnost da bismo postali sinovi Božji.

Isus Hristos je predložio dijalektički pristup: odricanje od zemaljskih vrednosti treba transformisati u nevezanost za njih,

životinjske želje treba modifikovati u ljudske, a potom u božanske. Zahvaljujući ovakvom pristupu, čovek prevazilazi gordost i može da osvoji sva zemaljska blaga. Najveći zločin je odricanje od ljubavi.

MATRICA BUDUĆNOSTI

Situacija u svetu je direktno povezana s našim pogledom na svet i podsvesnim stanjem društva. Najdublje emocije svakog čoveka utiču na čitavu civilizaciju u sadašnjosti i budućnosti.

Gordost je čovekova zabluda, tj. izmeštanje njegovih interesa s najvažnijih stvari na one površne i prolazne. Život je kratak, telo je raspadljivo i vremenom se pretvara u prah, a duša je večna i nalazi se u Tvorcu.

Ukoliko neko ne poštuje zakone postojanja, već živi vođen nagonima i željama, njegova gordost se uvećava. Što je gordost veća, čovek se očajnije bori s Božjom voljom, svojom sudbinom i smislim svog postojanja. Agresija se povećava pretvarajući se u program samouništenja. Na kraju, čovek i njegovi potomci, koji su nasledili njegov karakter, nestaju s lica Zemlje. Visok nivo gordosti dovodi do stvaranja rigidne slike sveta, nesposobnosti da se čovek iznutra prilagodi okruženju i da postigne kompromis.

Ono što nazivamo gordošću trijumf je razuma i ljudskog „ja“. U razvijenoj civilizaciji trijumf razuma dostiže najveći zamah. Po mišljenju naučnika, na Zemlji je dosad postojalo šest naprednih civilizacija koje su izumrle. Niko ne može argumentovano da objasni zašto se to desilo. Osim spoljašnjih faktora, postoje i oni unutrašnji.

Postoji pojam koji se zove matrica budućnosti čovečanstva. Sadašnjost se formira iz prošlih i budućih događaja, pri čemu uglavnom budućnost oblikuje sadašnjost. Matrica budućnosti je novo čovečanstvo. Ako se u budućnosti očekuju ozbiljne promene, onda čovečanstvo, susrećući se na podsvesnom nivou s budućnošću, prolazi kroz ogroman stres. Današnje čovečanstvo očekuju promene te je stoga potrebno je da se prilagodimo budućnosti, da je prihvatimo bez agresije jer ćemo samo tako moći da preživimo. Na suptilnom planu se događaji javljaju mnogo ranije nego na fizičkom. Promene su počele 2012. godine, a od 2015-2016. su se intenzivirale.

Svojevremeno sam na suptilnom planu video da od 2015-2016. godine društvu preti tendencija neplodnosti. Prepostavio sam da je to posledica nagomilanog greha i agresije, ali sam potom rasvetlio da se radi o prvom susretu s budućnošću.

Ukoliko čovek ne prihvati ono što mu se dešava, ako se bude pogrešno postavio prema stresnim situacijama, njegova agresija će buknuti. Nakon nekog vremena, nagomilana agresija će se pretvoriti u program samouništenja. Kod žene se to ispoljava kao neplodnost, a kod muškaraca kao žudnja za drogama, konfliktima, ratovanjem i stradanjem.

Gorda osoba ne može da se promeni, već brani svoje spoljašnje „ja“ i što situacija više zahteva promene, ona postaje sve agresivnija. Usled toga ne treba dugo čekati da nastupe epidemije, kataklizme, ratovi i neprimetno izumiranje.

Kada civilizacija dosegne kulminaciju u tehnološkom razvoju, svoju kulminaciju dostiže i gordost. U čovekovom egu tad bujaju snaga i potencijali i on nastoji da potisne božansku volju, što vodi ka sveopštem ateizmu. Danas je nastupila epoha ljudi koji ne veruju u Boga. Moralnost i vera su na izdisaju, a naučno-tehnološki progres nastavlja da se ubrzava. Savremena civilizacija je sedma po redu i ima sve preduslove da ponovi tužnu sudbinu šest prethodnih.

Savremeni čovek živi za zadovoljstva, koja će ga pre ili kasnije dovesti do situacije u kojoj su se našle Sodoma i Gomora. Ljudi više ne shvataju važnost Božje volje; prestali su da ograničavaju želje tela i da se brinu o duši. Sve sile i energija usmerene su na uživanje.

Nedavno mi je jedan čitalac poslao pismo sa zanimljivim pitanjima: „Koji greh treba da dominira kod jednog naroda da bi zemlja otpočela rat? Kakav pogled na svet i kakve osobine treba da ima stanovništvo da ta zemlja ne bude uvučena u rat? Koliki treba da bude procenat ljudi koji su izgubili moral da bi Hitler došao na vlast?“

Pre rata, društvo prolazi kroz intenziviran program samorazaranja, koji će prouzrokovati zemljotrese, kataklizme i ratove. Program samouništenja je posledica povećane gordosti.

Zaboravivši na Boga, na pojmove kao što su vera, moralnost i duša, ljudi se klanjaju spoljašnjim aspektima. Kod njih se pojačava vezanost, pogoršavaju se karakterne osobine, raste agresija. Naredna etapa su bolesti, nesreće, kataklizme i ratovi.

Ratovi se dešavaju kada ljudi zaboravljaju na ljubav, veru i moral. Kad postoji ljubav, tad osećamo međusobno jedinstvo i svaki problem,

bez obzira na to bio on ekonomski ili politički, možemo da rešimo zajedničkim naporima. Ako ne postoji jedinstvo, problemi se rešavaju uništenjem protivnika.

Drugi svetski rat bio je posledica opšteg stanja čovečanstva. Kada je novac na prvom mestu, tada je život u drugom planu. Kada se klanjamo životu, mi ga gubimo. Kada se klanjamo novcu, na kraju gubimo i novac i život. Klanjati se možemo jedino Bogu.

Hitler je govorio da veruje u sudbinu. Na njega je preko četrdeset puta pokušan atentat i šanse da preživi bile su vrlo male, ali je on ipak preživeo. Stvar je u tome što ceo svet mora da se uveri u to da je fašizam osuđen na propast. Hitler sam po sebi nije stvorio fašizam, već je on posledica raspada moralu, situacije u kojoj vlast, bogatstvo i značaj ljudskog ega stupaju u prvi plan.

Najstrašniji gubici su oni koje ne primećujemo, opasnosti kojih nismo svesti. Čovek neprimetno gubi ljubav prema Bogu i moral, ali neko vreme nakon toga on i dalje dobija zadovoljstva, tj. oseća nasladu. Energija koja je namenjena opštenju s Tvorcem troši se na svakodnevne potrebe.

Savremeni svet pati od nedostatka energije budućnosti. Ekološka situacija na planeti je u žalosnom stanju, a hrana i vazduh su zatrovani. Što se čovečanstvo više klanja srećnoj soubini, sve je štetnija hrana koju jedemo.

Danas je ponašanje mnogih zemalja suicidno. Zapadna civilizacija se klanja nagonu samoodržanja i produžetka vrste. Međutim, sve ono čemu se klanjamo, osim Boga, mora biti izgubljeno. Raspad porodice, neplodnost i homoseksualnost su prirodan ishod pogubnog pogleda na svet.

Na sednici UN je izglasana rezolucija o borbi protiv glorifikovanja nacizma. Tri države su glasale protiv i takav čin zapravo predstavlja samoubilačku presudu kako po njih same tako i po čitavu civilizaciju. Pomenute države su glasale za to da se ljudi mogu spaljivati u koncentracionim logorima, da se mogu pretvarati u životinje, da se čak i novorođenčad može ubijati, kao i da se mogu istrebljivati nepodobni. Oni smatraju da se svi oblici moralnosti mogu odbaciti, uključujući čast i dostojanstvo, a da i ne pominjemo veru u Boga i poštovanje zapovesti.

U vezi s tim, prisetimo se radnje iz čuvenog filma „Prohujalo s vihorom“. U jednoj sceni junakinja filma podiže ruke ka nebu i viče kako je radi blagostanja spremna na sve: na laž, krađu, pljačku i ubistvo. Imovina je za nju simbol sreće. Zemlja nam daje hleb, zaštitu i otelotvorenje je života. Klanjanje zemlji na račun ljubavi i moralnosti je odricanje od Boga. Glavna junakinja govori o tome kako je za nju smisao života sam život i užitak u dobrima koje on pruža, odnosno - služenje mamonu.

Roman „Prohujalo s vihorom“ nije slučajno postao toliko popularan. On je vrlo precizno usklađen sa zakonima Vasione. Glavna junakinja rađa decu i dobija priliku da oseti sreću materinstva. Ali deca joj umiru. Ubistvo duše ne može da prođe bez posledica - porodica se raspada, loza se prekida.

Jedino zbog čega sam poštovao Karla Marks-a je njegova izjava o suštini kapitalizma, koju sam pročitao u njegovom „Kapitalu“. Ali se ispostavilo da te reči ne pripadaju Marks-u, već je on citirao izjavu engleskog publiciste iz XIX veka T.D. Daninga „Sa 100% profita kapital gazi sve ljudske zakone, sa 300% ne postoji zločin koji nije spreman da počini, bez obzira na smrtnu kaznu“. Ovde je suština kapitalizma tačno uhvaćena i preneta.

Karl Marks se odrekao religije i na prvo mesto je postavio materijalne stvari. Pokušao je da poveže istoriju čovečanstva sa oruđem za rad i materijalnim uslovima života. Njegova zabluda je postala tragedija miliona ljudi.

Velikom broju ljudi naneta je ozbiljna šteta budući da su poverovali u to da je telo primarno. Užasi i patnje koje su pogodili čovečanstvo u proteklih 150 godina su posledica zablude i nerazumevanja univerzalnih zakona. Drugim rečima, to je posledica gordosti, koja nagoni čoveka da svoj ego, odnosno telo i svest, postavi iznad duše, morala i vere.

Navikli smo da verujemo kako je kapitalizam „privatno vlasništvo nad sredstvima za proizvodnju“. U Sovjetskom Savezu nije bilo privatne svojine, ali je to ipak bila robovlasnička država u kojoj je postojala robovlasnička elita s jedne i potpuno obespravljen narod s druge strane.

Zašto se robovlasničko društvo pojavilo u Sovjetskom Savezu? Reč je o tome da bez vere, poštovanja zapovesti i moralnosti, društvo ne može da dostigne visok nivo razvoja. Robovlasnički sistem je paganski

sistem. Da nije bilo judaizma i hrišćanstva i dalje bismo živeli u robovlasničkom sistemu. Tehnološki napredak pri niskoj moralnosti doveo bi našu civilizaciju do brze propasti. Znaci harmoničnog društva su moralnost, vera i poštovanje zapovesti. Ukoliko toga nema, bez obzira na to koliko društvo bilo na visokom tehnološkom nivou, i ma koliko bio strog moral, ono je osuđeno na propast.

Kapitalističko društvo se odreklo vere u Boga i služi mamonu. Konzumerizam, sebičnost, prevare, laži i izdaje karakteristični su za takvo društvo. Najviši nivo kapitalizma je fašizam. Kapitalizam se neizbežno pretvara u fašizam, jer gubitak vere u Boga dovodi do gubitka moralnog odnosa prema ljudima.

Kada u čovekovoj duši nema ljubavi prema Bogu, on prestaje da voli i ljude. Atrofija ljubavi prema ljudima, atrofija moralnosti, milosrđa i saosećajnosti i jeste fašizam. Savršeno društvo sa amputiranim milosrđem, saosećajnošću i moralnošću je fašističko društvo.

Što je čovek pametniji i talentovaniji, što mu je srećniji život, što mu se više ispunjavaju želje, lakše mu je da zaboravi na Boga. Danas je situacija u svetu takva da ako se svaki čovek ne bude menjao nabolje, budućnost civilizacije može biti žalosna. Savremena razvijena civilizacija, koja poseduje naučno razmišljanje i klanja se nauci, zaboravljujući na religiju, približava se svom kraju. Iz monoteizma se vraća u paganizam i magiju, tj. u stanje kad želje moraju da se ispunjavaju radi upravljanja višim planovima. Danas se nauka približava magiji i ezoteriji, a to je vrlo opasan proces.

U svetu danas vladaju samo dva ideološka sistema: socijalizam i kapitalizam. Socijalizam je umro, dok kapitalizam umire. Kineski socijalizam nije to u pravom smislu reči budući da se u njemu krše osnovni principi socijalizma. Niko ne zna kako treba da izgleda vitalno društvo; čovečanstvu nije poznat model harmonične države.

Naša civilizacija ima šansu da oblikuje model harmoničnog društva i harmoničnog čoveka. Ali je za to neophodno razumeti uzroke nastanka i izumiranja socijalizma i fašizma, pa će se tek onda pojaviti jasno poimanje o tome kako treba graditi novu državu.

DVE PRIČE

Neshvatanje zakona univerzuma i nespremnost da se oni spoznaju uzrokuju ozbiljne probleme. Sledеće dve navedene priče odlično ilustruju kako izgledaju gordost, neprihvatanje Božje volje i nezadovoljstvo sudbinom.

Prva priča se desila pre više od petnaest godina. Krenuo sam s prijateljima na Volgu da pecamo i tom prilikom se jedan od njih požalio na loše zdravlje. Naime, mučili su ga bolovi u predelu prepona. Ispostavilo se da je situacija vrlo ozbiljna i da je možda u pitanju gangrena.

Naše fizičko stanje direktno zavisi od naših emocija. Postoje emocije koje su prolazne i zavise od situacije, ali postoje i one dublje. Ako je opasna emocija prodrla duboko u dušu, ona tamo može da se pritaji godinama, ali može da ispliva i posle mesec dana u vidu ozbiljnih zdravstvenih problema.

Sudeći po tome koliko se brzo i ozbiljno razvijala bolest, rekao bih da se kod mog prijatelja nešto dogodilo nedavno. Popričali smo o njegovim pogledima na život i ispostavilo se da je često imao napade ljubomore. Osećao je panični strah od letenja avionom, a ta fobija je bila povezana s ljubomorom.

Dva meseca pre tog događaja pozvala ga je supruga telefonom i saopštila mu je da su je oteli i da je za otkup potrebna velika suma novca. On je bio šokiran jer tu sumu nije posedovao. Posredstvom jednog poznanika pronašao je ljude koji su radili u policiji i specijalne jedinice protiv otmica uputile su se na mesto gde je trebalo da se izvrši primopredaja novca.

Na kraju se ispostavilo da je sve bila nameštajka njegove supruge i njenog ljubavnika. Ona je na ovaj način želela da se dokopa novca. Moj prijatelj je bio toliko kivan da je policija morala da ga smiruje i obuzdava da ne pretuče ženinog ljubavnika. On je bio veoma uzdrman zbog ženine izdaje, a sad, dva meseca kasnije, osetio je zdravstvene probleme.

Objasnio sam mu da su gordost i ljubomora uzroci njegovog zdravstvenog problema. Gordost može da se ispoljava i kao pohlepa, zavist, uninije, samoprezir i osuđivanje drugih. Gordost, osećaj nadmoći, isključivost, nedostatak želje da se menjamo i osećaj sopstvene

ispravnosti u svakoj situaciji, znaci su da je nastao trenutak kad čovek mora ozbiljno da preispita svoju prošlost.

Kada je čovek previše gord, a ujedno i ljubomoran, tada je situacija otežana. Ona se ne može ispraviti molitvama i preispitivanjem života. Klanjanje zemaljskim vrednostima i sopstvenom egu izuzetno je opasno i vodi ka nesreći.

Rekao sam mu:

- Nalaziš se u vrlo lošoj situaciji. Moli se, preispitaj svoj život i oprosti svima koji su te uvredili. Zapamti da je najvažnija Božja volja. Čovekova volja nije ništa u poređenju s voljom Božjom. Ako je ne primećuješ, tad si uznemiren i sklon mržnji. Kada mržnja prodre u dušu, ona se pretvara u mržnju prema Bogu.

U najboljem slučaju će to dovesti do bolesti i smrti, ali će zato duša biti spasena. Međutim, ukoliko se s tim procesom bude odgovlačilo, tada će otpočeti raspad duše što može dovesti do ozbiljnih problema po potomstvo.

Moli se, oprštaj, prihvati situaciju i dobićeš ono što moraš da dobiješ. Ukoliko su te izdali, znači da je razlog tome u tebi. Za tango je uvek potrebno dvoje. Ne moraš da održavaš srdačne odnose sa onima koji su te izdali, ali ne smeš ni da ih osuđuješ i mrziš.

Nakon sat i po vremena rada na sebi osetio je ogromno olakšanje. Posle ovog slučaja, u celosti sam spoznao da prevelika gordost, prezir, osuđivanje, nezadovoljstvo, ogorčenost, kao i neprihvatanje Božje volje, mogu dovesti do smrti.

Druga situacija se dogodila jednoj mojoj poznanici. Pozvala me je telefonom i tom prilikom imala čudan šuštajući glas. Glas može mnogo toga da kaže o stanju u kome se čovek nalazi. Tako zvuči glas osobe koja umire. Ona se nalazila u bolnici jer su joj otkazali bubrezi. Urađena joj je drenaža, lekove je koristila pet dana, ali funkcija bubrega i pored svega nije uspostavljena.

Pre tога je bolovala od raka IV stadijuma, koji je metastazirao. Tom prilikom sam joj objasnio da je gordost jedan od osnovnih uzroka

čovekovih bolesti i nesreća, da se radi o silovitoj ogorčenosti na svoje bližnje i nemogućnosti da sagledamo volju Božju.

Na žene se često sručuju nesreće uoči udaje ili rođenja deteta. One se tad suočavaju s nepravičnim odnosom voljene osobe i roditelja. Ako žena u svemu tome može da oseti Božju volju, ona će izdržati iskušenja potrebna za pročišćenje buduće dece, koja će se, zahvaljujući tome, roditi neopterećena gresima, a život će im biti srećan i uspešan.

Ukoliko je žena previše gorda, sklona osudama, a pritom nije spremna na kompromis, niti je naučila da prihvati svoju sudbinu bez ogorčenosti, nego je ispunjena mržnjom, u tom slučaju je očekuju problemi. To se može manifestovati kao podvrgavanje abortusu usled ogorčenosti, nezadovoljstva bliskim ljudima, pokušaja samoubistva ili preziranja voljene osobe tokom nekoliko meseci. Pritom ona čak i ne sluti do čega sve to može da je dovede.

Sve sam joj ovo ispričao i ona je počela da radi na sebi. Karakterne osobine su joj se promenile a rast tumora se zaustavio. Posle nekog vremena lekari su joj saopštili da je zdrava. Ipak, u dubini duše ona je i dalje bila nezadovoljna sudbinom i nije prihvatala Božju volju. Međutim, što je čovek nezadovoljniji svojom sudbinom, tim više ima problema.

Zatim se desilo sledeće: jedna mlađa lekarka joj je prepisala dva nekompatibilna leka i njoj su otkazali bubrezi. Došlo je do spoljašnje intervencije, ali sve što nam se dešava je posledica našeg unutrašnjeg stanja. U duši ove žene je ostalo nezadovoljstvo sudbinom, a duša je direktno povezana s potomstvom. Nivo njene gordosti bio je visok kao i ranije. Da se smanjio, lekovi ne bi imali destruktivno dejstvo.

Telefonom sam joj objasnio uzrok otkazivanja bubrega.

- U čovekovom telu jetra je odgovorna za borbu protiv otrova i usvajanje svih informacija koje dospevaju u želudačno-crevni trakt. Ona se bori sa otrovima na fiziološkom i informacionom nivou. Kad ste uzeli dva nespojiva leka, jetra je dobila dve komande, koje su bile međusobno protivrečne, i zbog toga je počela loše da radi. Oslabljena funkcija jetre prouzrokovala je prestanak neutralizacije toksina, te je došlo do trovanja organizma. To je uticalo na bubrege, koji su prestali s radom.

Potrebno je, pre svega, izlečiti jetru, jer ona počinje da otkazuje kada osuđujemo, osećamo nezadovoljstvo, odnosno kad nam je um uznemiren. Prestanite da osuđujete lekare i sebe, prestanite da pitate sudbinu: „Zašto si mi to poslala?“ Moramo prihvati ono što se desilo i očistiti se svih uvreda koje nosimo u duši. Kada prihvativimo uniženje ljudskog „ja“, tad se aktivira Više „ja“, koje može da nas zaštiti od svih bolesti.

Nakon toga sam još nekoliko puta telefonom razgovarao s njom i objasnio joj na koji način treba da preispita svoj život i nauči da prihvati svaku situaciju i svoju sudbinu. Bubrezi su joj konačno profunkcionisali, ali je tečnost počela da joj se skuplja u oblasti leđa. Došao sam do zaključka da nije zaustavljen program koji je bio najopasniji po nju, a koji nanosi najjače udarce potomstvu, a to je uninije. Mržnja prema sebi i nedostatak poverenja u sebe su znaci uninija. Doživljavajući ove emocije, čovek ne samo što ubija sebe, već izaziva i okruženje da ima isti takav odnos prema njemu.

Postoji pojam kao što je „bela vrana“. Bela boja je svedočanstvo toga da je organizam nedovoljno vitalan i da u njemu tinja program samouništenja. Ovaj program se blokira kroz opadanje kose i promenu njene boje. Zašto ljudima u starosti sedi kosa? Energija se smanjuje usled čega se menja boja kose i dolazi do njenog opadanja. Program samouništenja se uključuje zbog vezanosti za svet.

Uninije su unutrašnja pasivnost, gubitak volje i nespremnost da se borimo. Kada u potpunosti prihvatom Božju volju, to ne znači da ne treba ništa da preuzimamo, već da se uzdamo jedino u Boga. Ovo mišljenje je potpuno pogrešno. Prihvati Božju volju znači ne protestovati protiv nje, ne ljutiti se, plašiti, vređati i upadati u uninije. Potrebno je da se borimo i aktivno rešavamo svoje probleme, a da pritom ostanemo dobrodušni i ispunjeni ljubavlju.

Isus Hristos je rekao: „Kucajte i otvoriće vam se“. Na taj način On nas je pozvao na delatan odnos prema životu. Uporedo s tim je govorio i da je osuđivanje neprihvatljivo. Naše božansko „ja“ se „blokira“ strahom, uninijem, mržnjom i osuđivanjem, a oslobađa se ako negujemo ljubav, radost i dobru energiju.

Preporučio sam poznanici da ozbiljno radi na uniniju, a ona mi je uzvratila da su joj lekari ponovo prepisali nekompatibilne lekove. Stoga

se njena sestra obratila svom prijatelju, takođe lekaru, podrobno mu opisala situaciju i zamolila ga da porazgovara s pomenutom lekarkom. Međutim, on joj je odgovorio da to ne bi bilo etično. Zamislite: jedan lekar je prepisao međusobno nespojive lekove, zbog čega pacijentkinja umalo nije umrla, druga lekarka joj je prepisala još jedan opasan lek, a treći lekar, znajući za sve ovo, izjavljuje sledeće: „Neetično je da zovem vašeg lekara i savetujem mu da poništi lek koji vam je prepisao. To bi dovelo u pitanje njegovu stručnost“.

Za medicinu je najvažnije fizičko telo. Da bismo osetili bol i patnju druge osobe, potrebno je da verujemo u Boga. Kad čovek živi u skladu s materijalističkim konceptom, njegova moralna lestvica se srozava. On zaboravlja na saosećajnost, ljubav i brigu o drugima.

Mi ne shvatamo šta je čovek i to neshvatanje nas vodi ka vrlo ozbiljnim problemima. Kada u duši nema vere i osećaja da dobro i зло dolaze od Boga, tada čovek mrzi bolest i klanja se zdravlju. On ne može da shvati da su mu ove suprotnosti pristigle zarad njegove dobrobiti.

Lekar ateista, koji ispoljava saosećanje prema pacijentu, preuzima njegove bolesti na sebe i time skraćuje svoj život. Prema statističkim podacima, najkraći životni vek imaju reanimatori i hirurzi, jer ovi lekari daleko više brinu za živote drugih ljudi koje pokušavaju da spasu.

Mnogi lekari, podsvesno spasavajući sebe, upadaju u drugu krajnost: od saosećajnosti prelaze ka potpunoj ravnodušnosti i cinizmu. To poboljšava njihovo fizičko zdravlje, ali oni prestaju da osećaju bol druge osobe i iz tog razloga mogu da upropaste pacijenta svojom ravnodušnošću, a samim tim i nespremnošću da osete stanje u kome se on nalazi. To je problem savremene medicine i psihologije.

Što su razvijenije tehnologija i civilizacija, time se u većoj opasnosti nalazi duša. Nepoznavanje zakona univerzuma, nesposobnost i nedostatak želje da ih shvatimo, kao i neznanje da je pre svega potrebno misliti i voditi računa o duši, dovodi do toga da neki ljudi boluju, a da ih drugi, koji pokušavaju da ih izleče - upropaščavaju.

Uzrok ovoga leži u gordosti, koja može da se ispoljava na različite načine. Gordost liči na ravnodušnog lekara koji prepisuje opasne lekove pacijentu, ili preterano etičnog lekara koji ne sme svom kolegi da ukaže na to da ubija pacijenta. Gordost se takođe ispoljava kao ljutnja na

druge, uninije i nedostatak motiva da spasemo svoj život u teškim situacijama.

U Rusiji je paganski način razmišljanja doveo do katastrofalnih posledica. Međutim, Rusija je specifična po tome što, bez obzira na nizak nivo potrošačke kulture, za njene ljudе dušа ostaje na prvom mestu. Na Zapadu je na prvom mestu fizičko telо i materijalno blagostanje, i zbog toga se potrošačka kultura nalazi na visokom nivou.

Možemo govoriti o dve vrste gordosti. Visok nivo gordosti je ukoliko ljudi preziru svoje telо i sudbinu a klanjaju se duši - kao što je slučaj u Rusiji. Isti je nivo gordosti i kod onih koji preziru dušu i klanjaju se telу, komforu i blagostanju - kao što je slučaj na Zapadu.

Čovek je, kao i Bog, trojstven. Ali on pre svega treba da se brine o duši. Kada naučimo da povezujemo suprotne koncepte, moći ćemo da sačuvamo ljubav u bilo kojoj situaciji. Kod jednih će se tad pojaviti šansa za ozdravljenje, a drugi će moći da osete tuđ bol i da mu pomognu da se s njim izbori.

SUDBINA TALETOVANOG ČOVEKA

U mojoj praksi je postala tradicija da dramski analiziram razne filmove. U biografskom filmu o Patriku Svejziju zadvljujuće precizno je prikazan život čoveka koji pati od prevelike gordosti.

Patrik Svejzi, holivudska zvezda, koji je imao titulu najseksipilnijeg muškarca u Americi, postigao je u životu sve ono o čemu možemo samo sanjati. Talenat, neustrašivost, energičnost, harizma i upornost razlikovali su ga od drugih i pomogli mu da dostigne uspeh koji je bio bez presedana. Međutim, u životu su ga pratile brojne telesne povrede, neuspesi i zavisnost od alkohola i nikotina. Preminuo je u 57. godini od raka pankreasa.

Junak u ovom biografskom filmu, odnosno Patrik Svejzi, isprobao se u ulozi fudbalera, gimnastičara i plesača i u svemu je postizao impresivne rezultate, a na putu dostizanja ciljeva ometale su ga jedino brojne povrede kolena. Veliki uspeh u životu podrazumeva visoku unutrašnju energiju. Hrabra osoba na unutrašnjem planu shvata svoju snagu i ničega se ne plaši, već smatra da će postići uspeh.

Odlučivši da se oproba kao glumac, Patrik Svejzi je sa suprugom krenuo da osvoji Holivud. Prihvatao je svaki posao samo da bi prehranio porodicu. Dugo je čekao na glavnu ulogu, ali je to vredelo truda: prvi film u kome je glumio doživeo je ogroman uspeh.

Međutim, baš onda, na samom vrhuncu života, on počinje mnogo da pije i puši, pri čemu se na njega svaljuju nesreće u ličnom životu. U filmu se govori o tome da je njegov alkoholizam posledica kompleksa niže vrednosti. Zahvaljujući radu i upornosti on je dostigao neslućene visine, ali zašto je tako uspešna osoba patila od kompleksa niže vrednosti i redovno trpela ozbiljne povrede?

Čini se da su ga te povrede udaljavale od uspeha i blagostanja. Patrik Svejzi je sve trikove nastojao da izvodi sam, ne želeći da angažuje kaskadere. To je nelogično, ali on je podsvesno činio sve da sebi napravi najveću štetu. Povređivao je uglavnom noge ili rebra. Kolena i donja rebra su povezana s decom, s produžetkom vrste. Kroz više puta pretrpljene povrede kolena, sudbina mu je nagoveštavala da njegovi potomci mogu imati ozbiljne probleme.

Konačno, Patrik Svejzi je u jednom trenutku prevazišao alkoholnu zavisnost, pomirio se sa suprugom i aktivno se posvetio snimanju u filmovima. Njegov život se stabilizovao, ali ga je sustigla druga nesreća: dijagnostikovali su mu rak pankreasa. Bolesti pankreasa su vezane za ljubomoru, a mi ovde pričamo o gordosti. Zašto mu se dogodilo baš to?

Mnogi muškarci u njegovoј porodici nisu doživeli četrdesetu godinu. Muškarac koji je previše gord sam strada, a prevelika gordost kod žena vodi do gubitka potomstva. Odnosno, gordost kod žena nanosi udarce potomstvu, a kod muškarca njemu samom.

Život sačinjavaju dva aspekta - cilj i proces. Čovek koji je vernik shvata da je svaki postavljeni cilj u životu samo jedna epizoda, da ne može biti primaran. Najvažnije u životu je proces učenja, razvoja, promena u duši. Svaki naš cilj je samo jedan od načina razvoja duše. Ako se rukovodimo logikom, tada nam je cilj najvažniji, a proces je sredstvo za njegovo dostizanje. Međutim, najvažniji je proces čovekove promene, a cilj je sredstvo za ostvarenje toga. U tome se vidi dijalektika: na spoljašnjem planu je glavni - cilj, a na unutrašnjem je proces.

Ukoliko čovek fanatično žuri ka svom cilju, tada će, kad ga dostigne, kod njega otpočeti program samouništenja. Čim se život ovog glumca unekoliko sredio, pokrenuo se program samouništenja. Da bi spasila njegove potomke, soubina mu nije dozvolila da dostigne postavljene ciljeve.

Ali zašto je jednoj osobi dopušteno da dostigne sve što želi, a drugoj nije? U porodici Svejzija svi članovi su bili vođeni životnim principom: „Sve ili ništa“. Patrik je imao običaj da ponavlja: „Mi, Svejzijevi, ništa ne radimo polovično“. Obeležje gordosti su ekstremi. Kao što je poznato, đavo se ispoljava u krajnostima, a Bog je u zlatnoj sredini. Čovek krajnosti odabira jednu stvar i fanatično joj se predaje. Za gordu osobu su najvažniji um, ciljevi, planovi - odnosno - svest.

U filmu je navedeno da je glumac dnevno pušio tri kutije cigareta. Gordost znači povećanu koncentraciju na svest, dok je cigarete usporavaju. S jedne strane je to doping, dok, s druge strane, cigarete blokiraju preterano uznemiren um. Gordu osobu uvek privlače neki oblici zavisnosti - a to mogu biti karte, alkohol, seks, hrana i dr.

Um postaje uznemiren zbog unutrašnje borbe sa sopstvenom sudbinom. Ova borba vodi do gubitka suptilne energije, što povlači za

sobom osećaj duševne nelagode i nedostatak sreće. Kad čovek kaže: „Želim po svaku cenu da postignem cilj“, to neizbežno vodi ka ozbiljnim problemima. Gubitak suptilne energije se ispoljava kao problem s potomstvom, unutrašnji osećaj nesreće, uninije i depresija.

Protagonista filma nije želeo da prihvati svoju sudbinu zbog čega je nastupila grozničava unutrašnja borba. Njegove reči dosta toga svedoče: „Navikao sam da idem do kraja“, „Pobediti ili umreti“, „Sve ili ništa“. Ovde nema reči o Božjoj volji. Međutim, borba sa sopstvenom sudbinom je u krajnjem smislu borba s Bogom.

Na održavanje fizičkog tela potrebno je potrošiti samo mali procenat vitalne energije. Osnovni energetski tok se troši na duhovno telo, koje je povezano s budućnošću. Podvest intuitivno privlači bolest kako bi spasila život i zaustavila pogrešnu potrošnju energije. Razboljevajući se, čovek prestaje da se bori sa sudbinom čime otpočinje proces ozdravljenja duše.

Za um je važniji cilj, a za dušu je važniji proces. Da bismo prevladali gordost, potrebno je postaviti dušu na prvo mesto. Duša ima samo jedan cilj - da se ujedini sa Svevišnjim, a sve ostalo je sredstvo.

Šta je subbina? Mi posedujemo telo, duh i dušu. Naše „ja“ je povezano s dušom i sastoji se iz više stupnjeva. Zemaljsko „ja“ je povezano sa fizičkim telom i svešću. Više „ja“ je povezano sa strukturom polja, sa suptilnim planovima i budućnošću. Višem „ja“ je poznata budućnost i predodređenost, a to se može nazvati sudbinom.

Recimo da je nekom čoveku predodređeno da iz tačke A pređe u tačku B, dobrovoljno ili prinudno, ali on će ipak stići tamo gde mu je suđeno. Čovek ima slobodu izbora da li će tamo dospeti putevima sreće ili nesreće. U dubljim slojevima ličnosti kodiran je njegov život i ukoliko se ličnost menja na najdubljem nivou, može da se promeni i sudbina.

Pretpostavimo da je čoveku predodređeno da ima porodicu i decu, ali svojim ponašanjem i postupcima on uništava svoju budućnost. Da bi deca mogla da se rode potrebna je energija, a čovek koji je „navikao da ide do kraja“ troši na svoje ciljeve sve zalihe energije budućnosti, koje su namenjeni deci. Stoga mu pristiže pomoć za spasenje subbine - i ta pomoć izgleda kao problemi, neprijatnosti i bolesti.

Čovek koji živi u skladu s principom „sve ili ništa“, često postaje lider i mnogo postiže u životu, ali u kritičnom trenutku, svojim pogrešnim odnosom prema situaciji, on će istrošiti kako sebe tako i svoju decu. Njegova loza će biti osuđena na izumiranje zbog jedne osobe koja je sve „vampirisala“, jer je želela da po svaku cenu dostigne svoje ciljeve.

Patrik Svejzi je zaboravio na to da je Božja volja primarna. On nije umeo da oslušne glas svoje duše, već je na prvo mesto postavio svest, slavu, prestiž i novac. „Navukao je prekrivač“ preko sebe i crpeo je svu energiju iz budućnosti u sadašnjost, zato što je za rešenje ozbiljnijih zadataka potrebna energija.

Kao što je rečeno, junak filma je imao titulu najseksipilnijeg muškarca u Americi. Šta je seksualnost? Gledano površno, seksualnost je spoljašnja privlačnost. Zapravo, to je energija suptilnog plana. Ona se primeti po bljesku u očima, rafiniranosti, kretnjama. Za produžetak vrste je potrebna upravo ta energija suptilnog plana. Zbog toga u životinjskom svetu ženka ne bira naočitog mužjaka s lošim karakterom, već prednost daje veselom i energičnom.

Najveći kompliment u Americi je: „Što si seksualan! Što si seksualna!“ U prevodu na jezik bioenergetike to znači: čovek poseduje energiju uprkos svakodnevnim poslovima i brigama. Seksualnost je višak energije, koja je obično usmerena na nagon samoodržavanja i produžetka vrste.

Jedna osoba obavlja posao s naporom i oseća se umorno, istrošeno, druga isti posao obavlja mirno i poseduje dovoljno energije dok ga treća osoba obavlja s lakoćom i radošću. Višak energije se ispoljava i kao osećaj sreće, radosti, osećanja poleta.

Epitet najseksipilnijeg muškarca u Americi Svejzi je dobio zato što je njegova energija bila vrlo visoka. Kod čoveka sa visokom energijom pojavljuje se snaga, seksualnost, uspešnost. Međutim, ako mu nedostaje vera u Boga, sve više energije se troši na nagone zbog čega otpočinje obrnuti proces - slabljenje energije.

Veoma je lako naviknuti se na visoku energiju, jer se tada čovek fokusira na nju a zaboravlja na Božju volju usled čega u njegovoј duši neprimetno otpočinje raspad. On želi nešto da uradi, ali mu ne polazi za

rukom. U mladosti je sve mogao, ali odjednom sve počinje da se ruši a on ne shvata šta se dešava.

Kompleks inferiornosti se kod Patrika Svejzija povećavao uporedo sa uspehom i bogatstvom. Što je gordost veća, time je veći i strah da ćemo sve izgubiti. Isprva se gordost manifestuje kao nadmoć i prezir, a potom dolazi do gubitka energije usled čega se aktivira program samouništenja.

Kod glavnog junaka se nazire tendencija gordosti zajedno s tendencijom đavolizma. Sudbina mu više puta šalje upozorenja. Npr., pas koga je veoma voleo uginuo je od raka, a rođena sestra mu je izvršila samoubistvo. U celoj porodici se primećuje ogromna nesreća, koja je povezana s glavnim junakom. Pre nego što će se razboleti od raka, sudbina mu šalje poslednje ozbiljno upozorenje - on gubi svest prilikom upravljanja avionom.

Harmonična osoba oseća nevolju i može da se zaustavi na vreme. Patrik Svejzi, koji je „navikao da ide do kraja“, trošio je energiju budućnosti. Ponekad su preopterećenja korisna, ali ako se prečesto dešavaju, u trenutku najvećih preopterećenja dolazi do pražnjenja čovekove budućnosti, kao i budućnosti njegove dece.

Supruga je osetila da mu nije potrebna te ga je napustila, a on nije imao energiju da joj se posveti, jer je svu energiju trošio na snimanje filmova i alkohol. Što se više koncentrisao na snimanje filmova, na uspeh, intenzivnije je rasla njegova gordost. Decu nije imao zato što glavni junak nije posedovao dovoljno energije za porodicu i potomstvo.

Šta su gordost i ljubomora? Gord čovek najviše voli sebe a zaboravlja na Boga, dok ljubomorna osoba najviše voli drugu osobu i takođe zaboravlja na Boga. To su dve strane istog novčića: čim se pojavi gordost, tu je odmah i mesto ljubomori.

Što je popularnost Patrika Svejzija više rasla, time je njegova gordost postajala veća, a samim tim i ljubomora. Ljubomora se ispoljava kao snažna vezanost za ženu, ali i kao nemogućnost da se prihvati smrt bliskih ljudi. Kako godine prolaze, sve više se pojačavala njegova vezanost za rodbinu. Osećaj straha je pokazatelj čovekove vezanosti za svet. Gorda osoba, sklona vezivanju, plaši se da će izgubiti svoje najbliže, tj. ne može da prihvati njihovu smrt. Strah se pojavljuje kada čovek ne može da prihvati smrt i gubitak kao nešto što nam je dato od Boga.

Nekom prilikom sam konsultovao jednu ženu. Dok je bila trudna, umrla joj je bliska rođaka. Ona to nije mogla da prihvati usled čega je rodila bolesno dete. Neprihvatanje smrti rođaka predstavlja neprihvatanje Božje volje. Ljubomorna osoba je ona koja se protivi Božjoj volji, jer ne može da prihvati rastanak, izdaju i smrt bliskih joj ljudi.

Osoba koja postaje sve popularnija u obavezi je da radi na svom karakteru. Hristos nam je dao algoritam za promenu karaktera, a to je umeće da živimo dušom, da budemo ponizni, da prihvatimo svoju sudbinu i da budemo sposobni na kompromis. Uopšte nije reč o pasivnosti i odricanju od zacrtanih ciljeva. Hristos je govorio o tome da vera može da pomeri planine s mesta. Ali kada shvatimo snagu čovekove volje, potrebno je da shvatimo da je Božja volja ipak primarna.

Glavni junak filma ne ume da stane već nezaustavljivo ide ka svom cilju. Patrik Svejzi je uništio budućnost kako svoje dece tako i svoju. Gordost se pretvara u ljubomoru, usled čega se kod njega razvija rak pankreasa. Kako gorda osoba reaguje na promenu svoje subbine? Njen prva reakcija na smrtnu bolest su gnev, ogorčenost, mržnja, nezadovoljstvo i očajanje. Gorda osoba ne može da prihvati neuspeh i da se pomiri sa sudbinom.

Bolest je promena subbine, promena životnog scenarija. Ponizna osoba shvata da joj se bolest nije pojavila slučajno, već kao opomena da nešto promeni u načinu života i karakteru, dok je gorda osoba ubedjena da sama upravlja svojom sudbinom. Kada ćelija želi da kontroliše ceo organizam, to je logika malignog tumora. Kada čovek želi da kontroliše svoju sudbinu, ne shvatajući da subina upravlja njime, to se završava žalosno.

„Pokažite mi neprijatelja i ja ću se boriti s njim“, kaže glavni junak. On ne shvata da je njegov najveći neprijatelj on sam i njegova želja da stavi svoju volju na prvo mesto, čime će pobediti sudbinu i Boga. Međutim, ćelija ne može da pobedi organizam, deo nema snage da pobedi Celinu. Mi smo jedno s Celinom i ostvarujemo svoju volju da bismo postali nalik Celini, a ne da bismo se s njom borili, pokušavajući da je uništimo. Ovaj film je odlična pouka kako čovek ne treba da živi.

Patrik Svejzi je voleo da ponavlja: „Moram pobediti ili umreti“. U prevodu na jezik podsvesti to znači da je čovek spremjan da ukrade svu

energiju budućnosti od svojih potomaka, rodbine, od celog čovečanstva kako bi postigao svoj cilj i da je spremam da umre ukoliko ne dobije ono što želi.

Ovo nije tragedija samo glumca Patrika Svejzija, već celog Holivuda i Amerike. Klanjanje prosperitetu i uspehu u Americi je neverovatno snažno. Na tom planu je ona najveći lider u svetu i iz tog razloga u toj zemlji vlada strah od neuspeha, dok je najveća uvreda dobiti etiketu: „gubitnik“.

U filmu je rečeno da skoro sve holivudske zvezde piju i da se leče u klinikama za alkoholičare. Kod osobe koja ima pobrkane prioritete, ljubav nestaje iz duše. Ona se suprotstavlja sudbini i gubi snagu, te je zato sukob sa sudbinom zapravo borba s Bogom i duša takve osobe počinje da pati.

Ukoliko nema pozitivnih emocija u duši, počinje potraga za površnim zadovoljstvima: narkoticima, cigaretama, alkoholom. Zakoni Holivuda su okrutni: u trci za popularnošću ljudi daju mnogo više energije nego što imaju na to pravo. To dovodi do unutrašnje pustoši koja se ispoljava kao osećanje da su nesrećni.

Na primer, čovek može da skoči dva metra u vis, ali je to njegova granica. Da bi mogao da skoči dva i po metra, mora da promeni karakter, način života, ishranu i pogled na svet. Međutim, mnogi jednostavno uzmu doping i skoče tih dva i po metra. Istina, za takav uspeh neminovno moraju da plate veliku cenu.

Postoji doping u vidu lekova, a postoji i doping u vidu pogleda na svet, kakav demonstrira Patrik Svejzi. On se izražava ovako: „Moram biti prvi, nikad se neću predati“. To i jeste doping, protegnut na dugi niz godina, i zahvaljujući takvom dopingu on postiže uspeh. Sudbina mu je više puta nagoveštavala da je neprihvatljivo da želje ostvaruje na takav način, zbog čega su se, na kraju, kod njega pojavili problemi.

Sestra Patrika Svejzija je bolovala od bipolarnog poremećaja, ili manično-depresivne psihoze, kako se to nekad nazivalo. Kakva je to bolest? Kada čovek prestane da veruje u Boga, on se uzda samo u svoje sopstvene snage i troši mnogo više energije nego što je to dopušteno. Isprva dolazi do praska energije i on ima osećaj kao da leti, čak mu se čini da može pomeriti planine s mesta, ali potom nastupa depresija i on bez energije leži potpuno opustošen.

Za razliku od Patrika Svejzija, kod njegove sestre pad energije nije uzrokovao smrtnu bolest, već depresiju i gubitak želje za životom. U pitanju je ista šema, samo po „kraćem postupku“. Kakva osoba oboljeva od bipolarnog poremećaja? Ona čiji organizam ne proizvodi serotonin, hormon sreće. Zanimljivo je to da se serotonin ne proizvodi u mozgu, već u crevima.

Potreba žene da uvek i svuda bude prva, njen potomstvo čini životno neodrživim. Ona im prenosi tu tendenciju - žudnju da stalno budu prvi, usled čega će njena deca uništavati svoju energiju, kao i energiju svojih potomaka kako bi ugodili umu. Upravo iz tog razloga sestra glumca oboljeva od manično-depresivne psihote. Na spoljašnjem planu ona se udaje i rađa decu, ali težnja da uvek i u svemu bude prva uzrokuje neprestanu borbu sa sudbinom koja vodi ka unutrašnjem stresu i gubitku pozitivnih emocija u duši.

Ova žena bi logično trebalo da se razboli, ili da se opija i koristi drogu. Bolest se pojavljuje kao pomoć s Višeg plana. Lekari su nemoćni da joj pomognu, ali pronalaze iscelitelja koji joj leči depresiju. Njen stanje se normalizovalo i svi su pomislili da je bolest pobedjena. Međutim, iscelitelj je pronašao poslednje unutrašnje rezerve njene podsvesti. Depresija je prošla i ona se osećala odlično, a zatim je usledio još jedan ogroman gubitak energije, pri čemu se aktivirao program samouništenja zarad spasenja dece od smrti. Na kraju, Svejzijeva sestra okončava život samoubistvom.

U filmu se koristi fraza: „Porazili su je demoni“. Jasno je da demoni sami po sebi ne postoje, već da su u pitanju tendencije u čovekovoj duši. Ako čovek rasipa energiju u pogrešnom pravcu, prvenstveno na dostizanje ciljeva kao što su slava, popularnost, novac, a tek potom na dušu i ljubav prema Bogu, tad mu se javljaju ozbiljni problemi. Naša duša treba da teži pre svega ka Bogu, a tek potom ka blagostanju.

Danas postoji ogroman broj ozbiljnih neizlečivih bolesti, kao što je, na primer, autizam. Pratio sam veliki broj slučajeva kada su majke autistične dece, pročitavši moje knjige, počinjale rad na sebi a stanje njihove dece se poboljšavalo. Dijagnoza „autizma“ se tada poništavala i postavljala se nova, „usporen razvoj“. Ali, sasvim neočekivano, ponašanje ove dece je postajalo vrlo agresivno.

Danas se kod dece sve više susreću autizam, šizofrenija i slične bolesti. Dete troši izuzetno mnogo energije na konflikt zato što je njegova volja na prvom mestu. Ono želi da po svaku cenu „istera“ svoje, a na to se troši neverovatna količina energije. U stvari, ono pokušava da „istera“ čitavu Vasionu, što je nemoguće. Posledica toga je da mu s Višeg plana zatvaraju mogućnost da troši nerazumne količine energije, kako ne bi ispraznilo svoju dušu.

Lekari pokušavaju da „ubrzaju“ autistično dete, dok njega, potpuno obrnuto, treba učiti da usporava emocije. Dakle, pokušavaju da podstaknu ono od čega autistično dete štiti sloboda. Ukoliko nauči da prihvata Božju volju i oseti sporednost sopstvene volje, kod njega će početi da se otvara svest.

Sestra Patrika Svejzija je takođe posedovala unutrašnju tendenciju oslobađanja maksimalne količine energije kada je želela da bude prva. Ovaj problem je mogao da se reši samo na jedan način - da se Božja volja prizna kao primarna u odnosu na sopstvenu volju.

Hristos je govorio: „Kad te ko pozove... ne sedaj u pročelje... sedi na poslednje mesto“ (Jevanđelje po Luki 14:8-10) Sesti na poslednje mesto ne znači da je potrebno uvek biti na poslednjem mestu. To znači da čoveku na prvom mestu treba da bude duša, a ne telo jer se samo tako u trci za novcem i slavom možemo zaustaviti na vreme, bez štete po dušu. Ako duša nije na prvom mestu, tada čovek neće moći da se zaustavi. Neće osetiti opasnost nego će krasti energiju od svojih potomaka.

Gordost je karakter, kao i određeni principi što se prenose genetskim putem, koji su jezgro formiranja pogleda na svet. Gordost je takođe i nerazumevanje činjenice da je čovekova volja sporedna, a Božja primarna. Naše Više „ja“ opšti s nama kroz dušu; interesi duše i morala su uvek važniji od interesa novca i prosperiteta.

Isus Hristos je na prvom mestu pozivao na potragu za Carstvom Božjim, odnosno da prvo treba voditi računa o duši, a tek potom o svemu ostalom. Danas čovek gomila zemaljska bogatstva, uživa u slavi, blagostanju i dr., a sutra će mu sve to biti oduzeto. U Bibliji o tome jasno piše.

Patrik Svejzi je dobio slavu, bogatstvo, počasti, titulu najseksipilnijeg muškarca i na kraju je sve izgubio. On nije uspeo da shvati uzrok svoje bolesti. Nastavio je da se bori sa sudbinom a nije mogao da shvati kako je potrebno da se promeni, postane blaži i oseti svoju sporednost. Ljudska volja je ništavna pred voljom Svevišnjeg, ali ljudi to nikako ne mogu da shvate.

Zapadna civilizacija umire zbog svoje usredsređenosti na uspeh i blagostanje. Ljudi rade i ulažu energiju mnogo više nego što je potrebno. Kad nastupi unutrašnja pustoš, gordost počinje da se uravnoteže ljudomorom. Priroda se ne može prevariti - sve se odvija zakonomerno. Duša se povređuje u trenutku kada žudnja za zadovoljstvom postane veća od ljubavi prema Tvorcu. Ako čovek ne može da prizna Volju Tvorca kao primarnu, sve njegove reči o ljubavi prema Bogu će biti lažne. Ljubav prema Bogu podrazumeva brigu o duši i poboljšanje karaktera. A ukoliko se čovek moli i kaje, ali pritom ne menja karakter, gordost će se neminovno pojačavati, a sa njom i ljudomora.

Sodoma i Gomora ne predstavljaju samo bolest i razvrat. Prvo je nastala gordost i sva energija se usmerila ka dostizanju prosperiteta i uspeha. Kada se ovaj nivo istrošio, došlo je do pada na niži nivo. Čovek prelazi sa nivoa duha na nivo tela i na toj etapi otpočinje poklonjenje seksu i nasladi, a ovaj proces se završava potpunim raspadom.

U filmu se kaže: „Biti Svejzi je dar i prokletstvo“. Loza Svejzija je bila spremna da svu energiju utroši na dostizanje svojih ciljeva. Međutim, ako ne ostavimo zalihe za zimu, možda ćemo preživeti leto i jesen, ali teško da ćemo preživeti i zimu. U tom pogledu, biografija Patrika Svejzija je vrlo poučna. Ona je ogledalo današnje zapadne civilizacije, čiji su predstavnici spremni da unište svoju dušu, budućnost i potomstvo radi kratkotrajnog uspeha, prosperiteta i novca. Aktuelna civilizacija živi za današnji dan. Izgubila je strateški način razmišljanja, koji je postao nemoguć bez vere u Boga i moralnosti.

PITANJA KOJA SE TIČU OSNOVNOG GREHA

IZLAZ IZ MIŠOLOVKE

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču,

Uvek sam želela da živim primerno i da sve kontrolišem. Budući da se po mojoj predstavi ljubav ne može kontrolisati, zarekla sam se da mi ona nije potrebna. Živim prilično ispunjenim životom, ali veći deo vremena provodim u zbrkanim batrganjima. Pre godinu i po dana sam se udala iz računa, da bih pobegla od roditelja i mogla sama da upravljam svojim životom.

Međutim, kako je moglo biti reči o ma kakvoj ljubavi kad ja ne znam da volim. U odnosu s muškarcima to osećanje mi je potpuno blokirano, pa nisam osetila čak ni zaljubljenost. Ženska prijateljstva ne doživljavam ozbiljno.

Nakon pola godine braka naši odnosi su dospeli u čorsokak. Želela sam da napustim muža, ali mi se činilo da je to pogrešno, posmatrano s društvenog aspekta.

Tada sam, sa suzama u očima, počela da se molim Bogu da mi pokaže pravi put. I On mi ga je pokazao - pala sam s konja i slomila ruku. Dok sam ležala u bolnici, muž me je posetio svega dva puta. Nakon toga se nije pojavljivao dva meseca, sve dok ga nisam pozvala da bih mu saopštila odluku o razvodu.

Shvatila sam da je moja životna pozicija u korenu pogrešna i počela sam da živim na drugačiji način. Preselila sam se u Moskvu, gde mi je Bog poslao Učitelja koji mi je posavetovao da čitam Vaše knjige.

Međutim, problem je u tome što ih čitam kao beletristiku. Mozak mi se aktivno suprotstavlja svakom pokušaju da analiziram ono što je napisano u njima. Sad stojim u mestu, jasno shvatajući da uništavam sebe i svoju dušu. Ne znam kako dalje da živim, šta da radim sa sobom, kako da prihvatom i zavolim sebe?

Celog života sam bila sigurna u sebe, bila sam ispred svog vremena i mislila sam da se ničega ne plašim. Sada shvatam da sam obična kukavica i ne znam šta da radim. Zaista želim da budem celovita osoba

koja zna šta želi i čemu teži, da živim osećanjima, a ne emocijama. Doslovno se nalazim između neba i zemlje. Nemoguće je da nastavim sa životom kao do sada, a drugačiji život mi je strašno i da zamislim...

Okrenuli ste se Bogu i zatražili pomoć. Ona vam je pristigla u vidu povrede ruke; to usporava svest. Gordost je povezana sa svešću, a ruke - s mozgom.

Voljena osoba vam nije poklonila neophodnu pažnju i brigu - i to je unižavanje pravednosti, srećne sudbine, uniženje duše. Da ste osetili Božju volju tada biste ponizno prihvatili situaciju i ne biste se ljutili. Međutim, podneli ste zahtev za razvod braka, pa pomoć koja vam je poslata s Višeg plana nije urodila plodom.

Želja da „živite ispravno i da sve kontrolišete“ znači da ste poistovećeni sa svešću. Želite da sve bude precizno i ispravno. Ali osećanja se menjaju, jer dolaze od Svevišnjeg. Mi ne znamo šta će se dogoditi sutra, a naša osećanja se stalno prilagođavaju svetu.

Osećanja nam saopštavaju novu informaciju o budućnosti. Upravo nam ona pomažu da se neprestano menjamo. Naša svest nam prenosi informaciju, ali ona je statična. U njoj je sačuvana precizna i postojana slika sveta koja se postepeno menja.

Kada osećanja doživljavamo umom, tada nam se sumnje, blaga uznemirenost, ushićenost i sl. čine beznačajnim i nepodložnim kontroli. Međutim, sve informacije se sadrže baš u osećanjima, a ne u svesti. U našim osećanjima se sadrži ogromna količina informacija. Naša podsvest sve zna, u njoj se čuva informacija o prošlosti i budućnosti civilizacije, čitave Vasione.

Naše misli su rezultat životnog iskustva i informacija koje saznajemo kako iz knjiga tako i od drugih ljudi. To je neverovatno mali obim znanja u poređenju sa onim što je sadržano u našim osećanjima.

Kada na prvo mesto postavljamo telo i um, znači da težimo potpunoj kontroli i upravljanju, želimo da sve bude ispravno i nepogrešivo, te postavljamo ljudsko „ja“ na prvo mesto, zaboravljajući na Boga. Tako počinje postepeni rast gordosti.

Čovek koji živi svešću nije sposoban da se prilagodi svetu. On prestaje da živi ispravno i pravi greške. Međutim, onaj koji živi osećanjima, ma kako to čudno izgledalo, daleko je osposobljeniji za život i ima veće šanse za opstanak.

Napisali ste: „Ja prosto ne znam kako da volim.“ Da biste voleli, morate se odreći svesti. Postoje sledeći izrazi: „bezumno voleti“, „voleti do bezumlja“. To znači da čovek koji istinski voli isključuje misli. One prestaju da mu budu prve i najvažnije, a pojmovi kao što su interes, logika, pravednost i kontrola - nestaju. Osećanja mu dolaze na prvo mesto.

Ljubav nas nagoni da se odrekнемo ne samo novca, već i zdravlja, pa čak i života - ljubav nas podstiče da se odrekнемo svesti. A svest, zajedno sa osećajem pravednosti i planovima, često su za čoveka važniji od života.

Čovek koji oseća božansku prirodu u sebi može da se osloni na ljubav, da živi osećanjima i da za neko vreme zaboravi na svest i kontrolu. Isus Hristos je govorio: „Blaženi su siromašni duhom, jer njihovo je Carstvo Nebesko“. Siromašni duhom su oni koji žive ljubavlju, a ne svešću.

Kada se žena zaljubi, isključuje joj se um i briše joj se ljudsko „ja“ da bi se probudilo božansko „ja“. Ona mora da prihvati uniženje svojih želja, koncepata o blagostanju i dostojanstvu, principima. Radi se o testu šta joj je važnije - ljubav ili sve ostalo? Ukoliko su joj važniji principi, ambicije, pravda, želje, lepota ili obrazovanje, tada će ona ubijati ljubav i neće moći da ima zdravu decu. Postupak prirodnog pročišćenja, kada je reč o ljubavi, jednostavno je nužan.

Setite se šta je govorio Isus Hristos o Carstvu Božjem: kada ono nastupi, neki će stradati, a neki će se spasiti. Nastradaće oni za koje su pravda, ambicije i novac na prvom mestu.

Pišete o tome da ni vaši odnosi sa istim polom nisu uspešni. Da biste opštili s predstavnicama istog pola mora postojati osećaj jednakosti i jedinstva s njima, a kod gorde osobe toga nema. Takva osoba se ili nekome klanja ili ga ponižava. Pod takvim uslovima nije moguće izgraditi normalne odnose.

Vaš razum se opire i na taj način vas sprečava da osetite informaciju koja je izneta u mojim knjigama zato što ih čitate kao beletristiku. Da biste shvatili moje knjige potrebno je da u nekoj meri prođete put koji sam ja prošao. Treba da prođete kroz patnju, muke, nepravde i da naučite da sačuvate ljubav kada se raspadaju sve zemaljske vrednosti, da osetite u duši kako je sve to za dobrobit vaše duše. To i predstavlja spasenje našeg božanskog „ja“.

Ljudi koji čitaju moje knjige trebalo bi da se promene i da se distanciraju od uma. Što je čovekov ego veći, time je jača njegova gordost i teže mu je da čita moje knjige. Um se opire jer ne želi da bude potisnut u drugi plan.

Da biste prevazišli ovu zavisnost potrebno je da se distancirate od uma i da osetite svoje Više „ja“. Obično se to dešava u situacijama kada je čovek ozbiljno bolestan ili je na smrti. Tada on shvata koliko je iluzoran njegov ljudski ego i počinje da oseća svoje božansko „ja“. Čovekova duša se u tim trenucima pročišćava.

U Bhagavad-giti je napisano da ako čovek na smrti bude razmišljao o Bogu i ako mu se bude molio, svi gresi će mu biti oprošteni. U trenutku smrti dolazi do odrešenja od svega zemaljskog. Sva energija, sve čovekove misli neće biti usmerene na strah od smrti i žalost zbog gubitka, već na ujedinjenje s Bogom. To i jeste prevazilaženje greha.

Nekada ste bili borbeni i hrabri, a sada sebe nazivate kukavicom. Gordost je poklonjenje visokoj energiji. Kada čovek korača ka Bogu, on Mu otvara svoju dušu. Duša se hrani ljubavlju i energijom, čovek se razvija i zalihe mu traju prilično dugo. Zaboravljujući na Boga, čovek vidi samo svoj ego, samo sebe, usled čega postaje grub, egoističan, pohlepan, zavidan, ali mu sve ide od ruke zato što zalihe ljubavi još nisu iscrpljene. Kada one isteknu, tada jedinstvo s Tvorcem slabi, a čovek postaje kukavica i izdajnik. On se oseća bezvrednim i slabim, ali ne može da shvati šta mu se desilo.

Kada je ego na prvom mestu, čovek neminovno oseća strah. Ljudsko „ja“ ne živi dugo. Ono nije životno održivo, jer je vrlo slabo i poseduje malo energije. Stoga, kada se pojačava zavisnost od tela i uma, pojačava se i strah.

Kada je na prvom mestu duša, čovek je siguran, hrabar i borben. Njegova sigurnost i snaga su posledica visoke energije koja je usmerena

na promenu sveta, bez ograničavanja interesa drugih ljudi. Ali ako je kod borbene i energične osobe na prvom mestu njen ego, ona tada gazi i uništava druge.

Za gordu osobu je veoma korisno da izvesno vreme poživi kao ameba, odnosno da fizički radi što više, da manje razmišlja, planira i bude fokusirana na uspeh i ambiciju. Od koristi će joj biti da živi osećanjima i da povremeno isključuje um.

Pre svega bi trebalo da naučite kako da sačuvate ljubav u trenucima kada vas subrina leči. Naučite da osetite Božju volju. Sve što vam se dešava stiže vam s Višeg plana. Ukoliko vam je stigao uspeh, znači da ste se uspešno suočili sa iskušenjem koje je trebalo da prođete. Ukoliko je u pitanju neuspeh, to je iskušenje koje je takođe trebalo da prevaziđete.

Neophodno je da se distanciramo kako od sreće tako i od nesreće i da sačuvamo osećaj prisustva Božje volje. Molitva „Oče naš“ pomaže nam u očuvanju ljubavi i distanciranju od vezanosti za telo, duh i dušu. Ova molitva počinje s potpunim i bezuslovnim prihvatanjem Božje volje: „Da se sveti ime Tvoje...“ Ime je kodirana funkcija. Mi se klanjamо Tvorcu i prihvatamo sve što On čini, prihvatamo Carstvo Božje.

Carstvo označava teritoriju gde je sve potčinjeno ukazima vladara. U Carstvu Božjem ljudi u potpunosti prihvataju Božju volju, shvatajući da je ona najvažnija. Apsolutno unutrašnje prihvatanje Božje volje i jeste jedinstvo s Bogom, kad čovek oseća da je sin Božji.

Nadalje, u molitvi „Oče naš“ govori se o tome da mi težimo da zadovoljimo potrebe tela, duha i duše, ali jedino je Tvorac taj koji određuje da li ćemo u tome uspeti ili ne. Što više prihvatamo Božju volju, manje osećamo strah pred sutrašnjim danom. Nestaju osude drugih ljudi i bojazan da ćemo izgubiti duhovna blaga. Uspevamo da prevaziđemo požudu i odrekнемo se uživanja zbog ljubavi prema Bogu. Molitva se završava isto kao što i počinje - apsolutnim prihvatanjem Božje volje.

Značenje molitve „Oče naš“ sastoji se u tome da je Božja volja naša suština. Svi smo deca Tvorca, naše duše su rođene u Njemu i proistekle su iz Njega. Želje Tvorca su i naše želje.

U meri u kojoj prihvatom Božju volju prevladavamo gordost i osećamo jedinstvo s Tvorcem. Koliko osećamo sreću zbog toga što brinemo o duši toliko se približavamo Bogu.

Neprihvatanje Božje volje, žaljenje za prošlošću, strah za budućnost, nezadovoljstvo sadašnjošću, kao i ljudima i svetom koji nas okružuju, nemogućnost da osetimo Tvorca u svakom čoveku - sve su to oblici gordosti. Za početak morate naučiti kako da sačuvate ljubav, a zatim kako da je očuvate i uvećate. Ljubav se uvećava kad brinemo, žrtvujemo se i činimo srećnim ljudi oko sebe. Ljubav jača kada kontrolišemo životinjske želje i nagone na nivou tela, duha i duše.

Različite tehnike, kao što su osamljivanje, zavet čutanja, post, molitva, uzdržavanje i odbacivanje svih planova i nada povremeno su potrebni svima nama, jer pomažu u kontroli ljudskog „ja“. Naučite da isključite misli, olabavite kontrolu nad situacijom i da živite osećanjima.

Čovek razmišlja kroz osećanja i slike. Razmišljanje je površinski proces, dupliranje onoga što osećamo. Nakon smrti, mozak prestaje da funkcioniše, ali čovek i dalje može da razmišlja, vidi, analizira. U nama se paralelno odvijaju dva mentalna procesa: na nivou duše i na nivou uma. Istinsko razmišljanje je razmišljanje dušom.

Božansko „ja“ funkcioniše po načelu „ja želim“, a ne po načelu „treba-ne treba“ ili „korisno-nekorisno“. Živeti osećanjima znači pre svega živeti orijentišući se na dušu. Osećanja pripadaju duši, a misli telu. Čovekova osećanja su orijentisana na potrebe duše, a misli - na potrebe tela.

Usmerite se na Boga, pomolite se i pokušajte da isključite misli. Živite samo osećanjima, u skladu s načelom „ja želim“. Kao što je govorio Blaženi Avgustin: „Ljubi Boga i čini sve što poželiš“.

U početku će biti teško, ali potom ćete se iznenaditi kad shvatite da možete živeti bez misli u glavi i da su osećanja mnogo mudrija od njih. Srećni su siromašni duhom, odnosno oni koji žive tako što se rukovode osećanjima, a ne mislima. Pokušajte i videćete kako uspevate da postignete određene uspehe.

* * *

Shvatam da treba živeti, ali ja ne želim da živim. Šef me mrzi. S majkom ne mogu da pronađem zajednički jezik. Otac mi je bolovao od

epilepsije i alkoholizma.

S muškarcem s kojim sam u vezi nemam sreće već četiri godine. On je oboleo od raka i ima psihičke probleme. Uopšte ne želim da imam porodicu i decu.

Fakultet pohađam na silu i možda je bilo uzaludno što sam ga upisala pre četiri godine.

Čini mi se da život stoji u mestu, kao da ga je neko ukrao od mene. Urogenitalne infekcije ne mogu da izlečim već tri godine. Neophodno je da sve to ispravim, ali mi nedostaje snage.

Možda bi trebalo da se ubijem?

Onaj koji želi da promeni sudbinu mora da promeni sebe i svoj karakter. Besmisleno je boriti se sa sudbinom. Ona je refleksija našeg unutrašnjeg stanja, naših najdubljih emocija. Ako čovek pokušava da ide protiv subbine, može zaraditi još više problema i neizlečivih bolesti.

Mi trošimo ogromnu količinu energije na borbu sa sudbinom kad pokušavamo da promenimo situaciju na spoljašnjem planu, a da u isto vreme ništa ne menjamo na unutrašnjem. Poboljšavati sudbinu, a ne menjati karakter je pokušaj da se ide protiv Božje volje, ali je takođe i pokušaj da se Bog prevari. Borba protiv subbine dovodi do porasta gordosti.

Jedna od omiljenih zdravica u svetu kriminalaca je sledeća: „Da sve imamo a ničim ne uzvratimo!“ Čovek želi da dobije najraznovrsnija bogatstva, ali pritom ne želi da se žrtvuje ni na spoljašnjem, niti na unutrašnjem planu.

Unutrašnja žrtva može biti oprاشtanje onome koji vas je uvredio. Kada oprashcate, to znači da ste prihvatali Božju volju. Žrtvovati se i prihvatali Božju volju znači da nećete patiti zbog onoga što se desilo, nećete osećati nezadovoljstvo i prezir prema sadašnjosti niti će te plašiti budućnosti.

Ako vam se nešto ne sviđa u svetu - menjajte ga. Međutim, neprihvatljivo je da uništavate svet svojim nezadovoljstvom. Zapamtite da nezadovoljstvo svetom koji vas okružuje predstavlja nezadovoljstvo Bogom, da je to borba sa sudbinom.

Promena subbine se dešava kroz promenu odnosa prema svetu. Pre svega je potrebno da se pokajete, naučite da se pravilno odnosite prema ljudima, da se žrtvujete, brinete o drugima, budete iskreni, saosećajni, hrabri i nezavisni. Svako može da razvija ove osobine.

Ukoliko čovek periodično posti, gladuje, radi na svojoj nevezanosti, pomaže drugima, to blagotvorno deluje na njegovu dušu. Ne treba da čudi to što mnogi stručnjaci veruju da post leči praktično sve bolesti. Tokom gladovanja se otkriva naše istinsko „ja“, pristiže nam energija i telo se isceljuje.

Ljudi se prema nama odnose onako kako se mi u duši odnosimo prema njima. Ukoliko se čoveku čini da ga šef mrzi, tada je i u njemu skrivena mržnja prema ljudima. Gorde osobe nisu u stanju da postignu kompromis. Isus Hristos je govorio: „Blaženi su mirotvorci“. Mirotvorac je onaj koji je spreman da čini ustupke, da se dogovara.

Bolesti vašeg oca svedoče o gordosti, nesrećnoj duši, iskrivljenom pogledu na svet. Kad se čovek bori sa subbinom i Bogom, napušta ga osećaj sreće koji mu pristiže kroz ljubav. Unutrašnju prazninu on ispunjava alkoholom, narkoticima, različitim neumerenostima.

Kada odbija da prihvati situaciju i da odbaci svoje spoljašnje i unutrašnje vezanosti, u njemu se aktivira program samouništenja i on teško oboljeva, kao npr. od dijabetesa, epilepsije, raka ili šizofrenije.

Upis na fakultet i pogoršanje odnosa s momkom su se poklopili zato što je usredsređenošću na svest i blagostanje došlo do jačanja gordosti. Visoko obrazovanje je jedno od obeležja srećne subbine. Ako čovek nije u skladu sa samim sobom, studiranje može znatno da naruši njegov duševni balans.

To što se učenje odvija uz poteškoće nije nikakvo iznenađenje. Kada se energija ne usmerava na dušu, već na svest i sposobnosti - dolazi do jačanja gordosti. Podsvenski mehanizam samoodržanja zaustavlja razvoj sposobnosti i otežava uspešno učenje. U takvim slučajevima osoba gubi volju za studiranjem i pojavljuju joj se različiti problemi: gubi dokumente, ima teškoće u učenju i u komunikaciji s kolektivom. Ona najpre biva iznenađena, a zatim ispoljava mržnju i ljutnju. Pritom, nikako ne uspeva da se doseti da je subbina pomoći neuspeha spasava, ublažavajući njenu gordost.

Naša svest teži dostizanju cilja pri čemu nas uverava: „Treba“. Duša i osećanja kažu „Želim.“ Za dušu je proces važniji od cilja. I cilj i proces su važni, ali duša je najvažnija - zbog toga je proces važniji od cilja. Jedino cilj koji prevazilazi okvire života može biti važniji od samog procesa. Ovaj cilj se zove ljubav prema Bogu. Svi drugi ciljevi, koji su u okvirima života, sporedni su.

Kad smo previše zaokupljeni sporednim ciljevima, tada svest postavljamo na prvo mesto. Gordost se uvećava, pojavljuju se problemi s dušom, a potom i s moralnošću. Kada nam je duša na prvom mestu, tada se zapitamo na koji način možemo da dostignemo cilj. U tom slučaju cilj ne opravdava sredstva.

Ako žena ume da voli, ako je trpeljiva, čini ustupke, brižna je, ume da se raduje, spremna je na kompromis, živi osećanjima, ona je u harmoniji sa sobom. Živeti u harmoniji s dušom važnije je od porodice, prosperiteta, bogatstva, moći, zdravlja i svih drugih sporednih ciljeva.

Zašto vam odnosi s muškarcima ne idu od ruke? U svakom odnosu je potrebno da se žrtvujemo, trošimo snagu i energiju na brižnost, pažnju, opštenje. Potrebno je imati rezervu energije za stvaranje i očuvanje porodice, za rođenje i vaspitanje buduće dece.

Gorda osoba može spolja da izgleda energična, ali ona ne poseduje najvažniju, suptilnu, energiju. Ta energija se rasipa kad se čovek bori s Božjom voljom, sa svojom sudbinom. Čovek koji živi samo za svoje želje i pritom želi da dobije sve i odmah, bori se sa svojom sudbinom i ne štedi energiju za budućnost.

Takva žena ne želi da ima porodicu i decu, da se žrtvuje zbog porodice i dece već želi da crpi zadovoljstvo od opštenja s voljenom osobom. Njena energija nije usmerena na decu, niti na zasnivanje porodice, već na fizička i duhovna zadovoljstva. Seksualna energija bi trebalo da bude usmerena na buduću decu. Kada se žena sjedinjuje s muškarcem, njena osnovna podsvesna težnja usmerena je na to da obezbedi energiju za decu. Ako ona razmišlja samo o zadovoljstvu, tada oduzima energiju od njih. Urogenitalne infekcije, koje lekari ne mogu da izleče, neophodne su za spasenje duše.

Poslednja fraza u vašem pismu još jednom potvrđuje dijagnozu „gordosti“. Gorda osoba se suprotstavlja sudbini, jer ne može da prihvati uniženje svog ega, ne može da ga ukroti, ograniči svoje želje, transformiše taktičku energiju u stratešku. Takva osoba je sklona konzumerizmu i zbog toga za nju problemi, uniženja i osujećenje želja predstavljaju katastrofu. Lakše joj je da umre, nego da ograniči sebe.

Čovek koji oseća Božju volju, koja ga danas ograničava da bi sutra imao budućnost - preživljava. On zasniva porodicu, rađaju mu se deca i ima budućnost.

Nakon krize 2008. godine, jedan od najbogatijih ljudi u Nemačkoj, suvlasnik koncerna „Folksvagen“, bacio se pod voz. Uzrok samoubistva bio je pad akcija njegove kompanije. Zatim je kurs akcija porastao, ali je čovek već bio mrtav. Zašto se veoma srećan i uspešan čovek bacio pod voz? Imao je sve, njegovo blagostanje se tek neznatno uzdrmalо zbog krize.

Čovek je posedovao određenu sliku sveta koja je iznenada počela da se raspada. U toj situaciji je bilo beznačajno koliko je imao novca - čak i milijardu - on je ipak okončao život samoubistvom zato što se urušila duhovna teritorija koju je kontrolisao. To i jeste gordost.

Svaka kriza, ili bilo kakva druga ozbiljna promena, predstavljaju novi sudbinski preokret. Treba ih prihvatići zdravo za gotovo, kao znak sudbine, i započeti novi život. To se može uporediti s putovanjem, kada pristignemo u novo mesto i započnemo novi život. Svaka ozbiljna ili neizlečiva bolest takođe znači novu sudbinu.

Dete prvo izrasta u mladića, a potom u odraslog muškarca. To su potpuno različite osobe: drugačijeg tela, mentaliteta i karaktera. Jedinstvenim ih čini samo unutrašnje stanje, koje nazivamo dušom. Duša je večna, a sve drugo se menja. Te promene su jemstvo razvoja. Ako dete ne želi da odrasta, ostaće dete, njegov razvoj će se zaustaviti. Ako čovek želi da živi u slici sveta koju je sam oblikovao, njegov razvoj će se takođe zaustaviti. Kada se završi razvoj, duša odumire i tada čoveku pristiže spasenje u obliku nesreća i bolesti.

Nedavno sam čuo za samoubistvo poznatog američkog glumca. Bio je simbol optimizma, usmerenosti ka postizanju cilja i seksualnosti. Optimizam znači radost zato što nam sve uspeva. Usmerenost ka

postizanju cilja znači usredsređenost na nagon samoodržanja, a seksualnost je usredsređenost na nagon produžetka vrste.

Da li osoba s velikom gordošću može da bude optimistična? Može dok se u njenom životu sve odvija prema zacrtanom scenariju, dok se njene želje i planovi ostvaruju. Tako se bar događa u životima pametnih, energičnih i talentovanih osoba. Čovek se postepeno navikava na to da mu sve ide od ruke, da mu snažna volja i svest omogućavaju da ostvari sve što poželi, ali odjednom se dogodi neuspeh i umeša se Božja volja. Ukoliko čovek ne bude bio u stanju da shvati da bi trebalo da prihvati Božju volju, da mu je pripremljena drugačija budućnost i da sve u životu neće ići po njegovom scenariju, tada će on započeti borbu sa sudbinom. Strah pred budućnošću, razdražljivost, mržnja, nezadovoljstvo životom i samim sobom je borba sa sudbinom i prenebregavanje Božje volje.

Pomenutom glumcu je dijagnostikovana Parkinsonova bolest i on više nije mogao da živi pređašnjim načinom života. Međutim, nije htio ni da prihvati novi scenario subbine. Smatrao je da je bolje umreti, nego se lišiti uobičajenog, udobnog načina života. Nije želeo novu sudbinu, tj. da se promeni i postane drugačija osoba. Nedostatak želje za promenom jedan je od glavnih pokazatelja gordosti.

Borba sa sudbinom se ispoljava kao nedostatak želje da se prihvati novi scenario života, zatim kao velika žalost zbog prošlosti i neprihvatanje sadašnjosti. To je agresija usmerena ka vremenu, jednoj od osnovnih kategorija Vasionе. Konačno, to je agresija prema Bogu.

Mnogi ljudi ne prihvataju ono što se desilo i u duši se bore sa sudbinom. Razdražljivi su i pokazuju svoje nezadovoljstvo na sve moguće načine. Njihova unutrašnja energija ih usmerava na borbu s Bogom. Zbog naglog pada energije, oni se osećaju opustošenim, padaju u uninije, depresiju, gube smisao života i mogu da ga okončaju samoubistvom. Borba sa sudbinom i jeste samoubistvo.

* * *

Dobar dan poštovani Sergeju Nikolajeviću!

Zahvalujem Bogu što postojite, kao i za Vaša istraživanja i knjige.

Poslednjih šest meseci ne mogu da se izborim sa sledećom situacijom: prvo sam doživela povredu zbog koje sam ležala u bolnici. Potom sam dobila otkaz na poslu, a takođe i u stanu koji iznajmljujem.

Oporavljala sam se dva meseca, a zatim sam konačno pronašla novi posao. Radila sam mesec dana, ali sam ponovo ostala bez posla, a zarađenu platu ne mogu da dobijem. Ponovo odlazim na poslovne intervjuje, ali bez rezultata.

Osećam se umorno od hodanja po začaranom krugu i zato sam odlučila da Vam se obratim. Molim Vas, ne ostavljajte me bez odgovora. Najdublje Vas molim.

Pojam „gordost“ se često shvata kao naša superiornost nad drugima. Međutim, u suštini, ovaj pojam je daleko sveobuhvatniji i dublji nego što smo navikli. Nekada sam govorio da gordost znači vezanost za sposobnosti. Kad osoba poseduje velike sposobnosti, kod nje može da se javi osećaj nadmoći prema drugima.

Ispričaće vam tri priče o visokoprofesionalnim pilotima.

Prva priča: na konsultaciju mi je došao jedan pilot, koji je uspeo da preživi nesreću kakvu nije bilo šanse da preživi. Na aeromitingu u Francuskoj katapultirao se iz aviona koji je pao u kovit. Strmoglavljavao se ka zemlji s pritiskom koji je bio nekoliko puta veći nego što čovek može da izdrži. Postavio mi je dva pitanja: zašto je preživeo i zašto mu se to desilo?

Odgovorio sam mu:

- Vi ste dobrodušna osoba i posedujete minimalnu podsvesnu agresiju. Da je bila za nijansu viša, nesrećno biste se prizemljili i danas ne biste sedeli pored mene. Agresija uvek rađa depresiju, odnosno program samouništenja. Vaša dobrodušnost vam je spasila život.

Zašto vam se to dogodilo? Reč je u tome da imate vrlo visoku usmerenost na sposobnosti. To se naziva gordost.

Zatim sam ga upitao:

- Recite mi, da li vam se dešavalo da vas pretpostavljeni ponižavaju i nepošteno se odnose prema vama?

- Da - potvrdio mi je. - Bio sam ogorčen i vrlo zabrinut zbog toga.

- Što su se oni prema vama nepravednije odnosili to vam je bio bolji lek za obuzdavanje gordosti. Na spoljašnjem planu treba da se

borite za svoja prava, ali da na unutrašnjem shvatate kako je to vaše pročišćenje. Nevolja vam je data s Višeg plana kako se ne biste pogordili i kako biste shvatili da svešću nikada ne možete u potpunosti da kontrolišemo situaciju. Naše nesavršeno „ja“ ne može da sagleda sve okolnosti. Ono ne vidi prošlost, sadašnjost i budućnost, za razliku od naše duše.

Otklonite sve ljutnje na prepostavljene, kao i svoje nezadovoljstvo sobom i sudbinom, a svoje neuspehe prihvativte kao lek. Svaku nepravdu koju su vam nanele žene prihvativte kao spasenje. Kada je muškarcu suđeno da nastrada, jedini spas mogu mu biti preljuba, izdaja, uvrede i nepravedan odnos žena.

Mi jednostavno ne shvatamo sudbinska znamenja i ne vidimo milost našeg Višeg „ja“, koja često izgleda kao kazna. Mi imamo ljudsko „ja“, povezano s telom, i Više „ja“, povezano sa strukturom polja, odnosno dušom, podsvešću. Situacijama upravljam posredstvom naše podsvesti, koja zna prošlost, sadašnjost i budućnost.

Ukoliko se budemo previše vezivali za svet a naša duša se bude ispunjavala agresijom, tada je, za njen spas, nužno da se razbolimo ili umremo. U Bhagavad-giti стоји да Više „ja“ može biti dobromerno prema ljudskom „ja“, ali takođe da može biti i surovo. Naše Više „ja“ nas izbavlja od smrti, ili nas gura u smrt, ali ga mi ne čujemo.

Drugu priču mi je saopštio jedan poznanik a tiče se njegovog prijatelja. Na aeromitingu su piloti izvodili jednu kompleksnu aerobatsku figuru, međutim, nisu dobro izveli skretanje i avion je pao na tribine. Poginuo je priličan broj ljudi. Piloti su se automatski katapultirali. Nakon toga su izjavili: „Da smo znali šta će se desiti ostali bismo u avionu“. Osuđeni su na zatvorske kazne.

Jednom od te dvojice pilota je nekoliko dana pre aeromitinga preminuo blizak rođak. On je trebalo da prisustvuje sahrani i da otkaže svoj nastup. Međutim, ipak je odlučio da učestvuje u aeromitingu iako mu je sudbina davala znake pokušavajući da ga spase. Ovaj pilot je vladao jedinstvenim veštinama i navikao je da uvek bude prvi. Kada čovek poseduje izvanredne sposobnosti, on stiče naviku da bude prvi. Navika da se bude prvi strašna je stvar.

Ispostavila se još jedna zanimljiva činjenica. Pre izvođenja aerobatskih figura, naročito na aeromitingu, posada je u obavezi da

proveri ispravnost aviona. Njihov avion je bio na remontu i tom prilikom mu je narušeno centriranje. Piloti su se ukrcali u avion koji nije bio proveren i zbog toga se desila katastrofa.

Gorda osoba je uverena da joj sve ide od ruke, da će se izboriti s bilo kojom situacijom. Ona na sebe preuzima veću odgovornost a zaboravlja na sudbinu.

Svest samo u neznatnoj meri kontroliše situaciju. Kada je čovek vrlo sposoban, njegove mogućnosti da kontroliše situaciju su znatno veće. Ali što je veća mogućnost spoljašnje kontrole, čovek treba da bude harmoničniji na unutrašnjem planu i da više brine o svojoj duši. Ukoliko se ne brinemo o duši, ego počinje da upravlja njome, a ona to ne prašta.

Nivo naše gordosti se može odrediti po onome što nam se dešava. U ovoj priči se jasno vidi kako povišena gordost dovodi do absurdnih situacija koje čoveka guraju ka nesreći. Pomenutom pilotu je dat znak o koji se oglušio i porodica mu se raspala. Sudbina ga je naterala da se odreši od svega i za njega je otpočeo novi život.

Treća priča. Kada sam imao seminar u Volgogradu, ponudili su mi da odemo helikopterom na pecanje. Ušli smo u helikopter i pilot ga je pokrenuo. Učinio je to virtuzno; helikopter je leteo propelerom ustremljenim napred, a rastojanje od lopatica do zemlje iznosilo je svega oko dvadeset centimetara. Kada smo se podigli više, pilot je odlučio da demonstrira svoju veština. Naglo je spustio helikopter, praktično do same zemlje, i mi smo leteli svega pola metra iznad reke, brzinom od tri stotine kilometara na čas. Video sam kako s desne i leve strane proleće drveće. Konačno smo se izdigli i samo ih čudom nismo zakačili.

Kad smo se vraćali iz ribolova, rekao sam:

- Momci, recite pilotu da ima loše biopolje. Poseduje vrlo visoku vezanost za sposobnosti, što može dovesti do loših posledica.

Otprilike godinu dana kasnije saznao sam da je taj čovek poginuo. Izvodio je komplikovanu aerobatsku figuru, nije vezao pojasa, usled čega je ispaо iz helikoptera, koji se srušio na njega.

Navikao se na to da uvek bude prvi. Kad čovek želi da bude uvek prvi, to znači da njegov ego hoće da bude prvi u odnosu na Boga.

Čovek je energetsko biće. Kada pokuša svojom svešću da potisne podsvest, dolazi do prevelike uzbuđenosti i pada suptilne energije, koja tad počinje da se crpi iz budućnosti. Iako se odlično oseća, on više nema budućnosti. I tada otpočinju problemi.

Često sam govorio o tome da se aristokratkinja ne prepoznaže po odeći, već po tome kako se prema njoj ophode muškarci. Po tome kako se prema čoveku ophodi sudska može se odrediti da li je on gord ili ne.

Nepravičan odnos šefova prema nekome na poslu, kao i neuspesi u životu, po pravilu su predznak visoke gordosti. Ili to može označavati isplivavanje problema iz slojeva podsvesti. Ovaj sloj može biti povezan s decom, sa čišćenjem budućnosti.

Jedan od najizrazitijih pokazatelja gordosti kod žene je osećaj nadmoći prema muškarцу. Ako je muškarac nepravedno uvredio ženu, a ona oseti nadmoć prema njemu i osudi ga, tada kod nje dolazi do ogromnog porasta gordosti.

Za ženu je neophodno da prihvati uniženja i nepravdu od muškaraca, jer će tad prestati da oseća strah i neće više brinuti za svoju sudsnu. U osnovi gordosti leži vezanost za svet, a ona rađa strah. Ako kroz pokajanje čovek otkloni ogorčenosti, osuđivanje, uninije, nezadovoljstvo i žaljenje, odmah će mu postati lakše.

Pokajanje nam omogućava da otklonimo ogorčenost i osude, ali to je samo prvi korak ka promeni karaktera. Jedno vreme sam bio preterano zaokupljen pokajanjem. Govorio sam da je pokajanje samo prvi korak ka promeni karaktera, ali sam zapravo usmeravao ljudi baš na pokajanje: da će, ako preispitaju prošlost, pokaju se i otklone vezanosti - sve biti dobro. Na to da je potrebno dublje menjati karakter nisam obraćao pažnju i to smatram svojom ozbiljnom greškom.

Ono što su radili vaši preci, kao i ono što ste vi činili u prethodnim životima - sve to čući u vama i svakog trenutka se ispoljava kroz vaš govor, odnos prema ljudima i sebi. Pogledajte način na koji pričate i kako se odnosite prema ljudima - to je pokazatelj vašeg unutrašnjeg stanja.

Ukoliko žena ima ofanzivan, agresivan govor, sa željom da dokaže kako je u pravu, pri čemu opšti koristeći zamerke i optužbe, to je

pokazatelj ozbiljne gordosti. Kritikama i optužbama se čovek ne može vaspitati.

Nedavno sam razgovarao s jednom poznanicom čiji je muž u pijanom stanju slupao automobil. Ona se uzaludno borila s njegovim alkoholizmom, a nedavno je imala operaciju štitne žlezde.

Rekao sam joj:

- Imaš probleme sa štitnom žlezdom, a to je tema gordosti i kontrole. Suprug ti je konstantno izložen nervnim opterećenjima i te tenzije mora na neki način da se osloboodi: pomoću sporta, joge, molitve, rada na sebi ili alkohola. On za sada ne može ili ne želi da menja svoj karakter i zbog toga pije.

Ne govori se tek tako da je Bog u sredini, a đavo u krajnostima. Krajnosti su manifestacije đavolizma zato što nas lišavaju ljubavi. Ljubav je uvek dijalektika, interakcija dva principa. U prirodi je sve dijalektično. Kada dijalektika nestaje, čovek počinje da upada u krajnosti i postaje sve agresivniji.

- Šta da radim? - upitala me je.

- Uzmi proces u svoje ruke: dozvoli mu da pije, ali pod tvojom kontrolom. U subotu postavi sto i na njega stavi flašu. Ne plaši se da će se napiti: bolje je procesom rukovoditi nego se boriti s njim.

Mojoj poznanici je bio potreban ozbiljan rad na prevazilaženju gordosti. Gordost je poklonstvo svom spoljašnjem „ja“, svesti, na štetu podsvesti i duše. Da bi se prevladala gordost potrebno je obuzdavati ego. U ovome će od pomoći biti gladovanje, post, apstinencija i osamljivanje.

Potrebno je manje govoriti. Gorda osoba uvek nastoji da bude u pravu i teži ka tome da njena reč bude poslednja. Gorda osoba često govoriti na „optužujuće-prekoravajući“ način. Jedan od glavnih aspekata nezadovoljstva situacijom, odnosno borbe s Bogom, jeste gnev, ili uporno neprihvatanje onoga što se desilo. Gnevani čovek se boriti s Bogom. To je odraz gordosti.

Ako vam se nešto ne dopada, borite se s tim, menjajte ga, ali nemojte biti besni. Što je jača emocija, time ona dublje prodire u

podsvest. Ne dopada vam se ponašanje neke osobe? Pomozite joj, vaspitajte je, pohvalite, kaznite - ali nemojte je osuđivati i biti revoltirani.

Mnogi ne mogu da poveruju u to kako je nemogućnost da druge u nečemu odbijemo jedno od obeležja gordosti. Nemogućnost da odbijemo drugog je gušenje sebe. Gorda osoba uvek nekoga potiskuje: bilo druge ili sebe. Ne treba potiskivati sebe, već voleti i vaspitavati, isto kao što je potrebno voleti i vaspitavati druge.

Spolja možemo da izgledamo „nedužni i slatki“, ali da iznutra imamo visoku gordost i ne shvatamo uzroke naših problema. Međutim, sve što smo činili i osećali pre petnaest godina sada izlazi na površinu, a nama pristižu bolesti ili uniženja.

Analizirajte kako ste se ponašali pre dvadeset godina. Ako je postojala osuda ili prezir prema ocu, to se automatski pretvara u osuđivanje i prezir prema mužu, a zatim - prema prepostavljenima na poslu. Naša podsvest radi u režimu „non-stop“ i tamo nema roka upotrebe.

Pogledajte karakter svojih roditelja, jer to je vaš karakter u prošlom životu. Pogledajte kako se ponašate u ovom životu, a zatim pokušajte da promenite karakter. Ali ne tako što ćete mrmljati reči pokajanja, nego ćete realno menjati odnos prema sebi, ljudima, poslu i svemu ostalom.

* * *

Moj prvi muž je bio alkoholičar, kao što je i drugi. Majka mi je s godinama postala zavisnik od alkohola.

Prvo radno mesto mi je bilo na odeljenju za narkologiju. Danas sam takođe prinuđena da radim sa alkoholičarima. Ne mogu da shvatim zašto je moj život tako čvrsto povezan s njima? Uzdam se u Vašu pomoć.

Čovek kome smisao života postaje naslada pretvara se u alkoholičara. Pre nekoliko hiljada godina u Starom zavetu je napisano da čovek, koji juri za uživanjima, skraćuje svoj život i zarađuje bolesti. Poklonstvo užicima je okretanje leđa ljubavi; zadovoljstva se uvek takmiče s ljubavlju.

U Bibliji je napisano da onaj koji uživa u slatkišima upropošćuje zdravlje. Prošlo je nekoliko hiljada godina i mi to još uvek nismo u stanju da shvatamo. Pohotljivost je koren vezanosti duše za svet.

Zašto neki ljudi piju celog života, ali ne postaju pijanice, dok se drugi brzo opiju i rano umru od alkoholizma? Jedno od glavnih obeležja alkoholičara je to što može da pije sam. Za alkoholičare glavni cilj nije komunikacija, niti opuštanje, već zadovoljstvo, odnosno opijanje.

Na Kavkazu ljudi puno piju, ali praktično nema alkoholičara. Tamo se još uvek održala kultura pijenja i uzdržavanja. Alkohol je sredstvo za lakšu komunikaciju među ljudima i opijanje nikada nije bilo njihov cilj.

Kako majka može da napravi alkoholičara od sina? Preljuba, opčinjenost seksom, snažna zavisnost od želja i užitaka, stvaraju tendenciju ka gubitku ljubavi zarad zadovoljstva. Ovo je naročito opasno uoči začeća deteta ili tokom trudnoće.

Udati ste za alkoholičara i radite sa alkoholičarima, što znači da vam, podsvesno, ljubav nije najvažniji cilj u životu, već je to zadovoljstvo. Spoljašnji svet vas opominje na to. Jer sve što se s nama dešava spolja, ogledalo je našeg unutrašnjeg stanja.

Prevaziđite požudu. Post, molitva, askeza, žrtvovanje, briga o bliskima, kao i periodična apstinencija pomoći će vam u radu na sebi.

TERITORIJA BOGA

Imam više od trideset godina, nisam udata i nemam dece. Postoji muškarac kog volim i on mi je prvi partner. Posredstvom njega su mi pristizale izdaje i rastanci kako bih stremila ka ljubavi i Bogu.

Od detinjstva sam bila ljubomorna i gorda. Zaposlena sam, imam naučni stepen obrazovanja, lepo izgledam i posedujem dobru intuiciju. Ponekad imam snove u kojima dobijam signale, dešavaju mi se i spontane vizije.

Svojih problema sam najvećim delom svesna: poklonstvo višim osećanjima, voljenoj osobi, nemogućnost da prihvatom duševni bol.

Svest mi je preterano razvijena pa otuda idealizam, vezanost za savršenstvo i želje. Posedujem i težak, pretežak karakter.

U mojoj porodici je bilo šamana i iscelitelja. Pokušavam da prevladam negativne tendencije moje loze koje su mi poznate. Zdravlje me preterano ne zabrinjava iako patim od kratkovidosti, slabosti bubrega, kao i od predispozicija za dijabetes.

Međutim postoji nešto što ne mogu da shvatim i objasnim. Bez obzira na to koliko pokušavala da iskupim grehe posećujući crkvu, do sad mi ništa nije pomoglo. U poslednje vreme osećam neobjašnjivu agresivnost prema ženama. Čudovišna misao: „Ubij ženu!“, bubnja mi u glavi, naročito onda kada sam u društvu prijatelja ili starijeg brata. To se ne dešava često, već povremeno. Osećam se kao čudovište. Radim na tome, ali za sad nisam uspela da prevaziđem ovaj problem.

Molim Vas, posavetujte me, prokomentarišite.

Krajem XIX veka bilo je popularno prizivanje duša umrlih iz zagrobnog sveta. Fascinacija ovakvim stvarima često je dovodila do ludila. Ono što nazivamo zagrobnim svetom je „mesto“ gde obitavaju duše. Podsvest je struktura polja koja sve objedinjuje, u tom smislu i zagrobni svet.

Reč je o tome da podsvest zna sve o budućnosti, sudskebine i smrti. Kada čovek pokušava da prodre u podsvest, u zagrobni svet, kod njega se naglo uvećava gordost. Više „ja“ mu tada uzvraća ludilom. U Starom zavetu je napisano da врачаре i astrologe treba spaljivati.

Naše spoljašnje „ja“ se može razvijati u pravilnom smeru ako se orijentiše na ljubav i blagotvorne promene karaktera. Kada se čovekova duša razvija, on se približava Bogu. Njegova budućnost je definisana njegovim promenama. Vраčara ili astrolog mu mogu pomoći da uvidi buduće opasnosti i da ih izbegne, ali se pritom ne menja njegov karakter. Na taj način delić pokušava da upravlja celinom.

Na primer, nekom čoveku su predodređena iskušenja kako bi podstakla njegovu dušu da kreće prema Bogu, a on je ta iskušenja izbegao. Ili mu je npr. predodređena bolest kako bi postao bolji i setio se da ima dušu. Međutim, astrolozi su predviđeli da će imati zdravstvenih problema i on je odmah postao pažljiviji, te se nije razboleo i zbog toga

je radostan. Međutim, kada čovek pokuša da upravlja budućnošću, ne menjajući svoj karakter, to mu višestruko jača gordost.

Slična slika se primećuje i kod iscelitelja. Iscelitelj je osoba koja izlazi na suptilne planove i može da vidi budućnost. On poseduje paranormalne sposobnosti i zbog toga može da leči ljudе. On iskreno želi da pomogne drugoj osobi da se izleči. Međutim, čovek je pre svega duša, a iscelitelj ne leči dušu, već nastoji da pomogne telu. I što uspešnije bude isceljivao telo, time će pacijent imati više problema u duši. Iscelitelj vrši upliv na suptilne planove i poboljšava čovekovu sudbinu na račun duše. Ali pacijentu tad počinje da raste gordost, zato što ona i jeste prioritet tela i duha u odnosu na dušu. Ova tendencija se prenosi i na potomstvo.

Po svemu sudeći, vi posedujete ogromnu podsvesnu gordost iako možda toga niste svesni. O ogromnoj gordosti svedoči i činjenica da ste u porodici imali iscelitelje i šamane.

Svako prodiranje na suptilne planove podrazumeva absolutnu nevezanost za svoje „ja“, U knjizi Helene Blavacke „Iz pećina i džungli Hindustana“, radža jogin je imao pristup Višim planovima, mogao je da čita misli na daljinu i da se premešta u prostoru. Ali da bi čovek mogao time da se bavi, nijednom u životu ne sme da stupi u seksualne odnose, da ima porodicu i decu.

Seks, porodica i deca su ono što nas vezuje za svet. Ako je čovek vezan za svet i svoj ego, tada kontakt sa suptilnim nivoima podsvesti može predstavljati smrt za njega ili njegovu decu. Zbog toga iscelitelje, po pravilu, prate veliki problemi s potomstvom. Upravo o tome vi i pišete u svom pismu.

Odakle se pojavljuje mržnja prema ženama? Harmonična žena živi osećanjima; ona je nepredvidivo biće. Gordost je povezana sa logikom svesti, s kontrolom i spoljašnjim upravljanjem. Gorda osoba je spremna da uništi sve što nije pod njenom kontrolom. Želja za kontrolom i upravljanjem posredstvom spoljašnjeg „ja“ ne izaziva samo mržnju prema onome koji nas je prevario, ili se nepoštено poneo prema nama, već i agresivnost prema svemu onom što je nepredvidljivo.

Odsustvo dece je povezano sa istim programom. Dete zahteva žrtvu, unižava gordost i ljudsko „ja“, potrebna mu je energija, a gorda

osoba ne poseduje tu energiju. Boreći se sa Višim „ja“ ljudski ego gubi energiju i postepeno se troši.

U vašem pismu je prikazana klasična slika vrlo visoke unutrašnje gordosti. Predstoji vam prilično mnogo posla.

U ranom detinjstvu sam živela u kući gde se sestra moje bake bavila crnom magijom. Imam dve sestre i dva brata i svi smo bili obavezni da prisustvujemo ovim ritualima. Sećam se kako me je jednom prilikom majka moje drugarice postavila u krug, pogledala me u oči, uplašila se i otišla. Osim toga, u toj kući su se krišom obavljali abortusi. Potom smo završili u sirotištu, jer nas je otac napustio, a majka je završila u ludnici.

Danas imam svoju porodicu. Čerka mi ima pet godina, a sin osam i on boluje od autizma. Ponekad sanjam tu užasnu kuću, vidim u njoj đavola koji želi da mi otme sina! U tim snovima, iz mog tela, glave i usta izlaze nekakva crna stvorenja. Kad se probudim, ne mogu nekoliko dana da zaboravim san zbog čega osećam strah. Proganja me misao kako je potrebno da se vratim u tu kuću i da je nekako pročistim.

Ta kuća se nalazi u vašoj duši. Da biste je očistili, morate da preispitate svoj odnos prema onome što se desilo i što dešava u svetu. Đavo je lik iz priča i bajki, on nema fizičko telo, robove, niti kopita. Đavolizam je tendencija ljudske duše. Kada čovek zaboravi na Boga, u njegovoј duši se pojačava tendencija đavolizma. Spoljašnji aspekti ovog sveta, poput energije, lepote ili talenta, mogu da zamrače ljubav i viziju Božje volje.

Isus Hristos je došao na Zemlju kako bi ispunio svoju osnovnu misiju - spas čovečanstva. Došao je kako bi svaki čovek mogao da oseti svoje jedinstvo s Tvorcem. Ako čovek sebe ne doživljava kao deo Boga, već kao nešto što je odvojeno od Tvorca, to i jeste uzrok njegove buduće gordosti.

Jovan Krstitelj, a potom i Isus Hristos, govorili su da otac jevrejskog naroda nije Avram, već Bog. Ljudi moraju da očuvaju više jedinstvo s Tvorcem, tj. da osete da je Bog bliži čoveku nego što su otac i majka. Njegova ljubav je veća od ljubavi roditelja. Osećajući Njegovu brigu i jedinstvo s Njim, mi volimo Boga više od oca i majke. Roditeljska ljubav je ipak privremena, čak i ako traje čitav život, dok je Božja ljubav večna, jer je bezuslovna i ne podleže ničemu.

Kada čovek shvati da je po svojoj suštini božansko biće, ali da je istovremeno i nesavršen, onda se on može promeniti i prevazići tendenciju đavolizma u sebi. Što je čovek lepši, pametniji i uspešniji, time je veća verovatnoća da će gledati samo sebe i da će prestati da primećuje Božju volju.

Gubeći razumevanje o tome da je Tvorac primaran, a da je čovek sekundaran, mi zaboravljamo na prvu zapovest. Ljubav prema Bogu označava brigu o besmrtnoj duši i moralnosti. Ako je čovek zabrinut samo svojom finansijskom situacijom, izgledom i fizičkim zdravljem, on je osuđen na propast.

Da bismo harmonizovali svoje telo, potrebno je da pre svega harmonizujemo dušu i promenimo karakter. Prepreku tome u najvećoj meri stvara gordost.

* * *

Ušao sam u četvrtu deceniju života, a u braku sam oko petnaest godina. Moja supruga je vidovita i bavi se isceliteljstvom. Neznatno je starija od mene. Ima stalne napade histerije, a Vama je svakako poznato s kakvim opterećenjima se iscelitelji suočavaju...

Nedavno sam, po ne znam koji put, odlučio da se razvedem, ali sam, zauzvrat, dobio ucenu samoubistvom. Kada nas neko ucenjuje, tad osećamo mržnju ili sažaljenje, a kod mene se javilo sažaljenje. Rasuđujem na sledeći način: čim mi Bog ne dopušta razvod znači da najvažnije lekcije nisam naučio.

U proteklih godinu dana učim šta je to ljubav prema sebi. Isplivavaju slojevi nezadovoljstva sudbinom, a i kod roditelja je prisutan isti program. To znači da su moji i njihovi prethodni životi bili ispunjeni brojnim nezadovoljstvima.

Osetio sam da sudbinu nije dovoljno samo prihvatići, da takav pristup ne donosi plodove, već da ona mora da se zavoli, kao živo biće, koje je od Boga.

Prihvatanje situacije i oproštaj su prvi koraci. Nakon čitanja mojih knjiga mnogi su pomislili da je dovoljno samo da oproste. Međutim, opraštanje nije ništa drugo do odbijanje da počinimo ubistvo na

suptilnom planu. Kada oprštamo, mi na taj način prestajemo da uništavamo drugog svojim nezadovoljstvima.

Kada prestanete da uništavate druge, poradite na tome da ih promenite i vaspitavate. Neophodno je da se razvijate: krenite u akciju, menjajte situaciju, pomažite drugima i sebi.

Zašto pravi iscelitelji umiru rano, ili, po pravilu, oboljevaju od dijabetesa? Dijabetes predstavlja blokadu ljubomore, ali je, u isto vreme, posledica gordosti. Iscelitelj izlazi na suptilne planove gde se vidi bolest. Tad je vrlo teško da se uzdrži od želje da izleči pacijenta. Međutim, pomažući pacijentu, iscelitelj vrši upliv u sudbinu druge osobe i pokušava da upravlja njom. To i jeste borba s Božjom voljom.

Iscelitelj zaboravlja na to da je Božja volja primarna, a čovekova sporedna. Ako i za trenutak oseti da je on taj koji isceljuje, tad neminovno ulazi u borbu sa Božjom voljom i preuzima probleme pacijenta na sebe. Pritom mu jača gordost, postaje agresivan, kvari mu se karakter i oboljeva od psihičkih problema.

Očigledno vam je suđena takva žena jer vam je podsvesna gordost na visokom nivou. Najverovatnije ste skloni tome da kontrolišete tuđe živote, pri čemu ste i veoma nezadovoljni svojom sudbinom. U meri u kojoj se budete menjali, menjaće se i vaš odnos sa suprugom, kao i njen karakter. Kada se promenite, onda će se i ona promeniti, ili ćete barem uspeti da se razvedete.

* * *

Da li tetovaža utiče na čovekov karakter i sudbinu? U mladosti sam na kmerskom jeziku istetovirala sledeće reči: „Neka neprijatelji budu uvek na odstojanju. Ako stekneš bogatstvo, neka ono zauvek ostane tvoje. Neka tvoja lepota bude kao lepote Apsare (heroina kmerske mitologije neopisive lepote). Gde god da kreneš, neka te mnogi prate, neka te služe i štite“.

Kada sam to uradila, bila sam u stanju postepenog du-ševnog raspada zbog čega sam činila jako glupe stvari, ali tada još nisam znala za Vaše knjige. Posle trideset godina sve se promenilo. Sad radim na sebi i želela bih da znam kako da postupam sa ovim tetovažama. Da li one predstavljaju neki prestup? Kako da to iskupim? Ili bi bilo poželjno da ih uklonim?

Ono što je nacrtano na vašem telu možete iznutra da podržavate ili ne podržavate. Ako je vaše mišljenje u skladu sa ovom tetovažom, onda će ona uticati na vas. Ako nije, uticaj će biti minimalan.

U čemu je smisao reči „Neka tvoji neprijatelji uvek budu na odstojanju“? To je pokušaj upravljanja drugim ljudima, ali ne kroz unutrašnju ravnotežu, već kroz ispoljavanje nasilja. Tako izgleda borba sa sudbinom na suptilnom planu.

Ukoliko, na primer, čovek ima težak karakter, on je razdražljiv, pun osude, ogorčenosti i osvetoljubivosti, ali je njegovo zdravlje, i pored toga, još uvek dobro. Imati loš karakter na spoljašnjem planu nije toliko opasno. Međutim, kada te karakterne osobine prodru unutra, tad čovek više ne mrzi samo ljude, već i Boga, ne ispoljava bes prema ljudima, već prema Bogu, nije ogorčen samo na sudbinu, već i na Boga. To se završava programom samouništenja i bolestima.

Kada čovek pokušava da kontroliše sudbinu i da se bori protiv nje, na spoljašnjem planu to nije strašno, ali kad mu ta tendencija prodre u podsvest, dešava mu se raspad súbine i pojavljuju mu se neizlečive bolesti.

„Neka tvoja lepota bude kao lepota Apsare“. Lepota odražava naše unutrašnje stanje, a ukoliko prestanemo da budemo u odgovarajućem stanju, tada nas napušta i lepota. Ako nam ostane lepota, tad nam poružnjuje duša, a to znači da forma cveta, a sadržaj umire. Nije bitno ako duša umre, bitno je da telo bude lepo? Ovo je svetogrđe i bogohuljenje.

“Gde god da kreneš, neka te mnogi prate, neka te služe i štite“ - ovde je ponovo reč o upravljanju ljudima i sudbinom. Ljudi će vas štititi i služiti vam ako ste harmonični. Ali ako vam se duša raspada a ljudi nastavljaju da vam služe, to će vam pojačati raspad duše.

Ovakva tetovaža, ako čovek u nju veruje, izaziva unutrašnju usredsređenost na upravljanje sudbinom i usmerena je na borbu s Bogom, usled čega dolazi do neminovnog porasta gordosti, a spasenje duše će tad morati da se odvija kroz gubitak lepote, izdajstvo, siromaštvo i bolesti.

* * *

Preslušao sam veliki broj Vaših predavanja, i Vaš pogled na svet mi je vrlo blizak. Shvatam da ja kreiram svoj svet. Isprobao sam brojne tehnike namenjene pročišćenju struktura polja od problematičnih deformacija, poput Kastanedinih tehnika, preispitivanja života i opruštanja, tehnike kontakta s podsvešću po metodi Sineljnika itd. Međutim, i dalje osećam ogromnu blokadu u grudima, koja se ispoljava u vidu pomicanja grudnih i vratnih pršljenova. Na mentalnom planu se to manifestuje kao uznemirenost i napetost u opštenju s ljudima. To me sprečava da napredujem.

Bio bih Vam veoma zahvalan ako biste mogli da mi predočite uzrok ove deformacije i šta je najbolje da preduzmem kako bih je prevazišao.

Pojavne forme gordosti su raznovrsne i višestrane. Jedna od varijanti gordosti je stanje u kome nema osećanja, već postoje samo reči i misli.

Primenjivali ste razne tehnike, prikupljali ste znanja od nekoliko gurua. Probali ste sve, ali ništa vam nije pomoglo. I nije moglo da vam pomogne zato što se u vašem pismu nijednom jedinom rečju ne pominje duša. Slabljene duše s ciljem ugađanja svesti - i jeste gordost.

Čovek koji želi da bude u pravu i srdito istrajava na svojoj ispravnosti je neizlečiv. Kad oseća da je u pravu, tad smatra da ima vlasništvo nad istinom, a budući da mu je ona već poznata, nema potrebe da se menja. Znanja menjaju čoveka. Onaj koji smatra sebe ispravnim nikad se neće menjati. On neće poboljšavati svoj karakter, menjati svoj odnos prema životu. Nespremnost i nedostatak želje da se promenimo obeležja su gordosti.

U pismu se nijednom rečju ne pominje duša, ali se zato pominju tehnike. To je u maniru zapadne medicine: dovoljno je progutati pilulu i ozdraviti. Međutim, u istočnjačkoj medicini je vrlo bitna ličnost iscelitelja, kao i duševno stanje pacijenta.

Neophodno je da načinite koračić u smeru promene karaktera i tada će se u vašim osećanjima i rečima pojaviti nove ideje: „Postao sam dobrodušniji“, „Postao sam tolerantniji“, „Prestao sam da budem uznemiren“, „Ne želim da osuđujem ljude“, „Želim da im pomažem“,

„Želim da budem iskren“, „Osećam toplinu prema ljudima“, „Težim da osećam ljubav i prema drugima, a ne samo prema sebi“, „Osećam da smo svi jedno“, „Postao sam bolja osoba“, „Pomogao sam nekome“, „Nekoliko dana sam gladovao, trudio sam se da budem nevezan i osetio sam poletnost u duši“.

PREPISKA S ČITAOCEM

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Odlučio sam da s Vama podelim ono što mi se dešava. Možda će to biti poučno i za druge.

Nedavno sam primenjivao dijagnostiku po Vašem metodu. Razmišljam na sledeći način: ako mi je s Višeg plana dozvoljeno, ići će mi lako od ruke. Jedna žena me je zamolila da joj kažem šta joj se događa. Naime, prestao je da joj piše muškarac kog je volela i ona je zbog toga jako patila. Obavio sam dijagnostiku i dao joj savete.

Nakon konsultacije osetio sam probadajuće bolove u srcu. Mislio sam da je reč o mom emotivnom životu, vezanostima koje prate moju lozu. Takođe, u osnovnoj školi su mi otkrili srčanu manu, ali kad sam počeo da se bavim sportom, sve je prošlo. Moj otac je preživeo tri infarkta, a brat mi je preminuo posle prvog snažnog srčanog udara.

Veče sam proveo u molitvi i bol je prestao. Međutim, juče me je pozvala čerka i rekla da joj je uginuo papagaj. Supruga mi je danas priredila skandal. Nisam ulazio u sukobe, već sam nastojao da radim na sebi i ona se uveče smirila.

Želim da se konsultujem s Vama: šta da radim? Da se više ne bavim dijagnostikom? Molim Vas, posavetujte me.

Odlučili ste da dijagnostikujete po mom metodu. Međutim, reč je o tome da se tad dešava upliv u podsvest, a kada ego prodire na suptilne planove, naglo se pojačava gordost. S Višeg plana vas mogu zaustaviti, ili vam, za početak, mogu pristići nagoveštaji problema. Budući da je srce

povezano s temom odnosa, kao i sa vezanostima, stižu vam znaci da će vam, ukoliko budete nastavili da se bavite dijagnostikom, otkazati srce.

Kada ste obavili dijagnostiku toj ženi, dali ste joj određene savete. Ali ako ju je voljena osoba uvredila, saveti moraju biti elementarni: potrebno je da to prihvati, da oprosti i da obnovi kontakt s njom. Takođe je potrebno da nauči da živi osećanjima, voli, brine o drugima i ne postavlja pravdu iznad svega. Tek kad postane bolja osoba, voljena osoba će joj se vratiti.

Dijagnostika u skladu s parametrima je postojala na ranim etapama mog razvoja. Danas na sve to gledam jednostavnije. Da li je određeno ponašanje štetno ili korisno za dušu? Da li ono pojačava vezanost za ego ili to nije slučaj? Izračunavanje parametara zavisnosti u jedinicama zamenio sam konceptima kao što su: moralnost, promena karaktera, umeće da volimo, brinemo o drugima i budemo nevezani.

Mislim da vaši pokušaji da kopirate moja iskustva mogu biti vrlo opasni. Vezanost za svet i ljude može da zada udarac srcu, pri čemu dijagnostika dodatno pojačava vezanost. Ne treba drugima da ublažavate vezanosti, već da im pomažite da budu bolji, moralniji, fleksibilniji. Da sam na vašem mestu prekinuo bih da se bavim dijagnostikom.

* * *

Dobar dan Sergeju Nikolajeviću,

Prekinuo sam s dijagnostikom i radim na svom karakteru. Prestao sam da tražim krivce, da se opravdavam, besnim, a u stresnim situacijama manje osećam strah. Istina, retko izlazim van kuće.

Usporio sam proces svesti i više ne dijagnostikujem druge, osim, ponekad, sebe. Uspostavio sam kontrolu nad svojim željama. Kada osetim ljubav, takvu želju realizujem, a ukoliko osetim razdražljivost, tu želju odbacujem.

Gledam Vaše seminare, a zatim radim sa onim što mi se pojavljuje u duši. Setio sam se perioda kad sam išao u dečji vrtić, kao i situacije kad sam naglavačke ispaо kroz prozor. Biće da iz prošlog života vučem probleme s glavom, svešću, dok iz trećeg života vučem klanjanje zemaljskim užicima. Radio sam na tome i prilikom sećanja na neke događaje u životu, preplavila me je toplina. Ne osećam strah pred

budućnošću, a u sadašnjosti sam miran. Pomirio sam se sa zdravstvenim problemima.

Ne znam šta dalje da radim. Molim Vas, posavetujte me. Moja dijagnostika pokazuje da promene dosežu do drugog nivoa duše. Ako je tako, zašto?

Nije potrebno da čistite svoju dušu - ona se sama čisti ako se ispravno ponašate. Mnogi ljudi su bukvalno prihvatili moju terminologiju i prionuli na čišćenje i uklanjanje vezanosti. Od početnih tehničkih aspekata se treba udaljavati. Moja istraživanja su omogućila da se razume i potvrdi ono što je napisano u svetim knjigama, da se sve religije objedine na suštinskom nivou.

Nastojte da što manje razmišljate a da što više živite osećanjima. Hristos je govorio: „Blaženi su siromašni duhom“. Harmonična osoba živi osećanjima i njen um je miran. Kada čovek živi duhom, odnosno glavom, svojim egom, on tad pokušava da upravlja svojom dušom, svojim Višim „ja“. To se završava žalosno.

Pravoslavlje često govori o značaju duhovnog života, kao i prioritetnosti duha nad dušom. Za pravoslavnu osobu biti duševan nije toliko važno, koliko je važno biti duhovan. Pod duševnim se podrazumeva dobar i blag čovek, a pojam „duhovan“ se povezuje sa Svetim Duhom.

Dopustiću sebi da se pozabavim pretpostavkom šta je Sveti Duh. Sveti Duh je božanska, sveprožimajuća energija. To je prisustvo Boga u svemu, to je dah ljubavi u Vasioni.

Mi posedujemo dva nivoa svesti: svest, koja je povezana s telom, odnosno „duh“ s malim početnim slovom, i svest, koja je povezana s dušom - odnosno „Duh“ s velikim početnim slovom. Kada govorimo o Svetom Duhu, mislimo na najvišu manifestaciju duše. U višem aspektu duh i duša, isto kao i svest i osećanja, jedno su isto, gledano dugoročno. Ali mi smo navikli da kažemo „telo, duh i duša“, a da pod pojmom „duh“ podrazumevamo svest.

Kada se duh i duša sukobe, kada svest potiskuje osećanja, počinjemo da živimo kroz logiku i razum. Tada se gordost povećava u tolikoj meri da predstavlja problem.

Kod mnogih se formirala sledeća slika o mojim istraživanjima: dovoljno je da se pokajemo, otklonimo vezanosti, poboljšamo sudbinu i zdravlje - pa možemo zadovoljno da živimo. Međutim, ovu sliku je neophodno menjati. Ako danas govorimo o sistemu Lazareva, on pre svega predstavlja promenu karaktera.

„Budite savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski“, rekao je Hristos. To znači da je naše Više „ja“ božanske prirode. U Bibliji je napisano da je Bog udahnuo dušu u čoveka, odnosno da je čovek duša. Dakle, potrebno je da brinemo o duši, spoznajemo svoje Više „ja“ a prevazilazimo životinjsko „ja“. Glavna suština ideje sastoji se u promena karaktera, kroz koju se razotkriva sve veći obim božanskih kvaliteta.

* * *

Odnedavno svoje zemaljske vezanosti doživljavam kao neprijatne osećaje koji mi se pojavljuju u duši. Veoma sam vezana za muža. Pored njega osećam ono što na istoku nazivaju tišinom. Ne živimo zajedno, već je on u našoj blizini, brine o porodici, veoma voli život, voli mene, prihvata me i poseduje neverovatno strpljenje.

On kaže da konstantno oseća Boga, da sebe oseća delom Njega i da se prema životu postavlja iz perspektive posmatrača. Pri svemu tome, muž mi je, spolja gledano, potpuno prizemna osoba, ali u njemu se krije neverovatna dubina, koju sam počela da naslućujem tek odnedavno. Shvatila sam da se moja vezanost ne odnosi samo na njega, već i na taj osećaj koji se pojavljuje kada sam pored njega.

Često nasrćem na njega, želeći da iznutra prekinem tu zavisnost, ili urlam, a nakon takvih situacija dugo razgovaramo, pokušavajući da shvatimo šta se dešava sa mnom. A urlam skoro svakodnevno...S njim kao da se uspinjem na drugi nivo, na kome sve zemaljske vrednosti postaju sablasne iako donose radost. Sve to podseća na pozorište...

Kod mene se primećuju promene: postala sam blaža, iskrenija, duševnija. Međutim, pojavili su se i napadi depresije. Muž mi je rekao: „Ludiš! Načitala si se puno knjiga“. Osećam kao da sam usisana u neki levak pri čemu me hvata panika da nikada neću spoznati Boga. Kad osetim tišinu i spokojstvo, kad shvatim prolaznost ljudskog postojanja, želim da se vratim u to stanje. Mozak panično pokušava da nešto smisli, jer gubim volju za životom.

Molim Vas, pomozite mi savetom jer sama ne mogu da se izborim.

Ako imate takvog muža, znači da ste mu slični. Ali odakle izviru emocije koje ne mogu da se kontrolišu? Svojim emocijama čovek nekako i može da upravlja, ali emocijama potomstva je to praktično nemoguće. Osećaji vezanosti i bezizlaznosti pripadaju deci za koju vi snosite odgovornost. Setite se svih situacija pre rođenja dece i više puta ih prođite uz pokajanje. Setite se otežavajućih trenutaka: nedostatka volje za životom, uninija, osuđivanja roditelja, abortusa, ljubomore, ogorčenosti na bližnje - prođite ih s ljubavlju i prihvatajući Božju volju. Molite se za to da se vaša deca ne odriču ljubavi, da prihvataju Višu volju i da shvate da je Bog izvor života i sreće.

Umeće da oprostimo i volimo, spremnost da se menjamo i razvijamo naš je osnovni kapital. Možemo da osećamo zemaljsku sreću tek kada ne budemo zavisili od nje. Da biste bili srećni s mužem potrebno je da naučite da budete srećni bez njega. Tada ćete mu više pružati nego što ćete uzimati od njega. Zamislite da vam je muž postao impotentan, ili invalid, ili je ostario i promenio se. Ako vaša osećanja prema njemu i dalje ostanu ista, to će značiti da u njemu volite Boga.

Sada je proleće i taj blagotvoran period možete iskoristiti da pomognete deci i unucima. Na početku svog postojanja živa bića nisu imala sposobnost razmišljanja, nisu uzimala hranu, nisu imala ciljeve, odnosno živela su ispunjavajući Božju volju. Zatim su počela da se napajaju energijom Sunca, pa da uzimaju biljnu i na kraju životinjsku hranu. Stoga, s proleća će vam odricanje od mesa, seksualnih odnosa, briga, misli, ciljeva i zadataka, kao i života sa svim vezanostima koje nosi, pomoći da se vratite u pravzorno stanje i da osetite jedinstvo s Bogom.

Pokušajte da se molite pre spavanja, kao i nakon buđenja, pre jela. U molitvi nije najvažnije da tražite nešto, već da osećate zahvalnost, poštovanje i prihvatanje Božje volje. Naučite da živite u skladu sa šemom „želim“, a ne „moram“. Potrebno je da razmišljate osećanjima.

Oslobodite se od vezanosti duše kao što su ljutnja, nezadovoljstvo sudbinom, žaljenje i uninije. Kada naučite da vidite Boga u svakom pojedincu, odnosno u onome što u njemu ostaje nakon starosti i gubitka svih sposobnosti i sila, tada ćete prestati da zavisite od muža i njegove nadarenosti. A to neće doći odmah. Radite na tome!

PORODIČNA PITANJA

Veoma volim svoju ženu. Međutim, pošto nam se rodilo dete (sad ima dve godine) među nama su praktično prestali seksualni odnosi. Na moje pokušaje da joj se približim ona često odgovara agresijom. U čemu je, po Vašem mišljenju, uzrok te situacije i kako je rešiti?

Žena je pre svega angažovana na spasavanju deteta. Ako se seksualni odnos prekinuo, to znači da je kod deteta podsvesna tema požude visoka i da postoji rizik od situacije koja je opasna po život. Majka to možda nije u stanju da shvati razumom, ali podsvesno oseća i intuitivno isključuje osnovni izvor opasnosti - požudu. Pomozite ženi tako što ćete postiti, apstinirati, raditi na nevezanosti.

Šta se danas dešava u svetu? Lekar prepisuje lekove za normalizaciju seksualnog života i na taj način slabiti zaštita. Bračni par ponovo ima divne odnose i sjajan seks - ali njihovo dete se odjednom teško razboljeva ili umire. S prirodom se ne treba boriti, već joj treba pomoći. Vi i vaša žena bi trebalo da preispitate svoj život. Ako ste pre braka imali aktivan seksualni život, ako ste bili preokupirani zadovoljstvima, alkoholom, narkoticima, ukoliko je u braku bilo preljuba, za dete to predstavlja ozbiljnu opasnost.

Nedavno sam na televiziji čuo prilično zanimljivu informaciju. Amerikanci su obavili istraživanje čija statistika je bila šokantna: među devojkama koje su bile opsednute seksom, procenat samoubistava je trostruko veći, a kod mladića koji su imali zasićen seksualni život, procenat samoubistva je devet puta veći.

Česti seksualni odnosi kod mlađih osoba donose eksploziju energije. Ali ona nije usmerena na ljubav i razvoj duše, već na seksualno zadovoljstvo. Na taj način se požuda naglo povećava, kao i vezanost za svet i sopstveni ego, a naglo opada sposobnost da se prihvata bolna, traumatična situacija. Kada se dešavaju neprijatnosti, uobičajeno je da čovek lije suze, opraća, pokušava da promeni situaciju, poboljšava svoj karakter. Međutim, mlađe osobe koje su zaokupljene seksom, ne mogu tako da reaguju, jer traumatična situacija kod njih izaziva negodovanje, ljutnju i mržnju.

Preispitajte svoju prošlost, prođite kroz nju sa osećajem pokajanja. Povremeno se uzdržavajte od svih zemaljskih aspekata. Promenite odnos prema seksu. Nemojte na njega gledati kao na izvor zadovoljstva, već kao način pružanja ljubavi, brige, nežnosti i pažnje. I tada vam se mogu otvoriti mogućnosti za normalizovanje seksualnog života.

* * *

Ne znam na koji način da pomognem sinu. On ima skoro četrdeset godina, ali uopšte ne prihvata kritiku. Pravi brojne greške u životu, ali svaki savet dočekuje na nož. Zbog toga se naši odnosi pogoršavaju. Prilično mi je jasno kako se to može završiti po njega i veoma zbog toga brinem. Kako pronaći put do njegove duše? Kako mu pomoći da promeni karakter?

Pre svega, počnite od sebe. Prisetite se svoje mladosti, svog ponašanja pre braka i tokom trudnoće. Prihvativate sva uniženja, pogotovo ona koja nisu imala naročit motiv, ali niste mogli da ih prihvativate. „Provrtite“ u sećanju sve trenutke uninija i nezadovoljstva sudbinom.

Gordost se uvek račva na dva kraka: mržnju prema drugima i mržnju prema sebi. Mnogi koji su preispitali svoj život i svima oprostili ne shvataju zašto se situacija nije promenila. Potrebno je opštati ne samo drugima, već i sebi. Sebi treba oprostiti za mržnju prema sebi, za uninije, neprihvatanje situacije i nezadovoljstvo sudbinom.

Postoje tri modela ponašanja. Možete biti uznemireni, uvređeni, ispunjeni mržnjom i ništa ne preuzimati. Drugi model je da preuzmete akcije i da pritom budete uznemireni, gnevni i uvređeni. Međutim, postoji i mogućnost da preuzimate akcije, ali da iznutra sačuvate dobrodušnost.

Na sudbinu ne treba da budete ogorčeni, već treba da je poboljšavate. Na unutrašnjem planu morate da budete ispunjeni prihvatanjem i harmonijom, a na spoljašnjem da svakog dana s radošću i strpljenjem vaspitavate svoje ljudsko „ja“ i poboljšavate svet oko sebe. To je ispravan model ponašanja.

Naučite da sačuvate ljubav u duši bez obzira na sve. Kada nema ljubavi, tada drugu osobu ubijamo svojom razdražljivošću i nezadovoljstvom. Za to ubistvo ćete odgovarati samoubistvom.

Pokušajte da osetite koliko je opasno gubiti ljubav. A zatim nastavite da čuvate ljubav u duši i pre ili kasnije ćete u tome uspeti.

* * *

U kojoj meri treba da pomognemo voljenoj osobi na putu promena, ali tako da na sebe ne preuzmemo njene grehe, kao i grehe njene porodice? Kako da postupimo ako neko ne želi da se menja? Od voljene osobe ne možemo da se zaštитimo, ali kako da se zaštитimo od njenog konzumerizma?

Možda mi se to već desilo - da sam, pomažući drugome, na sebe preuzela neizlečive bolesti i sudbinski raspad? A muškarcu, kog sam volela i dugo pomagala, poslužila sam kao otirač a on je nastavio da uživa u životu.

Više puta sam govorio o ovom problemu. Navikli smo da citiramo dve glavne zapovesti: „Voli Boga...“ i „Voli bližnjeg kao samog sebe.“ Ali stvar je u tome da je „Voli sebe“ takođe zapovest. Morate iznad svega voleti Boga, voleti sebe i voleti svog bližnjeg.

Jedino je važno da znate kakvog sebe treba voleti. Kada volimo sebe kao fizičku ljušturu, odnosno kad volimo svoje nagone i želje, ego nam raste. Potrebno je voleti sebe kao božansku dušu i štititi ljubav u njoj.

Gordost je zaštita spoljašnjih aspekata postojanja. Gorda osoba štiti svoju važnost, um, novac, društveni položaj. Kada se brinemo o drugima, a pritom ne volimo sebe, tad na sebe navalujemo teret brige o drugima. Pružamo im pažnju, brigu i novac, a oni brišu noge o nas. Takvi ljudi nam se svete za to što smo ih iskvarili.

Ako volimo sebe, odnosno Boga u sebi, tad možemo da osetimo granicu koju ne smemo da pređemo, iza koje ne smemo drugome pomagati. Za jednog pomoći znači kada mu nešto damo, a za drugog je pomoći kada mu nešto uskratimo. Treba pomagati prvenstveno duši, a ona se najčešće ne leči spoljašnjom pomoći, već ljubavlju i odricanjem. Duši treba pomagati ne samo davanjem, već gubicima i ograničavanjem zemaljskih blaga i vezanosti. Pomoći voljenoj osobi da bude nevezana tako što ćemo je ograničiti takođe predstavlja pomoći, i to često efikasniju od spoljašnje podrške.

Naučite da volite sebe. Potrebno je da uvek pružate ljubav i da se brinete o duši. U kritičnim trenucima možete se žrtvovati i podržati drugog. U odnosima treba da vlada sinusoida. Ako pomažete drugome uništavajući sebe, tad uništavate svoju dušu, ali i dušu onoga kome pomažete.

Nedavno sam dobio pismo sledećeg sadržaja:

Imala sam poznanika, iscelitelja, koga je krasila izuzetno čista duša. Ljudi su mu se obraćali sa svojim problemima i dobijali su od njega iskrenu pomoć. Posmatrala sam ga i ustanovila da on i Sergej Nikolajević govore o istim stvarima, s tom razlikom što Sergej Nikolajević savetuje personalni unutrašnji rad, dok se on kod ovog iscelitelja sprovodio u grupi.

Dala sam mu da pročita prvu knjigu „Dijagnostika karme“ i on je rekao da u njoj ima suviše moralnosti a premalo ljubavi.

Veoma je naporno radio a u isto vreme je dobio i dete sa ženom koja je bila dosta mlađa od njega. Zamolila sam ga da načini pauzu, da neko vreme prekine sa seminarima, ali on se samo osmehivao svojim velikim plavim očima i odgovarao mi: „Čak i da znam da ću sutra umreti, danas bih održao još jedan seminar“. Nije bilo razloga za brigu jer je bio zdrav i uspešan - sve mu je sjajno išlo od ruke.

Međutim, ugasio se u roku od mesec dana i ostavio iza sebe sirotu petogodišnju čerku. Dijagnoza je bila iznenadna, a on nikome ništa nije govorio. Kasnije sam saznala da je odbio hemoterapiju - rekao je lekarima da će sam produžiti svoj život. Ali po kojoj ceni i kakav će to biti život?

Do poslednjeg trenutka je živeo uobičajeno: održavao je seminare i skrivaо svoje napade neverovatnog bola pomoću jogičkih vežbi disanja. Umro je na svom poslu, kako je i rekao. U petak je započeo svoj trodnevni seminar, koji nije uspeo da završi, jer je u nedelju ujutro pao i umro u kancelariji, odmah pored sale u kojoj se održavao seminar.

Njegovi najbliži prijatelji su dobili pozivnicu za sahranu, koju je on unapred pripremio. U njoj je pisalo da ih moli da ne donose cveće, već da umesto toga novac doniraju školi za siročad u Indiji, koju je on u celosti finansirao.

Ovako izgleda klanjanje duhovnosti koje se neprimetno pretvara u gordost. Navikli smo da šablonski razmišljamo kako je gordost arogantnost, ponižavanje drugih, nedostatak ljubavi prema ljudima. Ali ponekad se gordost krije i iza uzvišenih i prekrasnih idealja. Međutim, bezdušnost prema sebi, koju religija pozdravlja, opasna je isto kao i uobičajeni oblici gordosti.

Gordu osobu obično zamišljamo kao arogantnog i okrutnog egoistu. Poznata nam je izreka: Bog je u sredini, đavo je u krajnostima. Gordost se skriva iza najrazličitijih oblika.

Religija nas je od detinjstva učila da volimo ljudi, ali to je samo deo puta ka ljubavi. Ljubav prema Bogu podrazumeva ljubav prema svim božanskim manifestacijama, u tom smislu i prema sebi. Krajnost u ispoljavanju ljubavi prema sebi, kao što su bezobzirni egoizam i konzumerizam, svima nam je poznata. Ali krajnost kao što je altruijam, odnosno ljubav prema ljudima koja se graniči sa samouništenjem, niko ne doživljava kao tendenciju đavolizma. Osoba koja odlazi u takvu krajnost nanosi štetu svojoj duši, kao i dušama drugih ljudi koji joj veruju.

U sledećem životu ona će se najverovatnije roditi kao egoista, koji će se s prezirom odnositi prema drugima i neće želeti nikome da pomaže - što će za nju predstavljati spasenje. Osoba koja je prešla granicu zdravog altruijza u sledećem životu će teško oboleti ukoliko se bude brinula o drugima. I samo ukoliko prestane da mari za druge, ona će ozdraviti. Njen program samouništenja će biti zaustavljen egoizmom. Ali ako ode u krajnost egoizma, tad će kazna biti još teža i obrušiće se ne samo na nju, već i na njeno potomstvo.

Bezdušnost prema ljudima smatramo zločinom, a bezdušnost prema sebi doživljavamo skoro kao podvig. Žrtvovati sebe u kritičnim trenucima, kad neko umire, jeste podvig, ali žrtvovati se u uobičajenim situacijama - krajnje je nerazumno.

Roditelji koji žrtvuju sve radi svoje dece, lišavajući se svega ne zahtevajući od njih brigu i uzvraćanje, odgajiće okorele egoiste. Deca ne žele da neguju pogibeljnju tendenciju i prelaze u drugu krajnost. Jedino ljubav spaja suprotnosti: u njoj uvek postaje bol i radost.

Svaki razvoj podrazumeva gubitak i dobitak. Da bismo prešli u drugi razred, potrebno je da završimo prvi. Život je sinusoida, klatno, spirala. U životu uvek postoji povezivanje dva suprotna procesa. Sve dok postoji ljubav koja ujedinjuje suprotnosti, traje i život. Kad uporno idemo u krajnosti i sinusoidu pretvaramo u ravnu liniju, život se završava.

Svaka strast, ma kako plemenito izgledala, neprimetno nas udaljava od ljubavi. Ali apstinencija nam takođe može naneti podjednaku štetu kao i neumerenost. Ako asketizam postane smisao života, tada se on pretvara u samouništenje i samopovređivanje. Sekte evnuha nisu bile proganjene tek tako, slučajno.

Iskušenje ne treba uništiti, već prevazići, Nažalost, čovečanstvo još uvek nije naučilo da razmišlja u monoteističkom režimu i da povezuje suprotnosti, već svet deli na crno i belo, na absolutno dobro i absolutno zlo.

* * *

Imam 23 godine. Pročitala sam osam Vaših knjiga. Postupam u skladu sa svim onim što ste u njima napisali, ali problemi i dalje postoje. Jedan od najvećih je otac koji je alkoholičar. On psuje Boga, otvoreno izjavljuje kako mrzi sve i svakog. Cela porodica se moli, ali situacija se ne pokreće s mrtve tačke.

Šta da radimo? Strahujem da njegov način života ostavlja posledice na celu porodicu, a možda i na moje potomke. Svi osećamo njegov uticaj. Nakon njegovih „nalivanja“, u nama se pojavljuju bes i osuda, usled čega ostajemo bez energije. Borimo se, molimo. Majka već 15 godina želi da se razvede od njega, ali nešto joj ne dopušta da to i učini.

Šta da radimo? Svi živimo u jednom stanu. Trudim se da volim Boga najviše na svetu i ponekad osećam da mi to uspeva. Ali situacija se ne menja. Možda se sve to vuče iz prošlih života? Možda je majka vezana za nešto? Na čemu treba da radim?

Ljubav prema Bogu znači jedinstvo s Bogom, a to podrazumeva da Mu postajemo nalik, težimo ka Njemu i menjamo se nabolje. Čovek je

središnja karika između životinje i Boga te je stoga potrebno da u sebi prevazilazi životinjske karakterne osobine i razvija božanske.

Zašto neko postaje ateista? Osobi koja krši zapovesti, čini moralne i krivične prestupe, teže je da poveruje u Boga, jer se duša takve osobe okamenjuje. Pogrešno ponašanje gura čoveka ka ateizmu.

Ali glavni razlog zbog koga čovek ne teži Bogu sastoji se u tome što on ne može da pronađe put do Njega. Često sveštenici, verski zvaničnici, kako je govorio Hristos, sami ne idu ka Bogu, a druge ne puštaju.

Kad religija postane nalik pozorištu, ili bajci, ljudi ne veruju u takvu bajku i odlaze u suprotnom pravcu. I tada se, umesto ljubavi, u njihovim dušama pojavljuju strast i bol. Ljubav donosi mir i sreću, a kad nje nema, dolazi do neravnoteže. Ljudi pokušavaju da zamene ljubav za strast i tada se predaju alkoholu, narkoticima i dr.

Potrebno je da se suštinski promenite, tj. ne samo da ponavljate kako je ljubav prema Bogu najvažnija na svetu, već da iznutra prestanete da budete ogorčeni na svog oca. Doživite ga kao izgubljenu, bolesnu osobu. Potrudite se da promenite svoj karakter. Ako čerka poseduje visoku gordost, tad otac treba da je unižava i ispravlja kako bi joj spasio život. Očigledno zbog toga vaša majka i ne može da se rastane s njim.

Pokušajte da procenite nivo svoje gordosti i krenite da je prevazilazite. Obratite pažnju na reči koje izgovarate, a zatim i na to kako se odnosite prema drugim ljudima i prema sebi. Ako imate osećaj nadmoći, ili osuđujete, ako vam je teško da prihvivate gubitke, ili vas nepravda izbacuje iz takta, ako se često uznemiravate zbog raznoraznih razloga, tada, ma koliko pokušavali da promenite oca, nećete u tome uspeti.

Doživite ponašanje svog oca kao indikator svog unutrašnjeg stanja. Kada budete prevazilazili svoju gordost, svet oko vas će početi da se menja, a vaš otac će biti prinuđen da promeni svoje ponašanje.

Čovek može sebe da naziva ateistom ili vernikom, ali svako od nas je duboko unutar sebe vernik. Neko može da ne prihvata spoljašnje verske aspekte, ali da, i pored toga, savršeno oseća toplinu, ljubav i brigu. Ponašajte se prema ocu pažljivo, ispoljite milosrđe, saosećajnost. Ako se tata napio i oseća se loše, brinite se o njemu, pazite na njega. To

pomaže čoveku da se menja, a mi takvu pomoć možemo i moramo da koristimo.

Ako se čovek nalazi u kritičnom stanju i potrebna mu je pomoć, setite se na šta je pozivao Hristos: da mu treba dati i poslednje. Ali ako on ne želi da se menja, tada ga treba upozoriti tri puta, a zatim uključiti mehanizam sile. Ako se vaš otac ponaša grubo, bez obzira na vaše unutrašnje promene, i brani svoja agresivna stanovišta, tada stupite s njim u izričit konflikt: prijavite ga policiji, pošaljite ga na prinudno lečenje.

Uslovno možemo razlikovati pet nivoa razvoja. Na prvom nivou čovek sebe doživljava kao telo. Na drugom se poistovećuje s duhom; to je nivo svesti. Na trećem nivou se poistovećuje s dušom i taj nivo je bliži pravedniku. Četvrti i peti su nivoi sveca i sina Božjeg.

Čovek koji se poistovećuje s telom neprestano strahuje za svoje telo i svoj život. Za njega je prirodno da neprestano nekoga ponižava, vređa, dokazuje svoju vrednost i ispravnost. Ispunjen je strahom i bolom pa ga zbog toga privlače alkohol, narkotici, novac, vlast i nasilje. Prema ovakvim ljudima se treba odnositi s ljubavlju i strogošću.

Reč „наказание“ (kazna) potiče od reči „наказ“ (nalog, naredba). Ako čovek razume samo zakon sile, onda možete pozvati policiju i objasniti svom ocu da će pri takvom destruktivnom ponašanju biti suočen s problemima. Dijalektička kombinacija pruta i šargarepe će omogućiti harmoničan razvoj našeg spoljašnjeg „ja“. Ali pre svega je potrebno da se vi lično promenite, a tek potom da vaspitavate blisku osobu, pomažući joj u razvoju.

* * *

Kako da pravilno nekoga kritikujemo a da pritom ne skliznemo u osuđivanje? Možete li navesti nekoliko primera? Ne shvatam kako da napravim razliku kada kritikujem i kada osuđujem?

Kako razlikovati gordost i oholost? Recimo, čovek je pametan a pritom je i ponosan na to. To je gordost. Gordost je radost jer je postigao neki uspeh. A oholost je radost ne zato što čovek nešto poseduje, već zato što oseća nadmoć budući da ima više od drugih.

Gordost se može pretvoriti u oholost. Ona je rascep unutrašnjeg jedinstva na: ja sam „ovde“, a sve drugo je „tamo“. Rascep unutrašnjeg jedinstva je štetan za dušu zato što smo na nivou duše svi jedno.

Kako možete da utvrdite da li ste oholi? Uočite svoj prvi impuls kad reagujete na problem. Ako vam se pojavljuju razdražljivost, bes, želja da zgazite drugog, tada u vama nesumnjivo postoji oholost. Kada dolazi do konflikta, harmonična osoba želi da sarađuje sa svojim protivnikom, da mu pomogne i da zajednički reše problem.

Koja je razlika između kritike i osude? Kritika s toplim osećajima u duši je iskrena kritika. Ali ako kritikujete, a pritom se u vama javi agresija, znači da to više nije kritika, već osuda. Jedna forma može imati različit sadržaj. Sve zavisi od naših osećanja. Osećanja su sadržaj, a reči su forma.

* * *

Imam 56 godina i već dve decenije pokušavam da poboljšam odnose u mojoj porodici. Isprobavao sam brojne metode, obraćao sam se za pomoć mnogim ljudima. Molim se, pridržavam posta, trudim se da živim u skladu sa zapovestima. Pročitao sam sve Vaše knjige, ali meni to ne polazi od ruke...

Moj otac nije mogao da pruži toplinu i ljubav svojoj porodici. Najvažnije mu je bilo da uvek i svuda bude prvi, najbolji, da ga svi hvale i da mu se dive. Majka mu se ceo život potčinjavala i bila mu je poslušna. Prošle godine je umro od raka pluća.

Sestra mi je udata i ima troje dece, ali u njenim odnosima s mužem nema ljubavi, topline i uzajamnog razumevanja. Brat mi se razveo i ima dete s drugom ženom.

Moja supruga i ja takođe imamo loše odnose. Nisam srećan. Između nas nema topline i ljubavi, već svako živi svoj život. Da li treba da se trudim i spasavam naš odnos? Ako treba, na koji način to mogu da učinim?

Želeo bih da napustim porodicu, započnem novi život, pronađem svoju sreću. Da li mogu tako da postupim, tj. da se razvedem? Kako će razvod uticati na moju decu? Da li će naškoditi budućim pokolenjima? Da li Bog dopušta razvod?

Postoji li šansa da iscelim odnose u mojoj porodici? Kakvo je Vaše mišljenje o tome? Ili mi je Bog dao ženu da bih se ceo život učio poniznosti i prihvatao uniženja?

Ljudi sa visokom gordošću ne umeju da vole - njihova ljubav se pretvara u vezanost. Veći deo ljubavi treba da bude usmeren ka Bogu, da postoji osećaj zahvalnosti i prihvatanja Božje volje. Ako to nije slučaj, tada se energija ljubavi usmerava na voljenu osobu i pojavljuje se snažna vezanost, kojom se ona naprsto ubija.

Kada je vezanost previše jaka, tada nas zbog najmanjeg neslaganja s našim očekivanjima, preplavljuje bes u toj meri da smo spremni da uništimo voljenu osobu. Na taj način, ljubav, koja se pretvorila u vezanost, postaje oruđe ubistva. Gordoj osobi često uopšte nije dato da oseti ljubav kako ne bi energetski i fizički naštetila voljenoj osobi.

Kod vašeg oca je bila očigledna dominacija tela i duha, koja je vapila za počastima, slavom i novcem. To je na neki način realizacija nagona samoodržanja: kada čovek uživa sveopšte priznanje, kada mu se svi klanjaju, tada on ima više šansi da preživi. Kod takvih osoba su nagoni na prvom mestu, a ljubav na drugom.

Ko pati od plućnih bolesti? Onaj koji ne prihvata Božju volju, nezadovoljan je svetom, postavlja svoju volju na prvo mesto i pokušava da upravlja svojom sudbinom, tj. da ide protiv nje.

Gorda osoba je uglavnom neiskrena jer oholost i neiskrenost često idu ruku pod ruku. Ona ne ispoljava svoje pretenzije, već ih drži unutar sebe, usled čega besni i negoduje. Nemo nezadovoljstvo je jedna od manifestacija gordosti. Ispoljiti nezadovoljstvo znači pokušati promeniti situaciju, a neispoljeno nezadovoljstvo je borba s Bogom i sudbinom. Što neka osoba ima veći osećaj sopstvene važnosti, time je nezadovoljnija svim okolnostima i svojom sudbinom.

Gorda osoba se klanja sebi ili nekom drugom. Ona ne može da oseti Boga u svemu, pa zato kao objekat poklonjenja bira sebe ili nekog drugog. Ako se klanja sebi, tada guši druge, a ako obožava nekog drugog, tada potiskuje sebe i dodvorava se drugima. Naravno, kod gordog čoveka ne može da bude normalnih porodičnih odnosa. Danas se on klanja ženi, a sutra je ponižava ukoliko mu u nečemu nije ugodila.

Međutim, gorda osoba najčešće nastoji da guši druge. Ona ispoljava: sebičnost, konzumerizam, nedostatak želje da shvati drugog čoveka, nesposobnost da se brine o bližnjima. Gorda osoba ne ume da se žrtvuje, ne ume da pravi kompromise, nije u stanju da sarađuje, već stupa u borbu. Ona pokušava da sve ljude potčini i podredi sebi. Ceo svet mora biti onakav kako ga je ona zamislila.

Osoba kojoj je duša na prvom mestu lako pristaje na saradnju. Ona ume da se dogovara, da se postavi na mesto drugog, žrtvuje se i čini druge srećnim. Takva osoba sarađuje s drugim ljudima, pri čemu pronalazi ili kreira zajednički osnov.

Na spoljašnjem planu čovek može da bude pošten i dobar. Ali ako u njenoj lozi postoji snažna tendencija ka gordosti, koja se provlači kroz nekoliko pokolenja, za njeno prevazilaženje će možda biti potrebno više godina. Deca, po pravilu, nasleđuju osobine svojih roditelja. Ako su roditelji gordi, tada će s velikom verovatnoćom takva biti i deca.

Ako je kod muža primetna ogromna nasledna gordost, tada ona postoji i kod žene, otvorena ili na unutrašnjem planu. Isus Hristos je govorio o tome da se možemo razvesti u slučaju preljube, kad se žena nemoralno ponaša. Dakle, treba pokušavati vaspitavati ne samo ženu, već i sebe. Ako se čovek menja, menjaće se i onaj koji je pored njega. U suprotnom, soubina će ih razdvojiti.

Spasenje porodice se često odvija kroz uniženje, duševni bol i patnju. Kad nas prekoreva druga osoba, to smatramo unižavanjem našeg ega. Kada nam pođe za rukom da se distanciramo od ljudskog „ja“ i stupimo na viši nivo razvoja, prestajemo da osećamo poistovećenost s telom i svešću. Tada osećamo da smo duša, odnosno ljubav, naš odnos prema ljudima postaje drugačiji i mi smo u stanju da se sukobljavamo na drugačijem, daleko višem nivou.

Tada ćemo izbegavati prekore, jer time nikoga ne možemo prevaspitati. Osmehivaćemo se kada nas neko grdi ili uvredi. Postaćemo neutrašivi, iznutra nezavisni, dobrodušni, sposobni da pravimo kompromise, činimo ustupke u sitnicama, ali ćemo pritom ipak rešavati svoje probleme i braniti svoje mišljenje. Kad čovek počne da menja svoj karakter, tada i odnos okoline prema njemu trpi neizbežne promene.

Nesreća u porodici je indikator naše unutrašnje nesavršenosti. Ona se može iskoristiti kao najjači stimulans za razvoj karaktera. Jedni će

svoju gordost pojačavati nezadovoljstvom, razdražljivošću, konzumerizmom i osuđivanjem, a drugi suprotno od toga, žrtvovanjem, oprštanjem, umećem da brinu o drugima.

Ako se čovek iskreno menja, onda će se i sve oko njega promeniti. Ali ako se ljubav ne uvećava niti dolazi do promena, već, obrnuto, odnosi izazivaju još veću ogorčenost, tada je bolje razvesti se.

Ako brinemo o voljenoj osobi, lakše nam je da osetimo ljubav. Briga je u određenoj meri žrtva. Ali pre svega treba da brinemo o duši voljene osobe. Obezbediti novac, odeću, posvetiti joj svoje vreme, potčiniti se ili praviti ustupke, sve je to pažnja usmerena ka telu i duši, koju obično nazivamo brigom. Međutim, uskraćivanje i ograničavanje, kao i strog odnos prema drugome, takođe su briga, s tom razlikom što je ona pre svega usmerena ka duši.

U Bibliji je napisano da je najenergičniji, najtalentovaniji i najpametniji anđeo, Lucifer, postao đavo. Gordost je posledica velikih sposobnosti koje su čoveku date od Boga. Kada on ima znatno više energije, osećanja, lepote, uma, moći i novca nego drugi, tada često zaboravlja kako bi na prvom mestu trebalo da bude ljubav, zbog koje sve može da se žrtvuje, te da smo svi mi duša, božanski i večni po svojoj suštini. Čoveku sa pojačanom gordošću je pre svega potrebna apstinencija, a kao drugo - razumevanje da smo po svojoj suštini - ljubav.

Naše istinsko „ja“ je božansko, a spoljašnje „ja“ je nesavršeno, zbog čega je potrebno da ga vaspitamo. Ovakvo shvatanje omogućava da se gordost prevlada u samom korenu. Mnogo toga zavisi od uspešnosti da se uzdržavamo, brinemo o drugome, sačuvamo ljubav i pravilno se sukobljavamo.

Pravilno se sukobljavati znači sačuvati ljubav u duši, ali pritom braniti svoje interesе i uzeti u obzir interesе druge osobe. Sukob je borba suprotnosti. Ali borba suprotnosti može dovesti kako do razvoja tako i do degradacije. Istina se može pojaviti u raspravi, ali može i umreti. Do nje se dolazi kada među učesnicima postoji jedinstvo, drugim rečima, kada je prisutna ljubav. Kada dolazi do borbe suprotnosti, oni se međusobno uništavaju (ako nema ljubavi među njima), ili sarađuju i jedno drugo razvijaju (ako postoji ljubav).

Problem kod mnogih je u tome što neprestano procenjuju sebe i postavljaju pitanje: „Juče sam bio isto tako dobar kao i danas. Zašto mi

je onda Bog poslao iskušenja?“. Ali oni ne obraćaju pažnju na to što se kroz njihovu lozu provlači sklonost ka mržnji, gordosti, požudi. Da bismo shvatili zašto se u našem životu sve dešava baš tako, a ne drugačije, potrebno je da proanaliziramo prošle događaje, istoriju svoje porodice, svojih predaka.

Najvažnije od svega je da osetimo jedinstvo s Bogom, neprekidnu ljubav u duši i shvatimo da smo svi deca Božja. Osim toga, potrebno je da se pravilno sukobljavamo, ostvarujemo svoje ciljeve, realizujemo svoje želje i da ni u kom slučaju ne zakopavamo svoje talente u zemlju. Moramo nepokolebljivo znati da na prvom mestu treba da brinemo o duši, o svom moralnom ponašanju, o poštovanju zapovesti, a tek potom - o slavi, bogatstvu, sreći, udobnosti i fizičkim uživanjima.

Spoljašnja osećanja, koja nam se često pojavljuju, postepeno prodiru unutra i tada se aktivira proces najdubljih promena karaktera, podsvesti i duše. Nakon toga otpočinju promene i u svemu ostalom: porodici, sudbini i životu.

ZAKONI DUŠE

U svojim istraživanjima mnogo pažnje sam posvetio pitanju porekla bolesti. Razumevanje uzroka nam pomaže da se izborimo s bolestima. Ako su nam uzroci nepoznati, tada postupamo naslepo.

Savremena medicina ne može jasno da odgovori na pitanje odakle dolaze bolesti, pa se stoga sve svodi na uzročno-posledične veze, koje pokazuju zavisnost fizičkog tela od okruženja, pretrpljenih povreda i infekcija. Vakcinacije, operacije i tablete su osnovni oblici lečenja kojima se služi savremena medicina.

Drevna medicina, koju danas nazivaju netradicionalnom, govori o postojanju daleko dubljih uzroka. Oni se nalaze na suptilnim nivoima našeg bića: problemi s telom - posledica su problema s dušom.

Istražujući čoveka s pozicije suprotnosti - fizičkog tela i strukture polja, video sam da bolesti nastaju na nivou polja. Na suptilnom nivou sam video čovekove postupke, koje nazivamo grehom.

Svaki čovek ima svoju individualnu strukturu polja u kojoj se sve „zapisuje“. Struktura polja je dinamična i brzo fiksira sve ono što nam se dešava. Prvo se dešava deformacija struktura polja, a nakon nekog vremena na tom mestu, gde je nastala deformacija, pojavljuje se bolest.

Polje se deformiše kada čovek oseća mržnju, agresiju, kad mu nedostaje volja za životom i kad ima druge negativne emocije. To znači da su čovekove bolesti direktno povezane s njegovom unutrašnjom agresivnošću. Bolest se možda neće ispoljiti odmah, već ponekad tek za desetak godina. Zbog toga je teško videti kako naše emocionalno stanje utiče na zdravlje.

U procesu istraživanja iskristalisalo mi se da unutrašnje emocionalno stanje utiče ne samo na čovekovu fiziologiju, već i na njegovu sudbinu. Osećanja određuju stanje našeg zdravlja, kao i onoga što nam se dešava. Nesreće, problemi i katastrofe su posledica najdubljih čovekovih emocija.

Čovek je višeslojno biće. U podsvesti se čuva iskustvo njegovih prošlih života i iskustvo njegovih predaka, koja se, po pravilu, podudaraju s njegovim ličnim iskustvom. Podsvest je gigantsko skladište informacija. Svaki čovek ima svoju ličnu riznicu, u kojoj su „zapisani“

njegovi postupci, osećanja i emocije. Jednom rečju, gresi i pravedna dela.

Nekada sam maštao o mogućnosti izrade specijalnog uređaja koji bi popravljao energetska polja čime bi ljudi ozdravljali. Savremena medicina se bliži otkriću aparata slične vrste. Ona planira da se bori s bolestima počev od embrionalnog nivoa, odnosno na nivou polja. Međutim, medicina ne uzima u obzir to da su aura, polje, podsvest i duša jedno isto.

Duša ne može da se pročisti nikakvim aparatima. Moja istraživanja su pokazala da je nemoguće izlečiti čoveka ako se ne promeni njegovo unutrašnje stanje, pogled na svet i karakter. Duša se pročišćava kroz ljubav prema Bogu, pravilnim ponašanjem, poštovanjem zapovesti. Jedino je čovek lično može harmonizovati.

Religije govore o tome da je bolest posledica greha. U Novom zavetu se kaže da nepoštovanje Božjih zapovesti dovodi do bolesti, nesreća, pa čak i do izumiranja čitavih naroda i država.

Obraćajući se jednom čoveku koga je iscelio, Hristos mu je rekao: „Idi i ne greši više, da ti se ne bi dogodilo još nešto gore“. U ovim rečima se vidi veza između greha i posledičnih bolesti.

„Greh“ u prevodu s grčkog jezika znači „promašaj“. Kada se čovek izgubi na pravom putu, on počinje da greši. Pravi smer je svest o jedinstvu s Tvorcem i težnja ka Njemu. To je osećaj da se smisao života sastoji u jedinstvu s Bogom i poistovećivanju s Njim. „Budite savršeni kao što je savršen Otac vaš Nebeski“, govorio je Isus Hristos.

Zapovesti pravilno usmeravaju čoveka i pomažu mu u razvoju i spasenju duše. Čovek koji ne ispunjava zapovesti nanosi štetu svojoj duši. Duševno rastakanje isprva ne utiče na zdravlje. Kada se duša raspada, čovek oseti višak energije i priliv snage i u stanju je da ispuni svaku svoju želju. Tek kada raspad duše pređe određenu granicu, počinje raspad njegove svesti i tela. Obično čovek obraća pažnju na te probleme tek onda kad mu već ozbiljno nastupe fizičke patnje.

Najbolja prevencija i lečenje bolesti je u harmonizaciji duše, odnosno naših osećanja i doživljaja života. Sve religije govore o tome da greh nigde ne isčezava i da će čovek pre ili kasnije morati da odgovara

zbog njega. Greh se može iskupiti pokajanjem, molitvom, obraćanjem Bogu, žrtvovanjem i postom.

Počinjao sam od toga što sam molio ljude da se vrate u svoju prošlost i da preispitaju događaje u životu, ponovo ih „propuste“ kroz sebe, prevazilazeći ljuntnje, uzdržavajući se od osuđivanja i uninija. Pomoću pokajanja čovek se oslobađao od emocionalne agresije i bolest je prolazila.

Zašto pokajanje isceljuje? Kada čovek promeni svoj odnos prema prošlosti, istovremeno počinje da se menja njegov karakter u sadašnjosti. Suština pokajanja je u promeni karaktera i pogleda na svet, što dovodi do isceljenja.

„Pokajanje“ u prevodu sa starogrčkog jezika znači „promena“. Pokajanje je obraćanje Bogu i priznanje da smo se pogrešno ponašali. To je preispitivanje odnosa prema prošlosti, a samim tim i promena karaktera u određenoj meri. Pokajanje i molitva su prvi čovekovи koraci ka promeni karaktera.

U svakom religioznom sistemu postoji pojam žrtve. Čovek se može promeniti kada se oslobađa ega i vezanosti. Oslobađanje od ljudskog „ja“, kao i od lične volje, odvija se kada je čovek sposoban da nešto žrtvuje.

Čovek je od davnina bio svestan važnosti koju ima žrtvovanje. Bez prinošenja žrtve nije mogao da bude ni uspešan lov, niti bilo koji drugi ozbiljan posao. Pre bilo kakvog događaja on je prinosio žrtvu, koja je smanjivala unutrašnju vezanost i pojačavala opštenje s Bogom. Tad su mu se poboljšavale sposobnosti i on je mogao mnogo toga da postigne. Zdravlje mu je takođe jačalo, budući da čovek najvažniju vitalnost crpi iz duše. Kad je čovek spremان da se osloboди svog spoljašnjeg omotačа, tada se jedinstvo s Bogom pojačava i želje mu se ispunjavaju.

Dakle, prva etapa u promeni karaktera je pokajanje. Video sam kakvi se čudesni rezultati postižu kada ljudi preispituju svoju prošlost. Druga etapa je promena odnosa prema sadašnjosti, a to je ispravno ponašanje u konfliktnoj situaciji. Kada reagujemo na svet oko sebe, a prema sebi i drugima se odnosimo na ispravan emocionalni način, tada brže možemo da se oslobođimo korena greha.

Dobio sam pismo u kome je jedan čovek napisao kako je pročitao sve moje knjige, da je sa svim saglasan i da je zahvaljujući njima uspeo da se promeni. Međutim, rodilo mu se dete s Daunovim sindromom i on ne može da shvati zašto se to desilo. Ništa nije nagoveštavalo ovu nesreću, niti je bilo ikakvih naznaka tome.

Često sam ljudima koji su me posećivali govorio:

- S vama je sve u redu, ali vidim probleme na suptilnom nivou. Problemi postoje jedino s potomcima.

Savetovao sam im da se mole za svoje potomke, da poste i budu u stanju nevezanosti. Molitva treba da bude usmerena na to da potomci nauče da vole, oprštaju, odriču se, u svemu vide Božju volju, da je prihvataju i ne budu ogorčeni na sudbinu.

Na kraju sam shvatio da jedna molitva nije dovoljna, da je potrebno menjati odnos ne samo prema prošlosti i sadašnjosti, već i prema budućnosti, a to je moguće jedino kroz transformaciju karaktera. Pod promenom odnosa prema budućnosti imao sam u vidu dublju promenu karaktera, kada čovek prestaje da greši čak i nesvesno. Ne treba da bude ni podsvesnog otpora niti agresije prema Božjoj volji.

Kada dolazi do dubljih promena u karakteru, koje zahvataju nivo potomaka, pojavljuje se šansa da harmonizujemo ne samo svoju prošlost i sadašnjost, već i budućnost. To postaje moguće zahvaljujući promeni dubljih osećanja. Molitva, okajanje grehova i pravilno ponašanje mogu poboljšati karakter i uticati na oslobođanje od greha.

Judaizam je čoveku otkrio velike mogućnosti za poboljšanje karaktera i transformaciju ličnosti. Deset zapovesti koje su date Mojsiju na Sinajskoj gori večno će biti potrebne čovečanstvu. Zapovesti poput onih da Tvorca treba voleti iznad svega, da se ne treba vezivati, bilo kome se klanjati, osim Njemu, da treba kontrolisati životinjske nagone, da ne treba ubijati, krasti i zavideti, uvek će biti aktuelne.

Isus Hristos je potvrđio ono što je napisano u Starom zavetu: neophodno je poštovati Deset zapovesti, moliti se, žrtvovati, kajati se zbog počinjenih greha. On je govorio da greh nije samo nepravilno ili neprikladno ponašanje, već da izvire iznutra, da je odraz naših dubljih

osećanja, koja nas udaljavaju od Boga i čine da se klanjamo spoljašnjem svetu.

Osuđivanje ljudi, prezrenje glupih i nedostojnih, zavist, nedostatak ljubavi prema drugim ljudima - na sve ovo nam je Hristos ukazivao kao na najdublje uzroke greha.

On je objašnjavao da u osnovi greha stoji naše nerazumevanje da smo jedno s Bogom. Ako ne shvatamo da smo jedno s Njim na najvišem nivou, tad svoju volju suprotstavljamo volji Božjoj, a to i jeste početak svakog greha.

Prvo osećamo nadmoć, zatim se pojavljuje strah da ćemo izgubiti ono što imamo, a potom izviru zavist i bes. Da bismo poboljšali svoj karakter, potrebno je da iskorenimo osnov greha - gordost. Ako ne budemo shvatili uzrok greha, borba s njim će trajati beskonačno. Izbavljaćemo se od jedne bolesti i umesto nje ćemo dobijati drugu.

KULT TELA

Nedavno sam čuo priču o glumcu Saveliju Kramarovu (popularni sovjetski komičar, 1934-1995. -prim. prev.). Kada se preselio u Ameriku, primenjivao je sve moguće metode s ciljem da živi sto dvadeset godina, ali je u 60. godini umro od raka.

Glumac je vodio izuzetno zdrav način života, pažljivo se pridržavao svih saveta nutricionista i proučavao istočnačku medicinu. Nakon što bi se ujutro probudio, pio je čajeve od lekovitog bilja, plivao i molio se Bogu. Hranio se čistim organskim voćem, žitarice je samo prelivao ključalom vodom, nije upotrebljavao mlečne proizvode, kao ni jaja, so, šećer, hleb. O mesu nije bilo ni govora. Povremeno je primenjivao desetodnevna gladovanja.

Vodio je aktivan način života, nije pio, ni pušio, a mnogo je meditirao. Pritom je striktno poštovao judaističke zapovesti. Njegov rabin je izjavio da među holivudskim zvezdama nije sreo takvog vernika kao što je bio Kramarov. Odbijao je unosne ponude ukoliko su se preklapale s danima jevrejskih praznika, a subotom nije radio čak i ako su mi nudili ogromne honorare.

Međutim, Kamarov je iznenada osetio bolove s leve strane i na lekarskom pregledu mu je dijagnostikovan rak debelog creva. Odmah je operisan i propisana mu je hemoterapija, ali je nakon operacije doživeo dva moždana udara i izgubio vid. Pet meseci nakon toga je preminuo. Čak je i na samrtnoj postelji proveravao da li je hrana koju su mu donosili bila košer, odnosno čista.

Sećam se slične priče o čoveku koji je pre 15 godina bio kod mene na konsultaciji. Njegova dijagnoza je bila „rak grla“, a bio je sledbenik jedne američke makrobiotičke škole. Postavio mi je sledeće pitanje: „Kako je moguće da čovek, koji vodi zdrav način života i hrani se potpuno pravilno, oboli od raka grla, a makrobiotika je mnoge ljude izlečila od ozbiljnih bolesti“?

Objasnio sam mu da gladovanje i pravilna ishrana ne bi trebalo da budu sami sebi cilj. Čovek gladuje da bi smanjio vezanost za svoje telo duh i površinske slojeva duše, a osetio svoje večno „ja“ i ostvario jedinstvo s Bogom.

Kada je cilj gladovanja i balansirane ishrane pročišćenje duše i dostizanje stanja nevezanosti, tada se, zahvaljujući Višoj energiji, koja počinje da mu struji u duši, čovek podmlađuje, ozdravlja, a sve stvari mu idu od ruke. Međutim, ukoliko su cilj blagostanje ili zdravlje, tada se čovek, nakon što je dobio višu energiju, još više fokusira na fizičko telo ili duhovne strukture. Pročistivši se spolja, iznutra se vezuje za unutrašnje i spoljašnje aspekte postojanja budući da vezanost uzrokuje podsvesnu agresiju, a zatim i bolesti.

Objasnio sam mu da je hranu postavio iznad Boga. Bio je uveren da zdravlje donosi hrana, a ne Bog, čime je zaboravio na Njega. Stoga mu je izvor zdravlja i blagostanja postala hrana, a ne Bog. Došlo je do unutrašnjeg odricanja od ljubavi i Boga i zbog toga je oboleo od raka. Kada je shvatio uzrok svoje bolesti, stanje mu se poboljšalo.

Amerikanci imaju veoma pragmatičan pristup svemu. Informacija koja poziva na nevezanost za zemaljske vrednosti može biti opasna po njihovo zdravlje i blagostanje.

Ponekad čovek pokušava da se osloboди greha, da ga iskupi tako što će ga prebaciti na nekog drugog ili se nada da će doživeti dan kad se oprštaju svi gresi, što ne donosi nikakve plodove. Kada čovek pokušava

da pročisti dušu molitvom, primerenim ponašanjem ili žrtvovanjem, ali se pritom ne menja, njegovi gresi ga i dalje prate u stopu.

Neki pokušavaju da ožive ljubav prema Bogu, trude se da se ispravno ponašaju i pridržavaju zapovesti, ali im prepreku stvara to što osećaju da je njihovo ljudsko „ja“ primarno i jedinstveno. Ako se ne prevaziđe gordost, tj. prioritet zemaljskog principa, promena karaktera postaje nemoguća. Ponašanje se može promeniti, u nekoj meri se može poboljšati i karakter, ali time neće doći do preobražaja ličnosti.

Potrebno je da osetimo da je naše ljudsko „ja“ kratkotrajno i prolazno, dok je naše večno „ja“ stvoreno od Tvorca i sadrži se u Njemu. U svim Svetim knjigama je kodirana informacija o tome da je Bog stvorio čoveka i da je njegova suština božanska, što znači da on pre svega treba da oseti sebe kao česticu Boga, a tek potom kao biće od krvi i mesa. Ljubav, koja nas spaja s Bogom, mora da bude na prvom mestu.

Poštovanje zapovesti i moralno ponašanje su početne faze u promeni ličnosti. U Starom Zavetu je opisan proces promene karaktera, odnosno proces prelaska sa životinjskog nivoa na ljudski, iz paganizma u monoteizam. Suština ovog prelaska sastoji se u tome da promenimo ponašanje tako da ono bude usklađeno s našim Višim „ja“.

Ljubav, milosrđe i ispravno ponašanje, kao i poštovanje zapovesti, poboljšavaju karakter i čovek se postepeno preobražava, tj. približava se svom božanskom obličju.

STRES: SMRT ILI ŽIVOT?

Savremena medicina došla je do nespornog zaključka da su gotovo sve bolesti posledica neprevladanog stresa. Autor koncepta „stres“, Hans Seli, prvo je izjavio: „Stres je smrt“, a kasnije: „Stres je život“.

Stres izazivaju neočekivane situacije kojima čovek mora da se prilagodi. To je stanje napetosti koje se javlja kao zaštitna reakcija na izmenjene uslove. Ako čovek ispravno reaguje, tada je stres život i vodi ga ka razvoju. Ako pogrešno reaguje, posle jakog stresa može da se razboli. Najvažniji je pravilan odnos prema stresnoj situaciji.

Stresna situacija u suštini znači raspadanje slike sveta na koju smo navikli. Svaka osoba, da bi preživela u svetu, mora da oblikuje približan model onoga što se dešava, i, što je najvažnije, onoga što će se desiti. Ovaj model možemo nazvati slikom okruženja.

Razlika između te slike i mentalne konstrukcije sastoji se u tome što je slika povezana sa osećanjima. Zbog toga u slici može da bude kompresovana informacija bilo koje gustine. Za razliku od misli, koje imaju linearu strukturu, slika ima trodimenzionalnu i može da sadrži ogromnu količinu informacija.

Kada nam se desi nešto što smo očekivali, to znači da naš model sveta radi ispravno. Ali ukoliko događaji ne odgovaraju našoj slici - znači da je neophodno da načinimo celovitiji ili nov model. Za modifikaciju starog modela nije potrebno toliko puno energije kao za stvaranje nove slike, odnosno modela. Zbog toga se često ispostavi da je kardinalna promena modela sveta smrtonosna za čoveka.

Nova informacija je opasna ukoliko čovek nije u stanju da je prihvati. Ako se izvesni događaji uopšte ne uklapaju u ustaljenu šemu, dolazi do oslobođanja energije neophodne za oblikovanje nove slike. Ako oslobođanje energije postane nekontrolisano, ono će rezultirati potpunom opustošenošću i njemu će pretiti smrt od infarkta, moždanog udara ili rupture srca. Ponekad čovek jednostavno odbija da poveruje u ono što se događa ili ne želi da ulazi u interakciju s novom situacijom, već teži da se skloni u zonu gde nema iskušavajućih faktora.

Predstavnici religije i nauke novu informaciju obično dočekuju na nož; da bi se na nju navikli potrebne su godine, a ponekad i decenije. Naime, toliko vremena je potrebno za oblikovanje nove slike, tj. novog modela sveta.

Osnovne modele sveta zasnivamo na religijskim zapovestima, kao i na Svetim tekstovima. Već hiljadama godina znamo da je svet smisleno uređen i da njime upravljuju Više sile. To je jedna od najsveobuhvatnijih i najmoćnijih slika, koja nam omogućava da se orijentišemo u svetu. Ako je svet zakonomeran, on se može spoznati. Ako postoji Viša volja, ona se može osetiti. Ako verujemo u Boga, tada spoznajemo svet, lakše se adaptiramo na njega, a samim tim i preživljavamo.

Vera u Boga nam omogućava da na ispravan način prihvativimo stres. Ako nešto ne shvatamo, ali se pritom oslanjamо na Božju volju,

šteditimo svoju osnovnu, unutrašnju vitalnu energiju i daleko lakše podnosimo opterećenja koja bi nas prosto smrvila ukoliko bismo pokušavali da samostalno rešimo problem.

Model sveta je slika koja nam omogućava da se prilagodimo budućnosti, da shvatimo šta se dešava i da upravljamo procesima koji se odvijaju oko nas.

Kako ispravno prihvati stres i zašto nismo u stanju da to učinimo? Stres je kidanje ustaljenih veza, poznate slike sveta, gubitak vrednosti koje smatramo dragocenim. Sposobnost da prihvativmo stres određuje se time koliko je čovek sloboden na unutrašnjem planu. Što je jača čovekova vezanost za objekte, koncepte i vrednosti, time bolnije prolazi kroz stresne situacije, teže mu je da održi energetsku ravnotežu i brže mu se pojavljuju problemi.

Svaki gubitak čovek pokušava da nadoknadi oslobođanjem energije. Kada ne prihvata ono što se dešava, ili se opire onome što se desilo, on oslobađa mnogo energije pokušavajući da obnovi uništeno, tj. troši osnovnu životnu energiju, što mu uzrokuje bolesti, probleme, nesreće i druge nevolje.

Upravo je vezanost ta koja nam ne dopušta da na ispravan način prebrodim stres. U osnovi vezanosti nalazi se pogrešan način života - prepuštanje željama, nagonima, neumerenostima. Čovek koji ume da zauzdava želje, sposoban je da se žrtvuje, odnosno da dobrovoljno razgrađuje svoj ustaljeni životni komfor. Pobožna i moralna osoba ume da gubi, da se uzdržava, žrtvuje i na taj način lakše podnosi svaki stres.

Uzrok vezanosti može biti u pogrešnom sistemu ciljeva. Ako je čoveku novac glavni cilj, onda on neće moći da podnese njegov gubitak. Ako su mu najvažniji ciljevi komfor i fizičko blagostanje, on će se panično plašiti bola i smrti, a ukoliko izgubi komfor, to će ga gurnuti u tešku depresiju, čiji ishod može biti smrt.

Vezanost je posledica greha, ubistva ljubavi u duši, neprihvatanja Božje volje, nerazumevanja jedinstva i zakonitosti u svetu. Kad čovek svojim osećanjima i postupcima krši zapovesti, njegova vezanost za svest se povećava i on se razboljeva ili čini zlodela. Bolest često ima za cilj da spreči buduće zločine.

Ako čovek poseduje pravilan sistem ciljeva i shvata da je smisao postojanja u služenju Bogu, tad njegove vrednosti prevazilaze okvire života, pri čemu se smanjuje njegova zavisnost od nagona. Takva osoba lakše podnosi bilo koji stres - on ga ne uništava, već razvija.

Kako se razvoj razlikuje od degradacije i uništenja? Razvoj je kontrolisan proces uništenja. Kada kontrolišemo proces uništenja, stvaramo nešto novo. Ako nema kontrole, dolazi do propadanja. Proces uništenja može da se kontroliše kada postoje ljubav i vera u Boga. Što je u čovekovoj duši više ljubavi i jedinstva s neprolaznim Prauzrokom, time on lakše podnosi svaki stres, a uništenje se pretvara u kreaciju.

Savremena medicina i teologija su došle do istovetnog zaključka: pogrešna percepcija sveta uzrokuje bolesti, probleme i nesreće. Pogrešna percepcija sveta je zapravo neprihvatanje onoga što se dešava. To je stres, iskazano naučnim jezikom, ili neprihvatanje Božje volje - rečeno jezikom religije.

Vernik u svojoj duši spokojno prihvata ono što se dešava. On čuva ljubav i bori se sa situacijom samo na spoljašnjem planu. On oseća Božju volju u duši i ne protivi joj se. Ateista vidi svet kao neprijateljski, a kad pokušava da reši konflikt, tad se bori ne samo sa spoljnim silama, već i unutrašnjim. Unutrašnja borba sa svetom vodi u neumitan poraz i gubitak osnovne životne energije, što uzrokuje ozbiljne bolesti.

Ljubav u duši i vera u Boga glavni su uslovi za prevazilaženje stresa. U Bibliji je rečeno da je greh osnova svih problema, uzrok svih bolesti i nesreća. Da bi čovek mogao da prevaziđe bolesti i nesreće on mora u sebi da pobedi glavni greh - gordost. Jačanje ljubavi u duši i jedinstva s Bogom jedini su put u prevazilaženju gordosti.

SUDBINA I ZDRAVLJE

Godinama bolujem od disfunkcije jajnika, tj. od neplodnosti. Kada sam pročitala Vašu sedmu knjigu, jajnici su mi dva meseca funkcionali. Baš u to vreme sam doživela gadnu posekotinu na prstu. Kad su ga ušivali, umalo nisam umrla od anestetika. Bilo je strašno, ali sam se trudila da sačuvam ljubav u srcu. Sada mi je prst ukočen, jajnici ne rade i često me boli grlo. Da li sam na putu ljubavi ili nisam?

Savremena medicina se bavi posledicama. Međutim, ako nije eliminisan uzrok, dolazi do neželjenih efekata. Beskorisno je boriti se s problemom na spoljašnjem nivou jer je to, zapravo, borba sa sudbinom. Lekarima možemo i moramo da se obraćamo, ali realna borba s problemom se nalazi u promeni karaktera, zato što je karakter izvor naših problema.

Nekada sam smatrao da su disfunkcija jajnika i neplodnost povezani s ljubomorom. Ljubomora pokreće program samouništenja usled čega se razvijaju ženske bolesti, neplodnost, problemi s decom. Kasnije sam shvatio da je ljubomora posledica gordosti. Žena koja je veoma gorda zasigurno će osećati ljubomoru, te stoga neće moći da prihvati odvajanje od voljene osobe, njenu smrt, prevaru, loše ponašanje, nego će je obuzimati panični strah da će je izgubiti. Nemoguće je da se izborimo s ljubomorom ako nismo prevazišli gordost.

Da bismo prevazišli gordost svakog dana moramo pokušavati da se oslobođimo negativnih karakternih osobina, koje su svojstvene osobi što se nalazi na telesnom nivou, i da pređemo na viši nivo - nivo duha i duše. Na taj način ćemo postepeno postajati bolji. Prelazak na nivo duše podrazumeva uniženje ljudskog „ja“: prihvatanje nepravde, odricanje od sopstvene ispravnosti. Umeće da praštamo, da ne žalimo za prošlošću i ne osećamo strah pred budućnošću put je ka spasenju duše.

* * *

Imam 27 godina; misli su mi otupele i uz teškoće reprodukujem, učim i objektivno procenujem. Često mi je prilično teško da neusiljeno komuniciram s ljudima. Brzo se zamaram i u toku dana nekoliko puta moram da se odmaram. Erekcija mi je slaba, nedostaje mi volje. Teško mi je da negujem prijateljske i emotivne odnose. Nisam dorastao mentalnom i fizičkom naporu. Sve ovo, u različitim formama, prati me već osam i po godina, a pojavilo mi se tokom služenja vojnog roka.

Moj odnos prema sebi i drugim ljudima, njihov odnos prema meni i moj doživljaj njihovog odnosa - bezuspešni su pokušaji da se na različite načine otrgnem iz tog začaranog kruga. Prate me brojni problemi i neuspesi. Možete li da mi odgovorite?

Koji su osnovni pokazatelji gordosti? To je osećaj nadmoći prema drugima, razdražljivost, ogorčenost, želja da stalno dokazujemo koliko smo ispravni i bitni, samouničavanje, samobičevanje, krutost. Osim toga, znaci gordosti su takođe mentalna uznemirenost i unutrašnja uzbudjenost.

Naučite kako da postignete duševni mir. Dobro sredstvo za opuštanje i distanciranje od svog ega je joga. Šta je zajedničko jogi i poniznosti? Suština je ista: obuzdavanje nadmenog, ljudskog „ja“.

Takođe vam može biti od pomoći i da jednom nedeljno gladujete, a preporučljivo je takođe da prethodno pređete na vegetarijanski način ishrane. Korisno je da gladujete nekoliko dana pre punog i mладог Meseca. To će vam pomoći da se uravnotežite i osetite svoje Više „ja“. Vežbe disanja praktikujte ujutro, a poželjno je da ograničite sebe u seksu, hrani i komunikaciji, što će vam pomoći da obuzdate ego i osnažite Više „ja“.

Na vidnom mestu možete okačiti spisak osobina koje bi trebalo da prevaziđete: razdražljivost, osuda drugih, uznemirenost, nezadovoljstvo sobom, briga za budućnost. A pored njega treba da bude spisak osobina koje bi trebalo da razvijete: umeće da živite dušom i osećanjima, da se radujete, da ne zavisite od spoljašnjeg sveta, da na unutrašnjem planu budete slobodni, hrabri, iskreni, dobrodušni, pošteni, požrtvovani, sposobni da volite i poštujete sebe i druge. Svakog dana se polako menjajte.

Nekada sam uglavnom radio s teško obolelim ljudima kojima sam govorio da je potrebno da se pokaju i mole. Oni su to činili i na taj način su ozdravljali. Sada govorim o tome da sistem namenjen bolesnim osobama treba transformisati u sistem za zdrave ljude, pri čemu će on biti koristan obema kategorijama.

Treba težiti tome da budemo ispunjeni ljubavlju. Da bismo to postigli moramo biti neustrašivi, veseli, optimistični, velikodušni, energični i slobodni u duši. Trebalo bi da naučimo da se žrtvujemo, komuniciramo i sarađujemo s ljudima, upućujemo im komplimente, te da s lakoćom doživljavamo svet koji nas okružuje. Ne treba da se prenaprežemo i preopterećujemo. Potrebno je da više verujemo svojoj duši, nego razumu.

Ovo su prilično jednostavna pravila. Počnite da menjate karakter i posmatrajte kako će se pritom menjati vaš život.

* * *

Patim od međupršljenske kile (diskus hernije). U poslednje dve godine me neprestano muči bol u leđima i levoj polovini tela. Vaše knjige odavno čitam, ali nikako ne mogu da oslobodim bola u leđima.

Kičma je slična slici sveta koja određuje naš pogled na svet i karakter. Što je čovek gordiji, što više oseća svoju važnost i ispravnost, kičma će mu više stradati. Čovek koji oseća da je ispravan obično dugo oseća uvređenost, osuđuje okolinu, često je razdražljiv a sve to utiče na njegovu kičmu.

Jednom prilikom sam se iznervirao zato što me supruga nije sačekala u prodavnici. Nakon nedelju dana su mi se javili prodorni bolovi u leđima. Shvatio sam da dolazi do stvaranja međupršljenske kile. Molio sam se, tražio oproštaj i nakon nekog vremena bol mi je prošao a kila se nije formirala.

Nije dovoljno moliti za oproštaj i menjati se naizgled, već se treba menjati na nivou karaktera.

* * *

U toku trudnoće sam često bolovala od prehlada i jakih bolova u grlu. Održavala sam trudnoću jer sam neprestano imala krvarenja. Dete je rođeno kao nedonošče. Brzo se oporavilo, ali je sklono čestim prehladama, dok mene stalno boli grlo bez obzira na lekove koje koristim. Na šta je potrebno da obratim pažnju?

Od angine pate osobe koje su nezadovoljne sudbinom. Što je žena inteligentnija i obrazovanija, što je sigurnija u svoju lepotu i svoj um, više je gorda i rizik od pojave angine je samim tim veći. Zbog visoke gordosti opada energija, a samim tim i imunitet, i zato njena deca često oboljevaju.

Krvarenje u toku trudnoće znači da niste mogli da sačuvate ljubav, da prihvate Božju volju i da se promenite. Bilo koje krvarenje ukazuje na visok nivo gordosti.

Potrebno je da radite na svom karakteru. Postanite blaži, naučite se boljem načinu opštenja s drugim ljudima, praštajte im, pravite kompromise, dogovarajte se, vaspitavajte sebe i druge. Ako budete razvijali ove osobine, tada ćete, bez obzira na to da li se vaše zdravlje poboljšava ili ne, biti pobednik.

Jedan izuzetan glumac ubedljivo je odigrao ulogu cara Ivana Groznog, ali mu se iznenadno u grlo slila krv i on je dva meseca ležao na reanimaciji. Ukoliko glumac, oblikujući u duši sliku karaktera kog igra, ne ishodi iz ljubavi, može biti suočen sa ozbiljnim problemima. Glumeći, kreirajući sliku, glumac mora da shvati da su svi ljudi božanski po svojoj prirodi.

Očigledno je ovaj glumac, zaokupljen slikom, zaboravio na to da je priroda svakog čoveka božanska i da sve naše negativne osobine, kao što su bes, okrutnost i dr., proističu iz neznanja. Svaki karakter koji glumac kreira mora prvo da bude ispunjen ljubavlju, a tek potom nesavršenim ljudskim osobinama.

Prema ljudima se treba odnositi na isti način - u svakome najpre treba videti lik Božji, a tek potom ljudski. To će zaustaviti agresiju i osnažiti ljubav u duši.

Moje knjige nisu lek koji ćemo popiti i odmah ozdraviti. One su pokušaj da se spoznaju univerzalni zakoni, da se povežu nauka i religija. Mnogi ljudi u prvi plan postavljaju moja istraživanja, a zaboravljaju na religiju.

Prvi korak je otklanjanje agresije, a sledeći je poboljšanje karaktera kao njenog izvora. Zatim je potrebno pobediti gordost koja ometa promenu karaktera, kao i vezanost, koja je izvor gordosti. Kada budemo osetili prisustvo Boga u svemu, osećaj jedinstva s Tvorcem će nam pomoći da prevaziđemo vezanost za svet.

Ove etape se mogu uporediti s razredima u školi. Teško da ih možemo brzo preći. Mnogi misle da je dovoljno otkloniti ljutnju i vezanost i da više od toga nije potrebno. Ali ako čovek prevazilazi svoje probleme samo naizgled, njegova duševna vezanost može da se pojača na račun toga što se prividno stanje popravilo. Što se bolje oseća telo, time gore može da se oseća duša. A kada se duša vezuje za svet, čoveku počinju da se dešavaju nesreće ili mu se neočekivano pojavljuje

neizlečiva bolest, iako je on navodno svima oprostio i ni za šta nije vezan.

Ako je čovek ispravno orijentisan, to mu se neće desiti. Najvažnije u životu je da osećamo ljubav prema Bogu, da prihvatamo Njegovu volju i neprestano težimo ka Njemu. Ako ste odlučili da se popnete na planinu, treba da težite ka njenom vrhu, a ne da se zaustavljate na pola puta.

* * *

Moj problem se sastoji u tome što ne mogu da zaspim iako sam mrtva umorna.

Imam malog sina, muža, a tu su i kuća i posao. Lekari se smeškaju i ne veruju mi, nego kažu da bih, da je zaista tako, odavno umrla ili bih se bacila pod voz.

Potpuno sam izgubila interesovanje za sve. Apatična sam, anksiozna, nedostaje mi energije. Ne znam ni sama kako hodam i dišem. Ništa ne osećam. Ne mogu da razmišljam. Ovo nije smrt, a nije ni život.

Imam 36 godina. Kako dalje da živim?

Nemam nade da će se nešto poboljšati, ali ne postoji bezizlazan položaj. Šta je ono što mi može pomoći?

Ispričaću vam jedan vic. Parohijanka pita sveštenika:

- Kakav je vaš odnos prema osnovnim aspektima egzistencijalnih pitanja čovekovog postojanja na nivou globalnog razvoja civilizacije?

A sveštenik joj odgovara:

- Gusko, vreme ti je za udaju! Hitno se udaj!

Žena ne bi trebalo mnogo da razmišlja. Muškarcu je to dozvoljeno zato što se njegova gordost dovodi u ravnotežu rizikom i opasnošću od moguće smrti. On mora da bude zaštitnik, spremjan da se oprosti sa životom u bilo kom trenutku. Međutim, ako muškarac umre, žena treba da živi.

Za ženu je dobar način prevazilaženja gordosti da što manje razmišlja i da što više živi osećanjima. Muškarac je duh, a žena je telo.

Kad muškarac više živi razumom, a žena osećanjima, takav dijalektički par sačinjava harmoničnu porodicu i harmoničan prijateljski par. To i jeste prožimanje suprotnosti.

Ako žena zalazi u duhovnost, ona potiskuje svoja osećanja i ako je i njen muž duhovan, tada se pojavljuju problemi s rođenjem dece, njihovim zdravlјem, usled čega se porodica raspada i dr.

Potrebno je da naučite kako da razmišljate osećanjima, da živite kroz njih i to u skladu s principom „želim ili ne želim.“ Postoji izreka: „Ono što želi žena, želi i Bog“. Jer naša osećanja sačinjavaju dušu.

Žena koja živi osećanjima često je mudrija od muškarca koji živi logikom i razumom. A kada žena, zbog pomodnosti današnje civilizacije, prenebregava osećanja kao svoju osnovnu zvezdu vodilju i živi umom, tada se problemi ne mogu izbeći.

Nemir uma uzrokuje nesanicu. San nam je dat da bismo se odmorili od ega, tj. uma. Kod vas je u pitanju klasična slika uznemirenoguma i potreba za pojačanom kontrolom situacije.

Krenite od toga što ćete prestati da razmišljate, a početi da živite osećanjima.

* * *

Kod mog najmlađeg sina je dijagnostikovan kriptorhizam (nespušteni testisi). Predlažu nam operaciju, ali mi ne znamo šta da radimo...

Moja prabaka je imala petoro dece; četvoro od njih je umrlo od alkoholizma, a i ona sama je volela da popije. Umrla je od Alchajmerove bolesti i imala je 11 abortusa.

Moja majka je uspela da se ostvari na društvenom planu: diplomirani je pedagog, radila je s decom, voleli su je i poštovali na poslu. Imala je velikih problema sa zdravlјem: glavobolje, hipertenzija, odstranjena joj je žučna kesica, imala je miom materice, bolovala je od raka dojke.

Njen prvi muž je mnogo pio i tukao ju je. Drugi brak je bio s mojim ocem, iz koga sam se ja rodila. Majka nosi breme porodičnih problema na sebi, jer mi je otac plašljiv i nema nikakvu preduzimljivost. Zbog toga se svađaju celog života.

Moje zdravlje je bilo krhko: srčana mana, alergija, prehlade, problemi sa želucem, zubima, bronhitis, neurocirkulatorna distonija, glavobolje. Skoro do petnaeste godine majka me je vodila po bolnicama.

Vrlo rano su počeli da mi se dopadaju dečaci i svake godine mi se sviđao drugi, ali to nije bilo uzajamno. Sa 18 godina sam s društvom posećivala rok koncerте, pijanke, vodila besposličarski stil života. Upoznala sam mladića s kojim sam šest godina živela zajedno. On me je osujećivao, zabranjivao mi da kontaktiram s priateljima, da nosim odeću koju želim i da jedem ono što hoću. Poslednje tri godine me je tukao i vredao celu moju porodicu.

Otputovala sam s majkom u Optinsku pustinju i moja duša se tamo preobrazila. Pokajala sam se, pričestila i tom prilikom sam osetila istinsku sreću. Nisam mogla da živim bez Boga. Duša mi je pevala i ja sam osećala bezgraničnu ljubav prema svemu. U svemu sam prihvatala volju Tvorca, radovala se svakom trenutku. Posle ovog putovanja život je počeo da mi se menja nabolje, munjevitom brzinom. Godinu dana nakon toga sam upoznala svog muža i zatrudnela.

Moj otac boluje od dijabetesa, ima probleme s krvnim sudovima, a pretrpeo je i slabiji moždani udar. On i majka se stalno se svađaju i žive kao da su u komšijskim odnosima. Majka je spremna na pomirenje, ali je otac jako uvredljiv, zatvoren u sebe, naprasit. Nema prijatelje, po ceo dan gleda TV, spava, jede i, osim prodavnice, nigde ne ide. Majka mi posećuje crkvu, vodi domaćinstvo, pomaže oko unuka i na sebi nosi breme svakodnevnih problema.

U nekom trenutku sam zaboravila da prihvatom Božju volju, nego sam sve počela da prilagođavam sebi i proračunavam. Ukoliko ne ide po mom, onda sam nervozna i upadam u uninije. Muž mi je rekao da više ne živim dušom, već umom.

Muž i ja se veoma volimo i imamo dva sina. Patim od glavobolja i alergija. Prva trudnoća je prošla lako, a naredne godine sam zatrudnela po drugi put. S naporom sam iznela ovu trudnoću. Bila sam hronično neispavana, brzo sam se umarala, bivala često nervozna i preispitivala bračne odnose. Drugi sin mi je rođen s malom kilažom i imao je problem nespuštenih testisa. Molim Vas da prokomentarišete moju situaciju.

Kriptorhizam je jedna vrsta neplodnosti. Kada je duša sporedna, a um u prvom planu, može doći do neplodnosti. Čovek ne prihvata Božju volju, njegova gordost se povećava, a prilagođavanje traumatičnim situacijama se smanjuje. Vaš sin još uvek ne ume pravilno da percipira svet, sebe i Boga. Menjajući sebe u sadašnjosti i odnos prema prošlosti, vi realno možete da promenite situaciju i pomognete sinu.

Potrebno je da ponovo prođete kroz sve bolne situacije koje su nastale pre detetovog rođenja i u toku vaše trudnoće. Sve one su vam date zarad spasenja deteta. Kada niste mogli da prihvate raspad u ličnim odnosima, kako će to moći da učini dete, u kome se pojačavaju sve osobine i emocije majke? Ono će podsvesno uništavati druge ili sebe.

Nismo uvek u mogućnosti da shvatimo zašto nam pristižu nesreće, problemi, bolesti, ali je važno da shvatimo da nas posredstvom njih Boga vraća ka Sebi. On nam pomaže, kad se izgubimo, da pronađemo put nazad. Kroz probleme i uniženje zemaljskih vrednosti otkrivaju se božanske. Isus Hristos je govorio o tome da bolesti dece ne pristižu zbog nečega, već radi nečega.

Bolest može pomoći čoveku da se razvija i da intenzivnije teži Bogu. Onaj koji želi da bude jednobožac, u svom bolu i problemima trebalo bi da vidi Božju volju, priliku za razvoj, kao i da sačuva ljubav.

Napisali ste kako je vaša prabaka volela da pije. Čovek pije onda kad nije u stanju da prevaziđe požudu, poklonstvo svojim željama. Ali to je već druga faza kojoj prethodi gordost. Ako žena osuđuje muža, ona se odriče ljubavi kroz uninije, gubi volju za životom i ispoljava zamerke prema roditeljima. Ona više ne prihvata Božju volju nego oseća privlačnost prema alkoholu, sklona je preljubama i abortusima. Možda se vaša prabaka odrekla ljubavi, omrznula je nekog ko ju je povredio ili prezrela čoveka prepunog mana.

Da li poštena, iskrena i čestita žena može da se prema Bogu ponaša mnogo gore od prestupnice, kradljivice i alkoholičarke? Logika nam kaže da je to nemoguće, ali se to, zapravo, dešava u stvarnosti. Radi se o tome da takva žena nikoga ne osuđuje za razliku od one moralne, pametne i obrazovane, koja ima vrlo jako iskušenje da osuđuje i prezire ljudе koji su nemoralni i glupi.

U Starom zavetu je rečeno da Bog zbog grehova kažnjava ubicu i lopova do četvrtog kolena. Sa zemaljske tačke gledišta, ubistvo je najveći greh, o čemu govore religije, krivični zakon i zdrav razum. Ali božanska logika izgleda drugačije.

Deca ubice su prokleta do četvrtog kolena, a bludnice do desetog. Takva žena može da prevari muža i prepusti se požudi zato što je ona za nju važnija od ljubavi. U Starom zavetu se kaže da su ženska požuda i neumerenost opasniji od ubistva.

Međutim, postoji još teži greh, opisan u priči o ženi cara Davida. Ona, Mihala, osuđivala je svog muža kada je od radosti plesao „pred Gospodom“ i ponašao se, kako joj se učinilo, neprimereno za jednog cara. Osetila je nadmoć i prezir prema mužu i postala je neplodna. Ispostavlja se da se zbog ubistva potomci kažnjavaju do četvrtog kolena, za preljubu - do desetog, a osuđivanje i osećaj nadmoći dovode do nemogućnosti rađanja dece. Odnosno, najteža kazna sustiže čoveka za najneprimetniji greh.

Prezir prema čoveku označava prekid unutrašnjeg jedinstva s njim. Ljubav čini ljude ravnopravnim. Unutrašnje raskidanje veza i odbacivanje ljubavi najstrašniji su prestupi koji postoje i o tome je direktno napisano u Starom zavetu.

U Bibliji stoji: „Onaj koji uvećava znanje, množi tugu“. Znanje jača um, postavlja ga na prvo mesto a potiskuje dušu u drugi plan. Pomoću svesti, koja je povezana s telom, nemoguće je spoznati Boga. Duša je nastala od Boga i mi Ga osećamo dušom. Zbog toga je Tvorca moguće spoznati jedino dušom.

Kada kod žene dominira um, kada se klanja pravednosti, ispravnosti, svojoj slici sveta, pojavljuju joj se ozbiljni problemi. Što je žena pametnija, obrazovanija, talentovanija i lepša, može biti ambicioznija, a to negativno utiče na decu.

Nije poznato šta je tačno učinila vaša prabaka, ali je očigledno došlo do kršenja prve zapovesti. U porodici se pojavila tendencija ka porastu gordosti. Gordost vodi ka neprihvatanju Božje volje, negiranju situacija, što uzrokuje stres. Zatim čovek oseća agresiju prema čitavom svetu i ona se pretvara u program samouništenja. Jedan od njenih glavnih predznaka su glavobolje, dok Alchajmerova bolest, meningitis,

Parkinsonova bolest i epilepsija takođe ukazuju na program samouništenja.

Nije slučajno što je vaša prabaka imala mnogo abortusa: kad se kod žene pojača sklonost da se klanja životu, požudi, nasladi, opsesivnom seksu, time program uništenja života postaje aktivniji. Tada žena postaje ravnodušna prema deci i opredeljuje se za abortus.

Što su joj jači požuda i vezanost za život, time je u njoj više i agresije koja uništava nju, decu i muža. U ženinoj podsvesti muž i deca su jedna celina. Žena koja odbacuje muža - mrzi decu, a ona koja odbacuje decu mrzi muža.

Vaša majka se ostvarila na društvenom planu: radila je s decom, naučila je da bude predana i da brine o drugima, što je koristilo njenoj duši. Na taj način je delimično prevazišla opasnu tendenciju koja je prisutna u njenoj lozi i izgradila je tendenciju opstanka. Ali gordost se i dalje zadržala i zbog toga ona pati od glavobolja.

Možemo prepostaviti da se udala za vašeg oca zato što je osetila da je on slabiji od nje, da će joj se potčinjavati i da će joj to pomoći u očuvanju porodice. Žena sa visokom gordošću vezuje svoj život za muškarca koji će joj se potčinjavati, jer će joj to pomoći da spasi porodicu od raspada.

Napisali ste da je vaša majka sve probleme morala da rešava sama, da vaš otac nije imao inicijativu i da su vam se roditelji zbog toga svađali. Ukoliko bi on ispoljio inicijativu, svađali bi se još više. Gorda osoba nikada nije zadovoljna zato što joj je nemoguće ugoditi. Ona je zadovoljna samo ako joj se ispunjavaju sve želje, ali je to u stvarnom životu nemoguće.

Očev dijabetes, problemi s krvnim sudovima i moždani udar su posledica nemogućnosti da se istrpi bol koji joj nanosi voljena osoba. Gordu osobu uvek prate pojačana vezanost i ljubomora. Svađe među roditeljima im s jedne strane narušavaju zdravlje i truju život, a s druge strane im pomažu da se ne vezuju jedno za drugo. Vezanost ubija brže od mržnje.

Odsustvo prijatelja kod vašeg oca i njegov način života ukazuju na to da on ne ume da opšti s ljudima, kao što ne ume ni da se žrtvuje. Gorda osoba ne može i neće da se žrtvuje niti da gubi.

To što ste bili krhkog zdravlja potpuno je logično. Dete sa velikom gordošću podsvesno postavlja svoj ego na prvo mesto i teško prihvata bilo koju traumatičnu situaciju. To se negativno odražava na njegovu suptilnu, stratešku energiju koja je neophodna za dolazak potomstva na svet. Dete ne može da se izbori sa stresom, telo reaguje na pad energije usled čega se pojavljuju alergije.

To što su rano počeli da vam se dopadaju dečaci jedan je od predznaka gordosti, kada nam nije najvažnije opštenje s ljudima, već potraga za zadovoljstvima. To i jeste strast koja zamjenjuje ljubav. Ako čovek ne oseća dušu, on prati telo, pokušavajući da zadovolji njegove želje, a telu je potreban užitak. Nisu vas naučili da osluškujete potrebe duše i zato ste pratili telesne potrebe i u mladosti vodili besposličarski život.

Prvi kavaljer je bio vaš lek, koji vam je osujetio uživanja u životu i to vas je podsticalo ka Bogu. Prihvatili ste ovu situaciju i zato danas imate muža i decu. Bolna situacija vas je okrenula ka Bogu i vaša duša je počela da se menja. Odlučili ste da zaustavite tendenciju raspada i krenete putem pročišćenja i razvoja duše. Vera, molitve i posete manastirima formirali su pravilno stremljenje i taj pomak prema Bogu vam je pomogao u prevazilaženju problema. Zato se prvo dete rodilo zdravo.

U toku druge trudnoće, vaša težnja prema Bogu se smanjila budući da vam je život postao srećniji i komforntniji. Što čovek srećnije živi, što manje ima problema, jače se podsvesno vezuje za život i brže zaboravlja na Boga.

Samim tim, kod drugog deteta su se pojavili problemi. Kriptorhizam je vrsta neplodnosti, a to znači da se sudbina protivi rađanju neharmonične dece. Takva deca ne mogu da prihvate bolnu situaciju i Božju volju, nego će u duši uvek protestovati, mrzeti ljudе i pokušavati da unište čitavу Vasionu. Kad će li želi da uništi telо, to joj neće biti dopušteno. Tako dolazi do blokade rađanja dece.

Problemi sa urogenitalnim sistemom svedoče o nemogućnosti da se podnese bol koji nam nanosi voljena osoba, da postoji ljubomora, uvredljivost i sklonost da se osuđuju drugi. Bolesti koje ste imali u detinjstvu govore o tome da su spremnost na osudu i odricanje od ljubavi prema voljenoj osobi na vrlo visokom nivou.

Što uspešnija vaša porodica bude na spoljašnjem planu, što pažljiviji i nežniji bude vaš muž, biće vam teže da prevaziđete vezanost za zemaljske vrednosti i time će vam jače bujati gordost. Napisali ste kako ste se odučili da prihvivate Božju volju, stekli ste naviku da sve planirate i proračunavate, što je znak vrlo rigidne slike sveta. Nesposobnost da živite dušom je posledica vašeg komfornog života.

Potrebno vam je da na neki način živite neudobno i tad će vam biti lakše da prevazilazite vezanosti. Čeličenje tela, različite tehnike smirenja uma, molitve, kao i povremeni post će vam pomoći u tome da se izborite sa unutrašnjom vezanošću. Muž ne bi trebalo da udovoljava vašem komforu, već da bude iskren i, ukoliko je neophodno, strog, a vi bi trebalo da učite kako to da prihvativate.

Neophodno je da menjate svoj karakter svakodnevno: učite kako da se žrtvujete, brinete o drugome, pravite ustupke, budete strpljivi, ne ispoljavate žaljenje i zabrinutost, uzdržavate se od istrajanja na svojoj ispravnosti i poštenju, osetite da je ljubav važnija od ambicija i nepogrešive slike sveta. Što se više budete distancirali od lažnih svetionika, biće vam lakše na fizičkom i moralnom planu.

DOBRO ILI ZLO

UM ILI OSEĆANJA?

Film braće Koen „Ozbiljan čovek“ može se gledati više puta. Film je briljantno postavljen i usaglašen sa zakonima univerzuma. U njemu, kao i u Bibliji, sve je kodirano. U filmu nema linearog načina razmišljanja niti se pruža odgovor na ijedno pitanje, već su prikazane situacije koje se mogu protumačiti na različite načine. Svaka osoba, u zavisnosti od nivoa razvoja, pronaći će u ovom filmu istinu koja joj je razumljiva, a koja odgovara kapacitetima njene percepcije. Učenik prvog razreda će u njemu videti tablicu množenja, a desetog - komplikovane algoritme.

Priča koja je iznesena istovremeno je jednostavna i zagonetna. Glavni junak filma je pobožni Jevrejin, koji se pažljivo pridržava svih religioznih zapovesti. On je ozbiljan, temeljit, vodi odmeren i uređen način života, ne dopušta sebi ništa od onog što je izlišno. Osećanja kontroliše, um mu je smiren, bistar i nepomućen. Najvažnije u životu mu je poštovanje zapovesti s ciljem da mu Bog podari zdravlje, blagostanje i uspeh.

Taj ozbiljan i pobožan čovek otkriva, međutim, da ga žena vara i nakon toga svi njegovi koncepti padaju u vodu. On se moli, pokušavajući da shvati u čemu je problem, ali je sve uzaludno. Sa zaprepašćenjem primećuje da ljudi koji pokušavaju da mu pomognu oboljevaju, da im se takođe dešavaju problemi ili da umiru. Kao da sama sudbina glavnom junaku šalje naznake da nije na dobrom putu.

Sa stanovišta judaizma kaže se da ako čovek trpi nesreće, to znači da postoji neki razlog, da je prekršio neku zapovest. Glavni junak ništa nije narušavao, ali mu je Bog, iz nekog nepoznatog razloga, okrenuo leđa. On se batrga u pokušajima da pronađe izlaz ne shvatajući šta mu se dešava. Posećuje rabina i pokušava da uz njegovu pomoć shvati uzroke svojih problema, ali ne dobija jasan odgovor.

Zdravstveno stanje mu se pogoršava i na kraju filma saznaje da boluje od raka. Ova dijagnoza je povezana s gordošću. Od raka često oboljevaju ljudi koji ne mogu da prihvate ono što se dogodilo i žale za

prošlošću. Na unutrašnjem planu oni protestuju protiv onoga što se dogodilo.

U filmu se ne objašnjava u čemu je glavni junak zapravo pogrešio. Čuo sam da su rabini ovaj film tumačili ovako: prekršio je zapovesti, dao je studentu višu ocenu i zbog toga je bio kažnjen. Međutim, zagonetka je u tome što su njegovi problemi otpočeli mnogo ranije.

Glavni junak besprekorno poštuje sve zapovesti, ali nesreće i problemi se i pored toga sručuju na njega. U Starom zavetu piše da će, ako se bude pridržavao zapovesti, koračao Božjim putevima i uzdržavao se od greha, čovek biti zdrav, da će mu žena rađati decu i da će mu se stoka ploditi i množiti... U filmu je prikazano nešto sasvim drugo i trebalo je, naravno, da režiseri bar nagoveste u kom pravcu možemo da tražimo rešenje.

Rešenje se može pronaći u naslovu i prologu filma. Naziv filma je „Ozbiljan čovek“. Šta je ozbiljnost? Na primer, čoveku se daje nalog da obavi neki posao i da se prema njemu ozbiljno postavi, što znači - s pažnjom i kontrolom, pri čemu lenjost i greške nisu dopušteni.

Ozbiljna osoba uvek pojačano kontroliše situaciju, ne dopuštajući mogućnost da ona doživi krah. Neprestana ozbiljnost označava prelazak na zemaljsku logiku. Ona je tesno povezana sa umom, koji pokušava da upravlja okruženjem, da ga kontroliše i podređuje sebi. Međutim, kad ova kontrola postane prekomerna, čovek prividno ne krši Više zakone, ali se ipak neprestano bori s Bogom.

Šala je neočekivana situacija. Šaleći se s nekim, mi ga postavljamo u uslove koje on ne očekuje, odnosno rušimo njegovo ustaljeno viđenje sveta. Svaka šala predstavlja uništenje situacije. Mi se ponekad smejemo u situacijama kad bi naizgled trebalo da plačemo... Smisao šale je u tome da nam održi dobro raspoloženje kada se osećamo loše.

Sklonost ka humoru je znak nezavisnosti od spoljašnjeg sveta. Duhovit čovek poseduje visoku unutrašnju energiju i vitalnost, ume da prihvati raspad onoga na šta je navikao i što mu donosi stabilnost te je u stanju da prihvati iznenadne situacije. Ozbiljnost, naprotiv, ne dopušta ništa slično.

Iza ozbiljnosti se krije želja da svet učinimo stabilnim i nepromenljivim. Osoba koja poseduje ozbiljan karakter osuđena je na

agresiju. Stoprocentna kontrola situacije je nemoguća, a agresija kao dopuna kontroli se neminovno pojavljuje. Ozbiljan čovek zavisi od spoljašnjeg sveta. Što je veća njegova zavisnost od zemaljskih vrednosti, tim više želi da ih održi netaknutim. Takva osoba nije sposobna da gubi.

Ozbiljna osoba prestaje da bude pobožna u duši. Glavni junak filma iskreno poštuje sve zapovesti, pridržava se verskih propisa, ali je duboko u sebi zapravo ateista. On uopšte ne prihvata Božju volju; štaviše, bori se s njom. On ne može da se distancira od svog uma, od istine koju doživljava racionalno, već gubi jedinstvo s Bogom. Tvorca je nemoguće spoznati umom.

Film „Ozbiljan čovek“ počinje jednom pričom-parabolom, koja je na prvi pogled potpuno nerazumljiva, s prizorom male kolibe usred zime i mraza, a radnja se odvija u srednjem veku. Pored ognjišta žena čeka svog muža koji se vraća kasno u noć i dovodi sa sobom gosta, jednog starca, koji mu je pomogao da usred mećave popravi točak na taljigama i koji mu je, samim tim, spasao život.

Starac liči na jednog žitelja iz susednog sela, koji je, kako tvrdi njegova žena, preminuo tri godine ranije. Dakle, to nije čovek, već zao duh u čovekovom obličju. Zaključivši da je tako, žena ubada starca nožem u grudi, ali on ne umire, već s čudnim osmehom korača unazad i napušta kuću. Normalna osoba se u takvim uslovima neće osmehivati.

Dakle, ko je on - čovek ili zao duh? Ko je u pravu? Muž, koji je učinio dobro delo, pozvavši starca u kuću, ili žena, koja je porodicu spasila od demona? U ovoj priči je prikazan konflikt dve tačke gledišta. S jedne strane, logično je i opravdano razmišljanje žene, a s druge strane je nelogično ponašanje muža, koje se oslanja na osećaj zahvalnosti i ljubavi.

Prijetimo se osnovnih razlika između judaizma i hrišćanstva. U judaizmu je jasno rečeno kako čovek treba da postupa. Ako su ga uvredili, on ima pravo da odgovori na isti način: „oko za oko, zub za zub“. Krivac mora biti kažnjen, ali kazna ne bi trebalo da bude teža od zločina.

Hrišćanstvo ne pruža nedvosmislen odgovor na pitanje da li treba kazniti krivca. Rečeno je da je milosrđe iznad pravde. Ako je čovek zgrešio, ali se kaje i želi da se promeni, potrebno mu je više puta oprostiti i podržati ga. Ali ako čovek ne želi da se menja, tada prema

njemu možemo i moramo da se postavimo strogo, u skladu sa šemom „ne bacajte bisere pred svinje“.

Ispravan odnos prema svetu je dijalektičan. Budući da je Bog jedan, tad nema ni protivrečnosti koje su međusobno strogo razdeljene, niti postoji samo dobro ili samo zlo. Sve je od Boga, što znači da je sve božansko i u najvećoj meri zakonomerno, a pojmovi dobra i zla se pojavljuju samo na površinskom nivou.

Đavo je takođe od Boga. U skladu s judaizmom, đavo je ruka Božja. Mi nemamo pravo da delimo svet na „crno“ i „belo“, da mrzimo „crno“, i obožavamo „belo“ kao ni da mislimo da nam Bog daje samo dobro, a da je izvor zla đavo. To je paganski način razmišljanja, koji ne ostavlja mogućnost da pravilno prihvatamo stresne situacije. Ako zlo ne treba voleti, tada se neizbežno pojavljuje agresija i želja da se ono uništi. Čovek se klanja dobru i vezuje se za njega.

Nedavno sam čuo jednu neobičnu priču. Neka žena je bila veoma siromašna i često nije imala dovoljno novca ni da nahrani svoju decu. Obratila se jednoj radio-stanici s pismom u kome je opisala svoju tešku situaciju. Napisala je da se moli Bogu i da Mu se moli za pomoć i zaštitu.

Zaposleni u radio-stanici su odlučili da joj pomognu, dok je jedan od njih, ateista, smislio kako da se podsmehne njenoj veri. Dao je u zadatak jednoj mlađoj koleginici da kupi što više neophodnih namirnica i odnese ih toj ženi, a kada ih ona uzme, da je upita: „Želite li da znate ko je darodavac?“. I da zatim doda: „Tu hranu vam je poslao đavo“. Želeo je da zna kako će ona reagovati.

Koleginica je kupila hranu i uručila ženi punu torbu. Ova se veoma obradovala, zahvalila i rekla da će se pomoliti za nju. Koleginica ju je upitala:

- Želite li da znate ko vam je poslao hranu?

- Ne - žena se osmehnula - potpuno mi je svejedno. Kad Bog želi pomogne, onda Mu i đavo služi.

Oba junaka priče, prikazane u uvodnom delu filma „Ozbiljan čovek“, u pravu su, svako na svoj način, ali je na spoljašnjem planu pobedila žena. Ona vodi domaćinstvo i preuzeila je na sebe ulogu glavnog sudije kada je zgrabila nož i pokušala da ubije gosta. Pobedila je ljudska logika, dok je božanska odstupila.

Ova priča je kao seme iz koga klijaju svi događaji u filmu. Ispostavilo se da je pravednost iznad milosrđa. U tom zrnu se krije zla kob glavnog junaka: on je načinio svoj izbor koji ga je na kraju doveo do ambisa.

Zemaljska logika je opravdana i neophodno ju je prilagoditi konkretnoj situaciji da bismo preživeli u sadašnjosti. Imamo svoje mišljenje, koje nam je neophodno da bismo danas preživeli, ali takođe postoji i mišljenje koje nas podseća na to da je potrebno da preživimo sutra i prekosutra. Božanska logika poseduje ogromne vremenske dimenzije. Zato, ako čovek nema dovoljno zaliha hrane, u jesen bi trebalo donekle da gladuje kako bi mogao da preživi zimu.

Kombinovanje božanske i ljudske logike, ali tako da božanska logika bude prioritetna, omogućava čoveku da ne zaboravi na svoje interese i da preživi ne samo danas, već takođe sutra i prekosutra.

Ako budemo živelji rukovodeći se samo zemaljskom logikom, koju demonstrira žena u ovoj priči, tada nam je agresivnost zagarantovana. Pre ili kasnije ćemo početi da mrzimo ceo svet, borićemo se s njim i stradaćemo u toj neravnopravnoj borbi.

Ukoliko se budemo rukovodili samo božanskom logikom, tada ćemo slediti Najviša pravila, ali zaboravićemo na današnji dan, pri čemu postoji opasnost i da nastradamo. Prestaćemo da rešavamo trenutne probleme i više nećemo biti sposobni za život. Izgubićemo interesovanje za telo i život. U Indiji su mnoge askete prestale da obraćaju pažnju na telo i zdravlje, pa su iskopneli i umrli.

Isus Hristos je rekao: „Caru Carevo a Bogu Božje“. U životu je potrebno slediti dve logike, ali prioritet mora biti na Božjoj logici koja će nam omogućiti da pravilno izdržimo stresne situacije. Zapravo, i zemaljska i božanska logika s Više tačke gledišta su božanske. Postoji nemanifestovan Tvorac, kao i manifestovan Tvorac, čiji smo mi deo, a postoji i Viši Tvorac, koji je transcendentalan i koji sve objedinjuje.

Ako je glavni junak filma „Ozbiljan čovek“ počeo ispravno da se ponaša i pristao je na kompromis - zašto se nakon toga suočio s teškom dijagnozom?

Možda je stvar u tome što je prešao „tačku bez povratka“. I bez obzira na to što je osetio ispravan put, nije uspeo da promeni svoju

sudbinu, budući da je zamajac već bio pokrenut. To je slično čoveku koji u velikoj brzini naglo okrene volan automobila i odmah se pokaje zbog svog postupka. On shvata da je napravio grešku, ali nesreću je nemoguće sprečiti...

Moguća je i druga verzija: čovek je postao spreman na kompromis i dušu mu je ispunila veća količina ljubavi i harmoničnosti. Međutim, jedan postupak ne može dublje da ga promeni - isuviše dugo je u njegovoj podsvesti jačao trijumf svesti nad osećanjima, preduboko je prodro njegov ozbiljan odnos prema svetu.

Može postojati i treće objašnjenje. Čovek je pravilno postupio, ali ga to nije dovelo do promene karaktera. On će to protumačiti kao grešku, pokajaće se i pokušavati da ublaži svoju krivicu, ali neće biti u stanju da shvati pravi smisao svog postupka.

Film „Ozbiljan čovek“ predivno ilustruje kako možemo težiti Bogu i pravednosti, ali pritom zaboraviti na božansku logiku. Kada se oslanjamo isključivo na ljudsku logiku, možemo uništiti svoju sudbinu, izgubiti zdravlje, a potom i život.

PROBLEMI DUHOVNOG ČOVEKA

Svaki čovek ima svoju sliku na svet koju je oblikovao i koja se neprestano razvija. Naša slika sveta treba prilično elastično da odražava ono što se dešava s nama i oko nas.

Mnogi ne mogu da prihvate mišljenje drugih ljudi, kao ni iznenadne situacije. Oni podsvesno teže tome da unište izvor stresa, da se udalje od njega, ili da unište sebe. Susretao sam ljudi s prilično krutim pogledom na svet. Ako stepen krutosti pređe određenu granicu, čoveku postaje lakše da brani neprikosnovenost postojeće slike sveta, nego da radi na njenom razvoju.

Naša slika sveta treba da bude gipka. Zadržavajući svoju strukturu, ona mora da se menja i razvija, odnosno da se raspada i da istovremeno bude stabilna. Što imamo manje ljubavi, time nam je kruća slika sveta.

Na koji način se naša slika sveta okamenjuje? Kada smo u stanju da osetimo da je Bog Tvorac iz koga sve proizilazi, tad shvatamo da je On

primaran. Svi smo nastali iz Tvorca i sporedni smo u odnosu na Njega. Zbog toga naš model sveta, našu sliku sveta i predstave o njemu treba neprekidno da prilagođavamo volji Tvorca, koju ne možemo u potpunosti da dokučimo. Moramo biti spremni na promenu slike sveta, na njen razvoj.

Čim se kod čoveka pojavi osećaj da je najvažniji, a da se Bog nalazi negde daleko, odmah otpočinje proces okamenjivanja slike sveta. Svako živo biće želi da živi i zbog toga je neophodno da sačuva svoje „ja“. Čim oseti primarnost svog „ja“, svoje ličnosti, njegova slika sveta postaje primarna i on teži da je sačuva nepromenjenu.

Međutim, večan je samo Bog. Sve što se rodilo mora i umreti. Sve zemaljske vrednosti moraju biti uništene. Mi podsvesno osećamo da naša slika sveta ne može biti celovita, da ona nije u stanju da reflektuje Vasionu u svoj njenoj raznolikosti. Naša slika sveta će uvek biti nesavršena i osuđena na propast. Kada pokušavamo da je učinimo nepromenljivom i večnom, neminovno ulazimo u konflikt s Vasionom.

Čovek koji je izgubio osećaj da je Bog primaran, krši Prvu zapovest. Pre ili kasnije prelazi i na narušavanje Druge zapovesti: „Ne pravi sebi idole...“. On se klanja svemu onome što je spoljašnje u ovom svetu, što ne može da bude večno, usled čega mu se pojavljuje strah od gubitka, koji uzrokuje agresiju i depresiju.

Svevišnji je izvor svega i bez božanske energije ne može da preživi nijedno živo biće. Svako biće koje se iznutra odriče Boga, gubi vitalnu energiju i umire.

Prema biblijskoj legendi, đavo je biće koje je umislilo da je iznad Boga, koje je osetilo svoju primarnost i počelo da se bori s voljom Božjom. Bog je jedan, sve je od Boga, što znači da je i đavo takođe od Svevišnjeg. Đavo je tendencija nesavršenstva, koja je ugrađena u svemu život. Postoji tendencija đavolizma, ali ne postoji đavo kao stvarno biće. Kruta slika sveta je uglavnom uslovljena našim pogrešnim predstavama o mitskim biblijskim likovima, koji oslikavaju određene tendencije našeg razvoja i razmišljanja.

Večan je samo Bog, a Bog je ljubav. Na sve što se dešava oko nas moramo da reagujemo samo ljubavlju. Potrebno je da nastojimo da svaki stres doživljavamo sa unutrašnjem radošću. Za to je potrebno da

ne zaboravimo da đavo ne postoji. Večan je samo Bog i samo je On prisutan svakog trenutka, svuda i u svemu.

„Sve je od Boga“ znači da je sve absolutno zakonomerno, humano i da vodi ka ljubavi. Čak i najteži gubici imaju vaspitnu i stvaralačku svrhu. Bolest, nesreća i smrt pomoć su s Višeg plana. Oni su raspad koji se dešava kada u duši nedostaje ljubavi.

Sukob sa okolinom podstiče čoveka na razvoj, a to se dešava onda kad se u duši uvećava ljubav. Ako je ljubavi malo, konflikt se pretvara u uništenje protivnika ili, pak, u samouništenje. Mi pokušavamo da uništimo svet, a zatim sami stradamo. I što je dublji konflikt sa svetom, time brže umiremo.

Konflikt je borba suprotnosti. On postaje destruktivan kada nema jedinstva, ljubavi i vere u Boga. Kada postoji, tada konflikt ne dovodi do uništenja protivnika, već do saradnje, pomoći, prijateljstva i razvoja. Što više budemo videli priliku da se u svemu razvijamo, u toj meri prestajemo da budemo agresivni.

Ukoliko budemo umeli pravilno da se sukobljavamo, tada se konflikt pretvara u razvoj, a stres u blagoslov. Unutrašnji osećaj prisustva Boga svima nam pruža osećaj jedinstva sa celim svetom, kao i s našim protivnikom. Pravilan odnos prema kraju, promeni situacije, kao i razumevanje da je svaki konflikt razvoj, a ne nesreća, omogućava čoveku da zauzme pravilan odnos prema svetu i da degradaciju pretvori u napredak.

Duhovnoj osobi nije ljubav na prvom mestu, već sopstvena ispravnost, osećaj nadmoći, mržnja prema zlu. Ali budući da je Bog jedan i da je sve od Boga, bilo koje dugotrajno osuđivanje, mržnja i ljutnja su agresija prema Bogu koja se pretvara program samouništenja.

Potrebno je da shvatimo kako su i dobro i зло dve strane istog novčića, kako je sve što se dešava božansko po svojoj suštini. Sve se razvija u skladu sa zakonom trojstva, zakonom jedinstva i borbe suprotnosti. Onaj koji to bude shvatao neće se klanjati krajnostima.

Suprotnosti treba da budu u međusobnoj interakciji, da stupaju u borbu, štite svoju individualnost a u isto vreme treba da shvatimo da su one jedno i da su na božanskom planu jedna celina. Tada će nam svaka životna situacija pomagati da se razvijamo i budemo srećni.

RITMOVI TELA I DUHA

Poklonjenje materijalnim vrednostima se ispoljava kao egoizam, potreba da se drugi omalovaži i pregazi, potpuni konzumerizam, kao i želja da se druga osoba iskoristi za svoje sebične ciljeve.

Kako izgleda poklonjenje duhovnosti? Budući smo na materijalnom planu svi razjedinjeni i podložni egoizmu, poklonstvo duhovnosti, na prvi pogled, izgleda vrlo lepo, s obzirom na to da je duhovnost ispunjena altruizmom. Jer, na duhovnom planu smo svi jedno te nam se pojavljuje osećaj lepote, jedinstva i sveopšte sreće. Ova osećanja liče na ljubav pa postoji iskušenje da ih pobrkamo s ljubavlju.

Kada se čovek ne klanja Bogu, već duhovnosti, koja je povezana s budućnošću, tada on želi da svi budu ujedinjeni na površinskom planu, da budu jedno s njim, da liče na njega, da žive, dišu kao on, da mu svi prave ustupke, potčinjavaju mu se i vole ga. Za njega čitava Vasiona mora da bude u jedinstvu s njim. Čovek podsvesno želi da potčini sebi celu Vasionu i da je sazda po svom liku i obličju. Zbog toga je sukob neizbežan. Pošto su duhovne vrednosti daleko sveobuhvatnije, poklonstvo njima je mnogo opasnije od poklonstva materijalnim vrednostima.

Sećam se stihova Sergeja Jesenjina: „Grub - uvek radostan. Nežan - na tugu svik'o“. Nekad davno mi je ovaj stih bio vrlo blizak zato što sam u duši često bio tužan i nisam znao kako da prevaziđem taj osećaj. Vremenom sam shvatio da su „grubi“ oni koji žive materijalno. Oni su egoistični, pohlepni i zavidni. Klanjaju se zadovoljstvima, svom egu, nastoje da izvuku što više zadovoljstva i da se raduju životu.

„Nežni“ su oni koji se klanjaju duhovnosti, budućnosti, i žele da svet bude predivno mesto, a odnosi među ljudima idealni. Oni su tužni zato što podsvesno shvataju da se svet nikada neće podudariti s njihovim idealima, njihovoj veštačkoj, nacrtanoj slici sveta. Njihov intelekt i razum se razvijaju, ali oni su ozbiljni, tužni i njihova osećanja polako kopne.

Ovakvi ljudi su u duši daleko agresivniji prema svetu nego što su egoisti i prizemni materijalisti. Po pravilu, osobe koje se klanjaju visokim

duhovnim vrednostima i koje su izgubile jedinstvo s Bogom, ne žive dugo budući da ostaju bez energije - kako spoljašnje tako i unutrašnje. Preostaje im da okrenu leđa duhovnosti i da se klanjaju materijalnim vrednostima ili da umru.

Zbog toga u ateističnom društvu omladina isprva veruje u ideale, živi za budućnost, a potom se okreće od tih idealja i razmišlja samo o novcu, blagostanju, tvrdeći da su altruizam, jedinstvo i ljubav - bajke.

Čovek koji je poistovećen s telom razmišlja samo o sebi, takmiči se s drugima i uvek sebe postavlja na prvo mesto. Čovek koji se klanja duhovnosti je altruista, spreman je da uništi sebe radi drugih. Oseća da su svi jedno, ali pritom smatra da svi treba da budu jedno s njim, da liče na njega. On pokušava da ceo svet ugura u kalupe svojih predstava.

Čovek koji je vezan za duhovnost je preozbiljan. Sklon je uniniju, osuđuje, žali za prošlošću. Postojanje doživljava isključivo kroz um i njegova slika sveta se takmiči s božanskom stvarnošću. Što intenzivnije ispred svega postavlja svoju sliku sveta, agresivniji postaje iznutra u odnosu na realnost koja ga okružuje i koja se ne podudara s njegovim idealima i predstavama o tome kako svet funkcioniše.

Što više stvari posedujemo, veća je opasnost da čemo zavisiti od njih. Duhovne vrednosti predstavljaju veliku sreću, ali njihovo posedovanje može postati opasnije od posedovanja materijalnih vrednosti.

Monoteista u svemu vidi ljubav. Ljubav pobeđuje, prevaspitava i menja svet. Čovek koji nije dostigao pravi monoteizam deli svet na dobro i зло. Tada na prvo mesto dolazi svest, ispravno ponašanje, kontrola situacije. Takva osoba živi umom, a ne dušom.

Čovek je visokorazvijeno biće, njegova svest je povezana sa fizičkim telom, koga opslužuje. Ali svest je sekundarna, a duša je primarna. U suštini, mi razmišljamo osećanjima, a misli su nam potrebne da bismo preneli informacije drugim ljudima. Razmišljanje je figurativan, osećajni proces i tek se na poslednjim etapama pretvara u proces razmišljanja.

Osećanja su primarna, a najvažnije osećanje je ljubav. Kada je ljubav važnija od logike, a milosrđe od pravednosti, čovek ide ka Bogu.

Stoga, čak i kada postupa nelogično, on spasava svoju dušu milosrđem i ljubavlju. Ali ako mu je važnija pravda, pa se radi nje odriče ljubavi, tad se on, čak i pri striktnom poštovanju zapovesti, ne približava Bogu već đavolu.

Da bismo osetili Boga moramo da prevladamo zavisnost ne samo od tela i duha, već i od duše. Duh je jači od tela, a duša je jača od duha. Kad telo pati, jača duh. Kada pati duh, dolazi do kraha budućnosti - i jača duša. Kada duša pati i muči se, jača ljubav prema Bogu. Sve u našem životu zavisi od toga da li negujemo ljubav prema božanskoj realnosti koja nas okružuje.

Hristos je govorio „Blaženi su siromašni duhom“. Duhovnost, prosvetljenje, pravda, um, intelekt i sposobnosti su predivni sve dok se ne sudare sa interesima duše i ljubavi. Kada apsolutizujemo naše razumevanje, kada se naša slika sveta ne sastoji od osećanja, već od misli, tada se neminovno zaplićemo na životnom putu i zaplićemo se u probleme.

Kada su čoveku najvažniji duša i ljubav, a tek potom pravda i logika, tada je za njega na prvom mestu božanska stvarnost, a na drugom mestu sopstvene ideje o svetu. Takav čovek je fleksibilan i sposoban da se menja; on se osmehuje, radostan je i otvoren prema svetu.

Da bismo mogli da se radujemo, potrebno je da osetimo da je čovek - duša. Čovek poistovećen s dušom je harmoničan, on voli sebe i druge. Duša mu savetuje kako treba da se ponaša. Čovek - „duša“ je uvek radostan, ne zavisi od materijalnih i duhovnih aspekata postojanja.

Jevrejski narod je pretrpeo najteža iskušenja koja su, u suštini, bila spasenje. Kroz patnju im je ojačala podsvesna težnja ka Bogu. Jevreji su otkrili protivotrov za ozbiljnost i klanjanje duhovnosti. Na spoljašnjem nivou to izgleda kao balansiranje duhovnih aspekata pomoću materijalnih: čovek mora da se brine ne samo o svom duhovnom zdravlju, već i o materijalnoj strani života, poklanjajući joj dovoljno pažnje.

Jevreji su takođe poznati po svom osećaju za humor; svima su poznate jevrejske anegdote. Humor je sposobnost da očuvamo radost kada nam se raspadaju zdravlje, sudbina i život. Jevrejski narod je u stanju da se raduje uprkos svim okolnostima. To je istinski monoteizam. Optimizam jevrejskog naroda je jedan od pokazatelja intuitivnog razumevanja Božje volje i težnje ka Bogu.

Hristovi apostoli su govorili: „Uvek se radujte“ (Prva poslanica Solunjanim 5:17). Optimizam, poverenje u Boga, sposobnost da Božju volju osetimo u svemu, umeće da odbacimo zemaljsku logiku, da prihvatimo krah budućnosti i sačuvamo radost, kao i da isključimo um i živimo dušom, odlike su monoteiste.

ZAKLJUČAK

Mnogi ljudi se još uvek nisu zamislili nad tim šta je gordost, šta je njen uzrok i koji su pokazatelji da je ona zavladala dušom i da je inicirala zdravstveni i sudbinski krah, mnogobrojne gubitke i nesreće. Gordost se pojavljuje kada izgubimo potrebu za ljubavlju i verom u Boga. Čovek koji je izgubio potrebu jedinstva sa Prauzrokom sličan je drvetu koje se odreklo svog korenja. Njegova krošnja još neko vreme može da ostane bujna, ali drvo je već umrlo.

Veliki je broj oblika gordosti, i onoliko koliko je raznolik naš život, toliko u neočekivanom broju može da se ispolji fenomen gordosti. Navikli smo na jednostavnu definiciju: gordost je nadmoć, arogancija, prezir prema ljudima.

Međutim, preterano samoponižavanje takođe je gordost. Čovek koji loše misli o sebi ili je nezadovoljan svetom koji ga okružuje, čak i ne sluti da time pojačava svoju gordost i stvara sebi brojne probleme. Takođe, onaj koji nesebično pomaže ljudima, ali preteruje u tome, počinje da ih kvari tom pomoći, čak i ne prepostavljajući da svojim pogrešnim ponašanjem pojačava gordost kako u sebi tako i u drugima.

Uzrok gordosti je vezanost za svet. Što se jače vezujemo za različite aspekte postojanja, brže zaboravljamo da je izvor našeg života - Praizvor, s kojim se ujedinjujemo kroz ljubav u duši. Pohlepa, zavist, numerenost, kompleksi nadmoći i inferiornosti, poklonstvo blagostanju ili pojedinim idejama - sve su to znaci da naša duša, izgubivši ljubav, naginje ka zadovoljstvu i otpočinje neprimetan proces gubitka osnovnog smisla života.

Da bi bolest mogla da se izleči neophodno je pravilno postaviti dijagnozu. Da bismo prevladali gordost potrebno je da shvatimo na koji se način ona pojavljuje i nastaje.

Bog je jedan, On je izvor svega, a obim pozitivnog i negativnog u našem svetu je zakonomeran. Na božanskom planu sve je jedno, dok je spolja svet raznolik. Kada čovek ume da razmišlja dijalektički, njegova duša je ispunjena ljubavlju koja mu omogućava da ne zavisi od sreće ni od nesreće i tada čovek prevladava gordost, shvatajući da su život, nagoni, želje i sve drugo što posedujemo samo sredstvo razvoja i spoznaje Tvorca.

U meri u kojoj budemo shvatili i osetili opasnost koju donosi gordost, koliko svakog dana budemo poboljšavali svoj karakter, učili da volimo, oprštamo, vaspitavamo sebe i druge, toliko ćemo biti istinski srećni, nećemo zatamnjivati dušu spoljašnjim oblicima sreće.

Serafim Sarovski je govorio: „Steknite duhovni mir i tada će se hiljade duša oko vas spasiti“. Spasavajući svoju dušu i poboljšavajući svoj karakter, možemo pomoći ne samo sebi, svojoj deci i unučadima, već i čitavom čovečanstvu.